

மகாமகேந்தராய, டாக்டர்
ஐ. வெ. சாமிநாராயணன் நூல் நிலை
சிவமயம்.
சென்னை-20
திருச்சிற்றம்பலம்-20

குமாரதேவர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

முதலாவது

மகாராஜா துறவு.

இதற்கு

ஸ்ரீமான் சிவநாசனசுவாமிகள் பாத்தேசரான

முத்தமிழ்நாசரம்

ம - தி - பாங்குவியவர்கள் இயற்றிய

பொழிப்புணையோடு,

திருமயிலை - இராமலிங்க முதலியா ரவர்களால்,

சென்னை :

சிறீரம்பலவிலாஸம் பிரெஸ்ஸிற்

பதிப்பிக்கவற்றது.

Registered

Copyright

1903

குமாரதேவர்

இவர் கன்னடதேயத்தவரென் றாகித்தல் தேவர் என்னும் பட்டமே சோதிய சான்றும். குகைநமசி வாயதேவர், அருணமசிவாயதேவர், விருப்பாக்ஷிதேவர் என கன்னடதேயத் துறவிகளுக்குப் பெயர்வழங்கி வருதலானும், இலங்கதாரிகளான வீரசைவ அடியவர்களிற் பண்டிருந்த பலருக்கும் கொக்கிதேவர், மடிவாலமாச்சதேவர் எனத் தேவர்பட்டமே வழங்கி வருதலானும் இவரது பாவவர் குழுவினர் இலங்கதாரிகளாகவே இருத்தலானும் இவரைக்கன்னடதேயத்தவராக எண்ணுகின்றோம்.

• இவர், கொலை மறுத்தல் - வைராக்கிய சதகம் - வைராக்கியதீபம்-அவிரோதவுந்தியார் முதலிய நூல்களி னாசிரியரான சாந்தலிங்கசுவாமிக ளிடம் ஞானோபதேசம் பெற்றுக்கொண்டதாகச் “சாந்தநாயகனை” என்ற இந்நூலின ஆசிரியவணக்கம் காட்டுகின்றது.

இவரை, அரசன் என உரைப்பதற்கு இவர் காலம் இரண்டுநூற்றாண்டுகளுக் குட்பட்ட தாதலின், இன்ன இடத்திலிருந்த இன்ன அரசன் எனப் பலரு மறிவார்கள். அங்ஙன மொன்றுஞ் சரியாக அறிதற்கு இடமின்மையால் யாம் அதனை எழுதாதுவிடுத்தோம்.

இவர்தமக்கு மெய்ஞ்ஞானோபதேசு குருவாக நின்றவள் ஜகதீசுவரியான பார்வதியே எனத் தாமிய

ற்றிய நூல்களு ளுளாத்திருத்தலால், அநுபவ ஞான த்தினை இவர் அம்பிகையின் அருளினால் பெற்றவர் என் றறிகின்றேம். வேதாந்த சித்தாந்தங்களைத் தெய்வவருளா லுணர்ந்த இம்மகாநுபாவருக்குத் துறவறத்தி லுள்ள அழுத்தத்தினை இவரியற்றிய துறவு முதலிய பதினாறு சாத்திரங்களு நன்கு விளக்கும்.

இவர் ஜீவன்முத்தராக வுலவியகாலத்தில் திருவாரூர்த் தேரினை டுடாமல் நிறுத்தின னெனவும், மந்திரவாதியைத் தண்டித்தன னெனவும், திருநீறவிக்குப் பிள்ளையுண்டாகச் செய்தன னெனவும், சமைத்த மீனிற் குபிரளித்தன னெனவும், கருங்கல்லினை மண்டபத்தின்மீ தேறச்செய்தன னெனவும் இன்னும் பல அற்புதங்களை இயற்றின னெனவும் எழுதிருக்கின்றார்கள். பெரியநாயகி அம்மையை உபாவித்து அம்மஹாதேவியைத் தமது ஞானகுருவாகக் கொள்ளும் ஆற்ற லுடையவருக்கு இவைபோன்றன அற்பத்தினும் அற்பமான காரியங்களாதலின் நாம் அவைகளைக் கண்டுகொத்தலேம்.

சிலர், மகாராஜா என நூலாசிரியர்கூறியுள்ளது அவனையே யென்று கருதுகின்றார்கள். அது என்றும் பொருந்தாதவிஷயமேயாம். இல்லறத்தி னிழிபிளையுந் துறவறத்தி னுயர்வினையும் விளக்கிக் காட்டுவான் இது துறவு நூலினைக் காவியமாகப் பாடியதே யன்றித் தற்புகழ்ச்சியாக வுரைத்ததன்றும்.

இவர் வீதேகமுத்தரானபின்னர் இவர் சீடர்கள் விருத்தாசலத்தில் இவருட்கிணைச் சமாதியிலமைத்து நித்திய பூசை செய்துவருகின்றார்கள்.

இன்ன வருஷத்திற் பிறந்தார் இத்தனை வருஷ பிறந்தார் இன்ன இவ்வ இடங்களில் யாத்திரைசெய்தார் என ஒன்றும் சரிவர உணரத்தற்கு ஆதாரங்கள் காணப்படவில்லை.

விருத்தாரவித்திணையும் அவ் வசலத்தி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற பெரியநாயகியானாயும் சிந்தனை செய்யும் திறங்கேட்கப்படுதலால் இவர் தம் துறவற நிலையைக் காத்தது விருத்தாசலத்திலிருந்தே என்று அறிகின்றோம்.

இவர் பிரவித்திபெற்ற ஞானபானுவாய் விளங்கியாங் கிவர் மாணவரும் திருப்போரூர் சிதம்பர ஸ்வாமிகள் எனப் பிரவித்தி யுடையவராய் இப்பொழுதிருக்கும் போரூர்க் குமராலயத்தினை அமைத்தனர். சந்நிதிமுறை முதலிய அநேக தூல்களும் இயற்றியுள்ளார்.

உலகபிரசித்தரான குமாரதேவர்சரிதம் குன்றி விட்ட விளக்கெனக் குவலய பெங்கும் பரவிநிற்ப தாதலின் விரிக்காதுவிடுத்தாம்.—சுபம்.

ம. தி. பா.

[௧௦௮-ம் பக்கம் ௯௯-வது செட்டியன்.]

“தனமாம் யாழ்ப்பாணத்தின் கப்பலோட்டம் போல”
 வினி ஒருசாரார், யாழ்ப்பாணத்துக் கப்பலோட்டத்தில் இக்
 கனா மறைந்தவுடன் அக்கனையும், அக்கனா மறைந்தவுடன்
 அக்கனையும் குறித்த ஒருவிடத்தில் தெரிதலோல, சீவ
 போத நீக்கத்தில் சிவபோதமும், சிவபோத நீக்கத்தில் சீவ
 போதமும் தோன்றும் என்றுங் கூறுவர். இக்கனா யக்கனாக
 ின் தோற்ற மறைவுக ளுண்மையேனும் அதற்குச் சான்ற
 தக்கூறும் சிவபோத மாதிய, இந் நூலாசிரியர் இவ்விடத்துப்
 பூர்வபக்தமாக்கியிருத்தலை “பேதவாதிகளைப்போற் பிரபஞ்
 சம் வேற தெனவே, ஈதகன்ற தலவே” என்பனவாதி வாக்
 கியங்கள் நன்குவிளக்கு மாதலின், அநாதி நித்தமான பசு
 பதி பாசத் திறங்களை ஆராய்வார் மதமான போதக்கழற்றி
 யாதிய இவர்க் கிவ்விட முடன்பாடன்றாதலின் அவ்வுரை
 பொருந்தாதென்க.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சா த் து க வி க ள்

இடை,

இந்நூல் உரையாசிரியர் மாணவராகிய

கோவிந்தசாமிமுதலியாரவர்களால் இயற்றியன.

கொச்சுக்கலிப்பா.

நோறு நஞ்ஞமா தேவநூர் செப்பியநு

நோநோறு மகராசத் துறவென்னு டெழிநூ டுரு

நாநோறு முநாமொன்றை நங்குரென டெடவதெனத்

பேநோறு மபலமுறையாடி பெருக்கியளித் தானன்றே.

அத்தகையோன் யாவுனெனி லருந்தெண்ணடை நன்னாட்டி

நுத்தமமார் குணங்கன்பல வுறுவேளாண் குலமலைமேல் [ன்

வைத்தவெழில்விளக்கென்ன உயங்கிசைகொள்பெரும்புகழா

லத்தகளுர் மயிலேதனை விளங்கிடமாக் கொளுமாண்பன்.

சண்முகமென் றுலமெலாந் தகவுரைக்கும் புலவனிடெ

மண்மிசையிற் பலநூல்கள் மாண்புறக்கேட் டொளிப்புலவ

னுண்மிசையிற் சிவனடியை யுறவேத்தி யளகையன்போ

லெண்மிசையார் திருமயிலே யிராமலிங்க வெழில்வேனே

முகவுரை.

கடல்புடை யுடுத்த நெடுநில வணாப்பிற் பிறந்து
 பிறந்தும் பெருந்துய ரொய்திச் சகடக்காலெனத் தலை
 தடுமாறாதின்ற எழுவகைத் தோற்றத் தியைபுடை
 யுயிர்களுட் சாலச் சிறந்தது மக்கட் பிறப்பேயாம் ;
 அப் பிறப்பினை யடைந்தும் இல்லற மென்னுங்கருளு
 சேற்றுட் சிக்கி வந் துவதனால் யாதொரு பயனு
 தரா தென்பதை விளக்குவான் ஆசிரியர் துமாரதேவர்
 பெரியநாயகியார் திருவருள் வல்பைத்தால் செய்து
 ள்ள மகாராஜா துறவு என்னும் நூல் தக்கதாதலா
 னும், இந் நூலிற் பிற்கியுடைய நுக்த மூவேடனைத்
 துன்பங்களு மொழிந்து ஞான முதயமாகித் துறவற
 பெய்திச் சற்குருவினைத் தேடி யடைந்து ஞானோப
 தேசம்பெற்று தீரதிசய வின்பத்தினை யெய்தற்குள்ள
 நன்மார்த்தங்கள் நன்குபுலப்படு மாதலானும், கற்
 றோர்க்கன்றி மற்றையோர்க்கும் சதுபகாரமாமா றிதற்
 கொரு பொழிப்புரை எவியநடைபி லெழுதுதல் நல
 மெனக் கருதி இப் பொழிப்புரையை எழுதினேன்.
 உபகாரங் கருதி எழுதியுள்ள இச் சிற்றுவாயில்
 எவ்விடத்திலேனும் அவத்தை வயத்தால் முரண்கள்
 காணப்படுமாயின், அறிஞரவைகளை மன்னிக்குமாறு
 கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

உ

குருவேதுணை.

குமாரதேவ ருளிச்சேய்த

சாத்திரங்கள் பதினாறுனுள்

முதலாவது

மகாராஜா துறவு

மூலமும் உரையும்.

பாயிரம்.

கணபதி முதலிய ஐவர் வணக்கம்.

எழுசீர்க்கழிநெடில் விருத்தம்.

அமர்கள் பரவுந் திருமுது குன்றி
லாழத்துப் பிள்ளையைச் சிகரிக்
குமரசற் குருவை யிமகிரி ராஜ
குமாரியாம் பெரியநா யகியை
முமலமு மொருங்கே யகற்றிடு முக்கண்
முதல்வனைச் சாந்தநா யகனை
நமதெணப் படியே முடிந்திடத் தினமு
நாடிநின் றிறைஞ்சிவாழ்த் திடுவாம்.

(இதல்பொருள்.) தேவர்கள் (என்றாலும்) துதிக்கின்ற ஸ்ரீவிருத்தாசலத்தில் (எழுந்தருளியிராநின்ற) ஆழத்துப்பின் னோடார் என்னுந் திருநாமத்தினையுடைய மூத்தபிள்ளையாரை யும், தோயுதுவாழ்த்தி லெழுந்தருளியுள்ள குமாரசுவாமி யாகிய ஓர்நாகாரியனையும், பரவதராஜபுத்திரியாகிய பெரிய நாடகியம்மையாழையும், ஆணவர்காமியம்-மாயை என்னும் மூன்று மலங்களை யும் ஏதலாலத்திலகற்றுகவெல மூன்று கண் ணையுடைய சிவபெருமானையும், சாந்தலிங்கசுவாமிகளையும், நம்முடைய மகோக்ஷதம் நிறைவேற்றம்வெரிநீட்டி, நான் தோறும் தியானஞ்செய்து எதிரில் நின்ற துதிப்போமாக. என்றவாறு.

ஆகரியர் ஆன்றோ மொழுக்கத்தை யுதசரித்து நான் முகத்துரைக்கற்பாலனவான நீ “வாழ்த்து வணக்கமொடு வத்துரித்தேசம்” என்னும் மூலகை மங்கலங்களுள் நமஸ்காரரூபமென்னு மங்கலமாக ‘இறைஞ்சி வாழ்த்திடும்’ என்றார். நிஷ்பாயோஜனமாக வணங்காமல், பிரயோஜனங் கருதி வணங்கினதனை விளக்க ‘நமதெண்பட்டியே முடிந் திட’ என்றார். பாரம்பத்தில் மாத்திரம் தேவதா தியானம் செய்து விட்டுவிடாமல், நூல் நிறைவேறுங்காறும் மேற்குறி த்த தெய்வம்-குரு என்னும் இவர்களைச் சிந்தித்தவண்ணமே இந்நூலெழுதுவேம் என்பார், ‘தினமு-நாடிநின்றிறைஞ்சி வாழ்த்திடவாம்’ என்றார். திருமுதுகுன்றமானது பரமேசுவ

நீ வேதாந்தகுடாமணி.

ன் எழுந்தருளியிருக்கின்ற புண்ணிய ரூபமான தோயிலாக
வுள்ளதாதலால், தேவர்கள் வழிபடுகின்றனர். இதற்கு,

“ வண்ணமா மலர்கொடி வானவர் வழிபட
வண்ணலா ராயிழை யாரொடு மமர்விடம்
விண்ணின்மா மழைபொழிந் திழியவென் னருவிசேர்
திண்ணிலார் புறவணி திருமுது குன்றமே.” என்னுந்
த நிழ்வேதமே சான்றாகும்.

பரமாத்மாவைப் பெருந்தகையார் பிரமஞான போதகர்க
ளான குருமார்தனாட் சிவந்தவராதலால், குமாரசுவாமியை
‘குமரசற்குரு’ என்றார். இதனை,

‘ யாவருக்கு மெப்பொருட்கு மின்பமெய்த நின்றவர்
மூவருக்கு மின்புறுத்து மூவிரு திறத்தருக்
தாவிலின்ப மெய்தகின்ற தத்துவத்த னென்பகா
லோவிலின்ப வருவமான வொளிகொங்குமர வீசனை
என்னுந் தணிகைப்புராணத்தா ளுணர்க.

பார்வதிதேவியாரென்று வீரக்க, ‘ இயகிராஜ குமாரி
யாம் பெரியநாயகி ’ என்றார்.

மற்றைய ஆசிரியரைப்போலாது, ஏககாலத்தில் ஆன்
மாக்களைத் தன்னடிபிழலில் பக்குவகாலத்திற் சேர்ப்பவர்
என்று குறிப்பிக்க ‘மூலமூ மொருங்கே அகற்றிடுமுக்கண்
முதல்வன்’ என்றார்.

திருமுதுகுன்று என்பது நிகாட்டின்கணுள்ள ஒரு
சிவஸ்தலம்.

“இடமிராஜ புதல்வி” என்பதன் வரலாறு.

பிரமதேவனது மானத புத்திரரி லொருவனுடைய தக் கன் தனது தவப்புதல்வியாகப் பிராட்டியார் ஜுவதரிக்கவே ண்டுமென்று பலகாலம் அருந்தவஞ் செய்திருந்தான். அவ் வாறிருக்கையில், செபிரானது கட்டளைபெற்ற உமாதேவி யார் காளிந்திரதியிற் கமலாசனத்தின்பேரில் வலம்புரிச்சங்க வடிவாய்ச் சிவ காமங்களை யுச்சரித்துக்கொண் டிருந்தனர். மாசிமாதத்தில் மகாகுத்திரத்தில், தக்கன் தன்முனைவியாகிய வேதவல்லிபுடன் ஸ்நானஞ்செய்து திரும்புகையில், இறை வியாரது வலம்புரிச் சங்கவடிவைக் கண்டு கைகளிற் ருங்க, அது குழந்தைவடி வேற்றமையாற் களித்து, அருகிருந்த மனைவி கையி லளித்து உடன்கொண்டு தனது தக்கயா புரியை யடைந்தான். வேதவல்லி, அம்மையானா வளர்ந்து வந்தான். பிறகு தேவியார் தவஞ்செய்து செபிரானை மண ந்து திருக்கலை யடைந்து வீற்றிருந்தனர். இஃ திங்ஙன மிருக்க.

பின்பொருகாலத்தில் தக்கனா வியற்றப்பட்ட யாதத்து க்ருத் தன் மாமனாகிய செபெருமானை அழையாது கர்வி த்திருந்ததை, திருக்கலையகிரியில் செபெருமான் திருவோ லக்கங்கொண் டெழுந்தருளியிருக்கையில், அவரது உமபா கத்திலிருந்த பிராட்டியார் உணர்ந்து செபெருமானை வண ங்கி “தேவீனாப் பணியாத தக்கன் புதல்வி யென்பதை யும், அதனா லாகிய தாகூயணி என்னும் பெயரையும், அவ

ஞல் போஷிக்கப்பட்ட உடலையும் இனிச் சகிக்கக்கூடேன். ஆதலின் மாற்றியருளவேண்டும்” எனவேண்டி, சிவபெருமான் திருவுளத்தோர்ந்து “நம்மிடத் தன்புள்ள இமகிரி ராஜாஜும் பின்னைப் புத்திரியாகப் பெறாதற்பொருட்டு அவ்விமாசுவத்துள்ள ஓர் தடாகத்தருகிற் பெருந்தவஞ் செய்கின்றனன். ஆதலின் நீ அவன்பாற் செல்க” எனப் பணிக்க, பிராட்டியார் சென்று அத் தடத்தில் அவர்க்கு ஓர் தாமரைத் தலிசின்மேல் பின்னைமைத் திருக்கோலங்கொண் டெழுந்தருளி யிருந்தனர். அவ் விமையபர்வதவரசன் அது கண்டு அடங்கா மகிழ்ச்சிகொண்டு பாடிப் பணிந்து தனது அங்கையாற் றாக்கி அவ் வருமைக் குழங்கையைக் கொண்டிசென்று தனது மனைவி மேனையாரிடங் கொடுத்த, அவ் வம்மையார் மகிழ்வு யிருந்து அக் குழங்கையை வாங்கிப் பாலூட்டி உளர்த்துவந்தனர் என்பது புராண சரிதம். (க)

குரு வணக்கம்.

மறைமுடி வதனில் விளங்கிடு மொளியே
மனிதரைப் பேரலவந் தெனது
சிறைதவிர்த் தாண்ட சிவப்பிர காச
தேசிகன் நன்னைமற் றவன்ற
னறைமல ரடியைப் போற்றிடுஞ் சார்த
நாயகன் நன்னைமற் றவன்ற
னிறையருள் பெற்ற பழசிமா முனியை
நெஞ்சினு னிருத்தியே பணிவாம்.

(இ-ன்.) வேத அந்தத்தில் பிரகாசிக்கின்ற சோதி சொருபமான பிரமமே மனிதவுருவத்தோடு உந்து என்னுடைய பத்தத்தை நிவர்த்திசெய்து ரகசித்த சிவப்பிரகாசனென்னுந் திருநாமத்தினையுடைய ஞானசாரியினையும், அச்சிவப்பிரகாச தேசினது தேன்பொருந்திய தாமரை மலர் போன்ற திருவடிகளைத் துதிக்கின்ற சாந்தலிங்க சுவாமியையும், அச் சாந்தநாயகனது பூணகடாகூத்தைப்பெற்ற பழநி சுவாமியையும் மனத்தில் வைத்து வணங்குவாம். ஏ-று. (௨)

ஆழத்துப் பிள்ளையார் துதி.

அறசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

தொய்யின் முலைக்கோ டிரண்டுசுவான்

றுதிக்கை மூன்று விழிதுரிசெந்

றுய்ய சைவ முதன்மதமுந்

துலங்க வருமொண் பிடியுலக

முய்ய அதவு மொருகவிறறை

யுலவா விருத்த சைலத்தில்

வையம் பரவு மாழத்து

வாழைங் கரணை மனநனைவாம்.

(இ-ன்.) சித்திரமெழுதப்பெற்றுள்ள தனங்களே கொம்புகளும், இரு தொடைகளே தும்பிக்கையும், முக்கண்களும், குற்றமில்லாத சைவமுதற்சமயங்களாகிய மதங்களும் வினங்கும்வண்ணம் எழுந்தருளுகிற ஒன்னிய பார்வதி தேவியாராகிய பெண்யானை, பிரபஞ்சகாசிகன் சுடேதும்படிப் பெற்

மகிமமேகோபாத்தியாய, டாக்டர்

உ. வே.மகாஜிணசுவரவர் நான், 1911

நளிய ஒப்பற்ற (யானையாகிய) மகோபாத்தியாயர் திருத்தலத்தின்
 ித் திருத்தலத்தில் உலகமெல்லாம் வணங்குகின்ற பாதா
 க்தி வெழுந்தருளியிருக்கிற ஐந்து திருக்கரங்களை யுடைய
 நாயகப்பெருமானை மனத்தால் வணங்குகோம். ஏ-று. (க)

‘சைவசமயமே சமயம்’ எனத் தாயுமானவரும், ‘சைவ
 ின் மேற்சமயம் வேறில்லை’ எனப்பிற பெரியோரும் கூறி
 ருத்தற் கொப்ப, இஃதும் “துய்ய சைவம்” என்றார்.

விருத்தாம்பிகை துதி.

எழுசீர்க் கழிசெடிவடி யாசிரிய விருத்தம்.
 ிருட்கலி வலியின் ஞானநன் னெற்க
 ளிறந்துநீர் கொடுநெறி மேலி
 ிருட்கொடு கலங்கா வகைகலி யென்றும்
 வந்தணு காப்பதி தன்னிற்
 றெருட்சத்திக் கருணை யுருவதாய் நின்று
 தெளிவிக்கு மிறையெங் குருவோ
 ருட்கடல் பெரிய நாயகி யுலகுக்
 கணமுதல் வியைப்பணித் திடுவாம்.

(இ-ள்.) அத்தகாரமான அஞ்ஞானத்தின் வல்லபத்தால்
 றிவுருவமான நல்ல சன்மார்க்கங்க ளழிந்து ஜீவகோடிகள்
 பவழியிற் சென்று மயக்கம்பொருத்திக் கலங்காதிருக்கும்
 ன்ணம் (முக்தாவத்திலும்) அஞ்ஞானம்வந்து பொருத்துந
 ல்லாத விருத்தாஸத்தில், ஞானசத்தியான மனோன்டணி

யும், கிருபாசொருபியாகச் சகனிகரித்து வந்துகின்ற அடிய வர்களுக்கு ஞான அஞ்ஞானங்களை விளக்குகிற தலைவியும், எனது குருவும், ஒப்பற்றகிருடாசமுத்திரமும், பெரியநாயகி யென்னும் திருநாம மன்னவளும், உலகங்களுக்குத் தாயும் தலைவியுமாகவுள்ள வீருத்தாபிகையடமையை வணங்குவாம்.

வீருத்தாசுவர்த்தி¹ல் எழுந்தருளிகின்ற அடியவர்கட்கு அருள்புரியும் பரதேவதையான பெரியநாயகி அம்மையானாத் துதிக்கப்புகுத்த இத் துறவு. நவாசிரியராகிய பூர்வமாரதேவ ஸ்வாமின் அபிகையைத் தெருட்சத்தி; கிருபாசொருபி; எங்குரு; அருட்கடல்; பெரியநாயகி; உலகுக்கு அன்னை; முதல்வி என எழுவதைக் காண்குறிசுண்ணர்த்தி வணங்குந் தின்றனர்.

இசபரடோகவிராக முடையவராய்த் தம்மையுந் தலை வனையும் அறிவிக்கும்புலோர்களுய் இங் விருப்பினால் நிரதி சயலின்பாதுபவ மெய்தகின்ற முழுட்சுக்கு ஸ்திரமாரா விராகவந்தியை உத்தேசித்து ஒப்பும் உயர்வு மற்றவளுக்கி ஓருகன் அதாவது, தன்னிகரில்லாத் தலைவனாகிய மகாரா சன், ஒத்த அன்பும், ஒத்த அழகும், ஒத்த கல்வியும், ஒத்த குடிப்பிறப்பும் உடையனாக விருத்தானவியையும், அகண்டமான அரசபோகாதினையும், அன்னை தந்தையர்களுய் வெறுத்து பூர்வாதுபோகமாகவிருத்த சிற்றின்பங்களை உவநாசனபுர்வநாதினைப்போல வெறுத்துத் தறவுபூண்டு போ

¹ உத்தாசனம்-எதிரொடுத்த அன்னம், புரிவதம்-மலம்.

ன்பமடைந்த தன்மையைச் சிந்திக்குந்தோறும், பத்த மதிகளும் உலகபோதங்களை வெறுத்துத் துறவடையச்செய்யும் அற்புதமான சரிதமுதலிய பதினாறு தூல்களையும் தமிழில் செய்யும்வண்ணத் தமக்குத் திருவருள் புரிந்த கருணைக்கடலாக வுன்னவனாதலின், அன்பு மீதார எழுவரை மொழிகளாற் புகழ்ந்து துதித்தன லென்க.

அப்போது இயற்கை ஞானமே வடிவமாக உள்ளவனாதலின், 'தெவிட்சத்தி' என்றும், ஆன்மாக்களின் பக்குவத்துக்கிடாக அடக்காதிட மெய்தி பலிய அஃ பரிபவ னாதலின், 'கருணையுடைய' என்றும், உலகின்கணுள்ள குடகனின் குறைகளை அகற்றுகின்ற மேற்கொண்டு நிவிர்த்திக்கும் அமைச்சன் போலும், தனக்கு மேலொரு நிலைமைப்பெருளின்றித் தானே முதன்மையானவனென்று வினக்குவான், 'இறைவ' என்று, பிற ஆன்மாக்களின்பொருட்டு மாணக்காட்டி மான் பிடிப்பா எனய்துமாறு மனிதவுருவுடனே வந்தி நின்று (அல்லது, மனிதர்சனாகிய குருமூர்த்திகு) உன்ளி டத்தில் நின்று) உபதேசிக்குமாறன்றிப் பெரியநாயகி என்னுந் திருப்பெயருடன் வந்தி உண்மையாக நின்று உபதேசம் செய்தன னாதலின் 'எங்குரு' என்றும், தமது குரவளை இறைவனே எனக் கூறதல் வழக்கமாயினும், அது உண்மையிற் சிற்சிலவிடங்களில் முரண்படவுங்கடும்; இவர்க்கு அவ் வனமன்றி உண்மையில் இறைவியே குருவாதலின் உள்ள படி யுரைத்தார். இவன் உண்மையான திருவுள்ளம் ஆன்மாக்க

களை இரகித்தல்வேண்டுமென்கின்ற தயவாதவே உள்ளதா
தலின், 'ஒரு அருட்டடல்' என்றும், திருமகள் முதலிய எல்
லாரினுஞ் சிறந்தவனாதலின் 'பெரியநாயகி' என்றும், நாத
தத்துவமுதல் பிரிதிவுதத்துவ மீளுகவுள்ள அனைத்தும் உண்
டாதற் கிடனே காரணியாதலின் 'உலகிற்ரு அன்னை' என்
றும், அநேக புத்திரர்களை யுடைய மாதாலினுய அவள் கண்
வளாகிய பிதா சிறந்து முதன்கையுற்று நிற்குமாறுபோலச்
சத்தியும் சிவமும், பிரிதியும் ஒளியும், பாலும் சுழையும், கட
லும் அலையும், தீயும் சூழ்ப்போல வேறுபடாப் பொருளாத
லினாற் சிவமே சத்தியும், சத்தியே சிவமும் அன்றி, உண்மை
யில் இருவகைப்பொருள்க ளிருப்பதாகக் கூறுதல் இவ்வாறு
பகும் அன்றா மாதலின் 'முதல்வி' என்றும் கூறினார். (ச)

சபாநாயகர் குறி.

திங்கனார் சடையிற் கங்கைநீர் துளிப்பார்
திருந்திழை யுமையுளங் களிப்பார்
பொங்கரா வொடுநற் புலிமுனி வர்கண்மால்
போதய னமர்கள் போற்றத்
துங்கநான் மறைக டுதித்திட வைந்து
தொழில்விந் திடப்பொது வதளிற்
செங்கழ லதிர நடஞ்செயும் பொருளைத்
தினம்பணிந் திடரொழித் திடுவாம்.

(ஆ-ன்.) சந்திரன் பொருந்திய சடையில் கங்காசலமானது ததும்பவும், செவ்விய ஆபரணங்களை யணிந்த உயாதேவியார் மனமகிழவும், சீறுகின்ற பாம்புருவமான பதஞ்சலி, வியாக்கிரபாதர் என்னு மிரண்டுமுனிவர்களும், திருமாலும், தாமரைமலரிவிருக்கின்ற பிரததேவனும், (மற்றைத்) தேவர்களும் துதிக்கவும், பரிசுத்தமான நான்கு வேதங்களும் துதிக்கவும், (சிருட்டி, திதி, சங்காரம், திரோபவம், அதக்கிரகம் என்னும்) பஞ்சகிருத்தியங்கள் நடத்தவும் திருச்சிற்றம்பலத்தில் செவ்விய ப்ரகண்டை முழங்கும்வண்ணம் ஆரத்தத் தாண்டவமசெய்தருளுகின்ற ஸ்ரீ நடராஜப்பெருமானே நான் மீதாரும் உணங்கித் துண்பத்தை நீக்கிக்கொண்டோம். ஏ-று.

“பொங்காலொகிற புலிமுனிவர்கள்” என்றது பதஞ்சலி, வியாக்கிரபாத முனிவர்களை.

பதஞ்சலிமுனிவரீ கரிதம்.

கங்காப்பதியில் யோகசித்தினை செய்யும் திருமால் ஒரு நாள் துண்ணென்றெழுந்து “அரகாசங்கா” என்று சிரமேற் றாகக் கூப்பி ஆரத்தக் கண்ணீர் துளித்து அசைவற்றிருக்கக் கண்ட அவரது சயனமாயிருந்த ஆதிசேடன் “தேவர் அவ்வாறு இருக்கக் காரணம்பாது?” என்று வினவ, திருமால் “எம திதைவர் நாருகாவனத்தில் நடித்தருளிய இன்பத் தழுத்தி னேன்” என, தானும் அங் நடத்தைத் தரிசிக்க விரும்பி அத் திருமால்பால் விடைபெற்று, திருக்கையிலி னொருபுறத் தவ ள்செய்து சிவபெருமானால், அத்திரிமுனிவரும் அவர்மனைவி

அதுகுபையு மியற்றிய தவத்தால் அவ்வதுகுபையின் அஞ்ச வியற்றேன்றி விழுந்த காரணத்தால் பதஞ்சலி யென்னுந் திருநாமத்தோடு திருத்தில்லை வணமடைந்து வியாக்கிரபாத முனிவருடன் திருநடனதர்சனஞ் செய்தருளினார். இவர் சீர முந் தாளும் சர்ப்பவடிவாதவின், இப் பெயர் பெற்றனர்.

வியாக்கிரபாதமுனிவர் சித்தம்.

மத்தியத்தனமுனிவரது தவப்புதல்வராகிய மழமுனிவர் தமது தந்தையார்பால் விடைபெற்றுச் சிவபெருமானது திரு நடனதரிசனங் காணத் திருத்தில்லைவனத்தையடைந்து சிவா ர்ச்சனைசெய்ய, வண்டுபடுதல் முதலிய குற்றங்க ளொழிந்த மலர் கொய்தற்குப் பொழுதுபுனருமுன் சென்று மரங்களே றிற் பனியாற் றைகளுங் கால்களுஞ் சூக்குமே இரவில் கண் தெரியாதே என்று மனம் வருந்த, சிவபெருமான் அவருக் குக் காட்சிதந்து “யாதுவாம் வேண்டி” என, மழமுனிவர் “சுவாமி! கையுங் காலும் புயிலோலப் பெற்று அவற்றிற் கண்க ளிருக்கவேண்டி” என, இறைவர் அங்காதே பிரசா தித்துச் சென்றனர். அதுமுதல் அவர் வியாக்கிரபாதர் எனப் பெயரெய்தினர். தாம் விநும்பியவண்ணமே சிவபூசை செய் துகொண்டிருந்து திருநடனத் தரிசித்தனர் என்பதாம்.

பொங்கரா வொடுநற் புலிமுனிவர் என்பதற்குச் சிறு கின்ற அரவும், கல்ல புலியும், முனிவர்களும் என்று கொள் ளினுமாம். *

ஐத்தொழில் விரித்திட இறைவன் நிருகடனம் புரிதி
ன்றா னென்பதனை,

‘‘பூமலி கற்பகப் புத்தேன் வைப்பு
நாமரீன் வணாப்பி னானில வணாகமும்
ஏனைய புவனமு மெண்ணீங் குயிருள்
தானே வருத்ததுன் தமருகக் காமே
தனித்தனி வருத்த சராசரப் பருதி
யறியுத்தையங் காப்பதன் னமைத்தகைத் தலமே
தோற்றுபு நின்றவத் தொல்லுல கடங்கலு
மாற்றுவ தாழல மமைத்ததோர் காமே
சுட்டிய வினைப்பய னெவற்றையு மறைத்துநின்
றுட்டுவ தாகுநின் னூன்றிய பதமே
அடுத்தவின் னுயிர்கட் களவில்பே ரின்பங்
கொடுப்பது முதல்வரின் குஞ்சித பதமே
இத்தோழி லைந்துநின் மெய்த்தோழில்.”—என்பது
முதலிய ஆன்றோர் நிருகாக்குகனானும் சுருதியாதிகனானு
மறித. (௫)

சிவகாமியம்மை துதி.

எண்ணீர்க் கழிகெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.
அருளுருவா யுயிர்கடமக் கண்ணீர் யாகி
யஞ்ஞானந் தணியகற்றி யமல மாகி
மருளிலதாய் மெய்ஞ்ஞான மாரு முத்தி
வாய்த்திடவே காத்தருளி வானோ ரேத்த

விருள்கெடவே மிளிருமிருங் கழல்க ளார்ப்ப
விறைபுரியுந் திருடத்தாற் றளித்து வாழந்
தெருண்மருவு மன்றநான்கும் பரவுந் தில்லைச்
சிவகாம சுந்தரியைச் சிந்தை செய்வார்.

(இ-ள்.) காருண்மே வடிவாம், ஜீவகோடிகளுக்கெய்
லாம் மாதாபாதி, அவர்களுது அஞ்ஞானத்தை நீக்கி, சிவமல
மாய், மயக்கமற்றதாய், உண்மைஞானவடிவாயுள்ள மோகூ
த்தை அடையும்பொருட்டு உபயோகித்துகின்ற, தேவர்களெல்
லாம் துதிக்க அந்தகார மொழியும்வண்ணம் விளங்குகின்ற
பெரிய வீரக்கழல்கள்முழங்க இறைவனாற் செய்யப்படுகின்ற
திருடனத்தால் மகிழ்வடைந்த, அறிவுமயமான நான்கு
வேதங்களும் துதிக்கின்ற சிதம்பரத்தை, திருக்கோயிலாகக்
கொண்டவாழ்கின்ற சிவகாமசுந்தரியைத் தியானிப்போமாக.

ஆன்மாக்களுக் கதுக்கிரகம் புரிதலையே பெரும்பொரு
ளாகக்கொண்டு ஸ்ரீ மஹாகைலாயத்தே எழுந்தருளியிருக்
கின்ற ஸ்ரீ மஹாசதாசிவப் பெருமானே மும்மல ஸத்தர்க
ளான ஆன்மாக்களை ரக்ஷிக்கும்பொருட்டு சிதம்பர கேதத்தி
ரத்திற் சபரபதி என்னுந் திருப்பெயர்ப்பூண் டெழுந்தருளி
யிருக்கின்ற நடராஜருடைய பஞ்சகிருத்தியத்தில் வைத்த
கோக்க முடையவரும்,—அம் மஹாசதாசிவனார் கொண்ட
கோலத்திற் கேற்பத் தாமும் சிவகாமசுந்தரியாய் ஆன்மாக்க
ளைப் பிறவிப் பெருங்காட்டினின்றும் விலக்கித் திருவடி
பிழலாகிய பட்டினத்தே சேர்க்கு நோக்குடையனாய் நிற்கு

யியல்பினனான மனோன்மணி யென்றும், இவளுருவம் கருணைப்பிழம்பே என்றும், அதற்குச் சான்று தம்போல்வானா வலிந்தாண்ட திறமே யென்றும் 'எண்ணும பேரறிவான' "தலின், 'அருளுருவாய்' என்று தொகுத்துக் 'கவித்தொழும்' என்று முடித்தார்.

சிவகாமசுந்தரி - சிவத்தாற் காயிக்கப்பட்ட சுந்தரி; சிவத்தைக் காயிக்கிற சுந்தரி என்னும் இரண்டி முதலாகப் பல பொருள்களையும் தர விரிந்தும். சிவத்தாற் காயிக்கப்படுகிற சுந்தரி யென்பதே சத்தன் சத்தி என்பவர்களுள் உண்மைத் திறமிக்த ஞானி னொரு கொள்ளற்பாலது, ஏனைய நிறமாற் கொள்ளற்பாலவுடாம். ஏனெனில், ஒருவன் தனது ஆற்றாலி னிடத்து லகிய மற்றவனாக வெவ்வேறுமீதான். அங்ஙனமே ஓர் ஒருவன் தனது கருணைத்திறமாகிய பேராற்ற லினையே சத்தியாக அமைத்துனான் என வேதாகம புராணேதிராசடிகள் கூறுகின்றன.

முத்தி யென்பது, அகர்த்தசியிர்த்தியா லுண்டாகும் ஆனந்தபிராப்தியே யென்றும்,—அஞ்ஞான லீங்கியபொழுதுண்டாகும் மெய்ஞ்ஞானமே யென்றும்,—பந்தசிலிர்த்தி யடைதலே யென்றும்,—பந்தசிலிர்த்தி யடைத்து சிவமாதலே யென்றும்,—அப்பி லடங்கிய உப்பென இறைவனிலடங்குத லென்றும் இன்னும் பலவிதமாகவும் உரைக்கின்றார்கள். அஞ்ஞானக் கழற்றிய லுதயமாகின்ற மெய்ஞ்ஞானமே முத்தியென்பது இவ்வாசிரியர் கருத்தாதலின் "அஞ்

ஞானத் தணியகற்றி யமலமாகி-மருளிலதாய் மெய்ஞ்ஞான
மாகுமுத்தி" என்றார்.

அஞ்ஞானத்தின யகற்றலாவது, அகங்கார மமகாரங்
களை ஒழித்தல். அகங்காரம் நானென்பது ; மமகாரம் என
தென்பது. இது ஆன்மாக்களுக்கு இருவினை ஒப்பும், மல
பரிபாகமும் வந்தஞான்று ஞானசத்தியா லியற்றப்படுங்
கிரியையாம். முத்தியானது அஞ்ஞானஞ் சந்தேகம் விப்
ரீத முதலிய மயக்கங்களி னின்றும் வேறுபட்டதாய்த் தரு
க்க புத்திகளா லகற்றவியலாத உண்மையறிவேவடிவமாய்ப்
புடமிட்ட பொன்போல அழுக்கற்றதாய் விளங்குவதொன்
ருகலின், ஆசிரியரும் 'அமலமாகி - மருளிலதாய் மெய்ஞ்
ஞான மாகுமுத்தி' என்றார். (௭)

விநாயகர் துதி.

கலிலிருத்தம்.

செக்கர் போன்றொளிர் முக்கட் சிலம்பினை
மிக்க பேரருள் வேலையை யோர்கொம்பாற்
றக்க வன்பர்க் குறவர் தருவினை
மிக்க தைநிறை வேற விதைஞ்சுவாம்.

(இ-ள்.) இத் தூல் இடைபூநின்றி னிறைவேறும்பொரு
ட்டு, செவ்வானம்போன்ற திருமேனியையும், வினங்குகின்ற
மூன்று கண்ணையும் உடையவராய்த் தண்ணையடைத்த பக்கு
வர்களைய அன்பர்களுக்குத் தமது ஏகதந்தத்தால் உயர்ந்த

மகாமகோபாத்திராய, டாக்டர் கள
உ. வே. அழகியார் தூல் நி

பெரிய அருட்கடலை அளித்திறந்தவன் போன்ற விநாயகப்
 பெருமானை வணங்குகாம. ௭-௨.

இவ்வநாயகப்பெருமான் பரிபக்குவமுடைய ஆன்மாக்
 கட்டுக் கருணைபுரிபுத்திரங்காட்ட அவர்தம் திருக்கரத்து
 ஆன்மாக்களை வருத்திய கயமுகளை வதைத்த கொம்பினை
 அமைத்துளார். இப் பெருமானுடைய திருவுருவ தரிசன
 முடையார் அவர் கரத்துள்ள பின்னதத்ததால் அவர் கரு
 ணைத்திறத்தினால் சால வறிகின்றனர். ஆகவறிவினா வகை
 கள் விக்கினிடின்றி யாவர்களையும் ஆட்கொள்ளும் அம்
 முதற்கடவுளை நினைத்து ஆகத்தக் கடலி வருத்துகின்றார்கள
 எனன்று தொனித்தல் காண்க.

தரு வென்பதற் கிணங்கக் கொம்பென்றார்.

பா. தம் - சொந்தரியலகரி முதலிய தூற்களின் உற்
 பவத்திற்கு இவரது கொம்பே காரண மாதலின், 'தக்க
 போருள் வேலையை போர் கொம்பாற்-தக்க வன்பர்க் குத
 டிக் தரு' என்றார் என்னினும் ஆம்.

எல்லாம் காரியமுஞ் செய்யத் தொடங்குகோர் அஃது
 நிர்விக்கினமாக நிறைவேற்றப்பொருட்டு விகாயகளை வணங்
 குதல் மரபாதலின், இத்நாலாசிரியரும் தாமெடுத்துக்கொ
 ண்ட மகாராஜா துறவு மொழிபெயர்ப்பு முட்டின்றி முடி
 தற்பொருட்டு முதற்கண் விநாயகவணக்கங் கூறினர்.

அதன் வரலாறு.

பூர்வத்திற் கயமுநாகரன் தான் பெற்றுள்ள வரத்தின்
 இறுமாப்பாற் பிரமாதி தேவர்கட்கெல்லாம் விபத்து செய்து

வர, தேவர்க ளதனைச் சகியாதவர்களாகி ஒருங்குகூடித் திரு
க்கைலாயமலையை யடைந்து நந்திதேவர் கட்டளை பெற்றுத்
திருச்சந்நிதானத்துட்சென்று சிவபெருமானைத் தரிசித்துத்
தமக்கு நேர்ந்த குறைகளை விண்ணப்பஞ்செய்து முறையிட,
“அவன் எம்மை நோக்கி அரியதவஞ்செய்து தேவர்-அகரர்-
மனிதர் மிருகங்கள் முதலினோரால் இறவாதிருக்க வரம்
பெற்றனன். ஆனால் தன் துருவாகி வருவோனால் இறவா
திருக்க வரங் கேட்டானிலன். நாம் மாறுபட்ட திருமேனி
யாக யானைமுகத்தோடு சென்று அவனை யிடக்குடோம்”
என்றவர்கட்கு விடைகொடுத்தனுப்பி, பார்வதி தேவியா
ருடன் அப்பர்வதத் தருகிலுள்ள சித்திரச்சாலையையடைந்து
அங்கு விச்சுவகன்மனால் எழுதப்பட்டுள்ள மந்திரகடிவமா
கிய சித்திரங்களைப் பார்வதிதேவியாருக்குக் காட்டி “பெண்
னே! முதலிலுள்ள பிரணவாகாரமாகிய இரண்டு யானைக
ளில், முற்பட்டது திரிமூர்த்திகளையுந் தந்தது. அஃ தெம்
வடிவம். அடுத்த சத்தியன் மூவனாயுந் தந்தது. அஃ துன்வடி
வம். ஆதலின் யாம் அப் பிரணவச் சித்திரங்களின் வடிவ
மாகுதும்” என்று திருவாய்மலர்ந்தருள, உமாதேவியாரும்
அக் கருத்துக் கிசைந்தனர். அப்பொழுது இறைவர் ஆங்
கோர் திருவிளையாடலைச் செய்ய, அதன லப் பிரணவவடிவ
த்தினின்றும் விநாயகர் திருவவதாரஞ் செய்தனர். பிறகு
விநாயகரைக் கைலைமலையிற் கொண்டுவந்து மகுடஞ் சூட்டி
“உன்னை வணங்கி யுன் தருள்கொண்டு செய்யுந் கருமங்
களை நிறைவேற்றவும், வணங்காது செய்யுந் கருமங்களைத்

தவிர்க்கவும், உனக்கு விக்ரீனவிநாயக னெனப் பெயர்தந்
தோம்” என்று திருவாய்மலர்த்தருளி, தேவர்களைப் பார்த்து
“இவன் நமது மூத்தபிள்ளை; இவனை எம்மைட்போன் றிப
சரியுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டருளினார். பிறகு தேவர்
கள் கயமுதனது கொடுத்தயர் பொறுது விநாயகக்கடவுளை
யுபாசிக்க, அவர் அவ்வசரனோடு போர்செய்து அவ னெங்
வகை யாயுதங்களாலு மிறவாதவ னாதலின் தமது கொம்பை
யொடித் தெறிய அவன் பெருச்சாளிவடிவாயினன். அதனை
விநாயகர் ஓகணமாகக் கொண்டனர் என்பது புராண வர
லாறு. (எ)

சுப்பிரமணியர் துதி.

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

கடிகமழ் கரிய கூந்தற்
கனிமொழித் துவர்வாய்த் தெய்வப்
பிடிதனக் கோட்டால் வள்ளிப்
பெண்கொடி படருஞ் செய்ய
படிபுகழ் புயமாங் குன்றிற்
பாயவண் கழுநீர் நீப
மடலவிழ் செழுந்தார்ச் செவ்வேண்
மலரடி வணக்கஞ் செய்வாம்.

(இ-ள்.) மணம் வீசுகின்ற கரிய கூந்தலினையும், மது
ரமான மொழியினையும், செந்நிறம்பொருந்திய வாயினையும்
உடைய தேவயானையினது தனமென்னும் கொம்பின்வழி,

வள்ளி பென்னும் பெயரினையுடைய பெண்கொடி படருகின்ற செவ்விய உலகம் புகழுகின்ற புயமாகிய மலையில் அகன்றவளவிய இசழினை யுடைய செங்கழுநீர்மலர்களாலும், கடம்பு மலர்களாலும் கட்டப்பட்ட செழுமையான மாலை யனை யணிந்தள்ள குமார்க்கடவுள் திருவடிகளை டணங்குவாம். எ-து.

தனக்கோட்டின்வழி வளர்க்கொடி படருகின்ற புயக் குன்று என நயம்பட வுரைத்தமை பாண்க. (அ)

அடியவர் துதி.

எழுதின்க் கழிவெழுவடி யாகிரிய விருத்தம்.

வண்டுழா யலங்கன் மாயவன் மலர்மேல்

வதிந்தநான் முகன்மறை யறியாத் [யொன்
தொண்டைவாய்க் கெண்டை விழிந்நடை மொழி

டுடியிடை யுமையையோ ரிடத்திற்
கொண்டுகோ னருளைப் பொருளெனக் கருதிந்

குலவிய சாதனந் தரித்து
மண்டிய வடியார் யாவர்மற் றவர்தான்
மனத்தினுஞ் சிரத்தினும் வைப்பாம்.

(இ-ள்.) வளவிய துளவமாலை யணிந்த திருமாலும், தாமரைமலரை யாசனமாக வுடைய பிரமனும், வேதங்களு முணராத கொவ்வைக்கனி போன்ற வாயினையும், கயல் போன்ற விழிகளையும், கரும்பு போன்ற மொழியினையும், ஒள்ளிய உடுக்கைபோன்ற இடையினையு முடைய உமாபிரா

ட்டியை இடதுபாகத்திற் கொண்டுள்ள சிவபெருமானது திருவருளைப் பொருளாக மிசவும் கருதி, வினங்குகின்ற விபூதி ருத்திராக்ஷங்க ளாகிய சைவசாதனங்களைத் தரித் துள்ள அடியவர்களையாரோ அவர்கள் பாதங்களை மனத்திலும் சிரத்திலும் வைத்துக்கொள்வோம். ௭-று. (௬)

அ வை ய ட க் க ம்.

கவிவிருத்தம்.

சகர்தீம் வலியையுந் தடர்கி னாக்கட
ல்கலழும் பின்புனோ ரகழி லஞ்சிதான்
புகழுற விளக்கலே போல விச்செயு
டாகத நு கலைஞர்நூ றனைவி லக்குமால்.

(இ-ள்.) சகரர்களது வல்லபத்தையும், விசாலமான அலைகளையுடைய கடலினது அகலத்தையும், மற்றையர்க ளால் தோண்டப்படுகிற குளங்கள் கீர்த்திபொருந்தும்வண் ணம் விளக்குந்தன்மையைப்போல், இச்செய்யுட்களும் உய ர்வு பொருந்திய கலைஞரான வல்லவர்களால் செய்யப்பட்ட நூல்களை விளக்காநிற்கும். ௭-று. (௩௮)

எழுசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

திங்கனொண் கவிதைத் திகிரியந் திணிதோ
டிகழ்கடற் றுனைமா ராஜ
னங்கண்மா நிவத்திற் றுறந்துவி டடைந்த
வரியவிக் காதையைத் தமிழா

ஹிங்குமா தவத்தோ ரிசையுமென் றிசைப்ப
 ிசைத்தனன் வீடுறக் கேட்டோர்
 கொங்கவீழ் பொழில்சூழ் பழமலை யுறையுங்
 குமாரதே வென்னுமா முனியே.

(இ-ள்.) ஒள்ளிய சந்திரவட்டக் குடையையும், ஆக்
 கினாசக்கரத்தையும், விளங்குகின்ற கடலைப்போன்ற சேனை
 களையும், அழுத்தமான தோள்களையு முடைய மஹாராஜன்,
 அழகிய இடமகன்ற பெரிய உலகத்தில் தூவுபூண்டு முத்தி
 யடைந்த அருமையான இந்தச் சரித்திரத்தை, இங்குள்ள
 பெரியோர்கள் தமிழ் யாப்பினால் பாடெனக் கேட்டோர்
 வீட்டையும் வண்ணம் பாடினான். (அவன் யாரெனில்),
 மணம் வீசுகின்ற மலர்கள்விரிந்த பொழில்சூழ்ந்துள்ள விரு
 த்தாசலத்தில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற குமாரதேவ ரென்னும்
 திருநாமத்தினையுடைய மஹாமுனிவன். எ-று. (கௌ)

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

சிவன்றிரு வருவா மைந்து
 சின்மய வெழுத்தும் வாழி
 நவந்தரு நீறும் வாழி
 நயனநன் மணியும் வாழி
 கவின்றருங் குமார தேவன்
 கழலினை யிரண்டும் வாழி
 யவன்றிரு வடியார் தம்மோ
 டாருயி ரனைத்தும் வாழி.

(இ-ன்.) சிவபெருமானது திருவுருவமாகிய ஞானரூபமாய் வினங்குகின்ற பஞ்சாக்கரங்கள் வாழ்க. புதுமையைத் தருகின்ற விபூதியும் வாழ்க. கண்மணியாகிய உருத்திராக்கமும் வாழ்க. குமாரதேவரது அழகைத் தருகின்ற இரண்டு திருவடிகளும் வாழ்க. அவனது திருவடியர் கூட்டத்தூடன் அரிய எல்லாவுயிர்களும் வாழ்க. ௭-று.

ஸ்ரீ பஞ்சாக்கரமானது தன்னொடு பயின்றவர்களைச் சிவ சொரூபமாகச் செய்தலு அதுபவசித்தமாதலின், “சிவன்றிருவுருவா மைத்து சின்மய வெழுத்து” என்றார்.

வேறே எவருடையவேனும் உருவ முணர்த்தும் பீஜத்திற்கு, அதாவது மந்திரத்திற்கு ஞானசொரூபம் இயற்கையிலிராது. எதனா லென்னின், மற்றையவர்கள் இறைவனான சிவபெருமானை ஒப்ப இயற்கைஞானமுடைய ரல்லாமையாலென்க.

இப்பஞ்சாக்கரம் தூல-சூக்ரும-சாரணங்களாகப் பிரிக் கப்பட்டு ஒன்றற்கொன்று மிகுந்த பலசித்தியை அருள்வதாகவுள்ளது. ஸ்ரீ பஞ்சாட்சரத்தினை ஆசிரியன் முகமாக உணர்ந்து மூன்றணக்கோடிக் கதிகமாகச் செபித்து முறைப்படி சிவார்ப்பணஞ் செய்பவர்கள் சிவசம்பத்துக்களான அணிமாதி மஹாசித்திகளை ஊழியப்பொருளாகக்கொண்டு வினங்குவர். நகாரமாதியாகவும், சகாரமாதியாகவும் விளங்கும் மந்திரங்களை முறையே தூல ரூபமங்க ளென்ப.

ஒங்காரமே காரண பஞ்சாக்ஷரமாகும். அது அகார உகார மகார விந்து நாதங்களான ஐவகையினவாகப் பிரிக்க நின்றவின், அதவே காரண பஞ்சாக்ஷரமெனவும், இதனையே முத்தர் செபித்தல்வேண்டும் எனவும் சிகாகமங்களில் தேட்கப்படுகின்றன.

பிரணவத்தினை காரண பஞ்சாக்ஷரமாக அறியாமலும் கொன்னாமலும் வேறொருவிதமாக இருதலைக்கொள்ையென மற்றொரு மந்திரத்தினைக் காரணமென உணர்ப்பார்களும் உண்டு. அன்றோர் அம் மந்திரத்தில் மூன்றெழுத்தே நிலவுதலையும் அது பாசகீதத்தில் ஆன்மா பனாயின் புருஷாகாரத்தால் (தனையினால்) சிவனை அடைந்து நிற்கும் இயல்பினை உபதேசிக்கு முறையான மந்திரமெனவும் அறிந்திலர்போலும்.

எத்தனைய கல்விவல்லப மாதிரிய இருக்கியும் சிவத்தினை யடைந்து வேமாய் விளங்குதற்குப் பஞ்சாக்ஷரமே இன்றியமையாத பொருளாதவினை பக்குடர்கன் ஆசிரிபர் வழித்தாட அறியாதிரார்.

பஞ்சாக்ஷரமே ஞானசொருப மென்பது, இந்நூலாசிரியர் பக்ஷமாதவின், 'சிவன்றிருவெழுத்து' என்றும், 'சின்மயம்' என்றும் உற்றது கூறினார். பூதிக்குறிபல்லாத மற்றைக் குறிகளையுடையோர் உலகினருள் போககாமிகளாகவே காணப்படுவார்கள். இவர்களைக் கண்டவுடன் பிறர்க்குப் புனகாங்கிதமுண்டாதல், கண்ணீர்வார்தல், கரமலர்குவிதல் முத,

விய ஆச்சரியப்படத்தக்க செயல்களைத் தராதிற்பதொன்றன்
முதலினனும் இதற்கு அத்தனைய இயல்புண் டாதலானும்
'நவந்தரு நீறு' என்று நென்றும். .

பாசபத்தராய் பிறப்பிறப்பெனஞ் சலதியுன் தலைதடு
மாறிக் கிடக்கு மான்மாக்களைப் பத்தக்கழிவு முதலியவைக
ளைக் கொடுத்துச் சிவோகமென்னும் அதிசயக்கத்தக்க நிலை
யில் நிறுத்துவ தாதலால், 'நவந்தரும் நீறு' என்றாரென்றும்,

நீறு, -சைவ நீறு, வைணவ நீறு, ஸ்மார்த்த நீறு என
ஊன்றியாராய்வார்க்கு மூன்றெனக்காணப்படினும், அந்தந்த
முறைப்படி அணிவார்க்கு அது புதுமைதருவ தொன்றாத
வின், பொதுமையாகவே 'நவந்தரு நீறு' என்று ரென்றும்,
மற்றையவை இரண்டும் பரபக்கத்தனவாய் சைவநீற்றி னை
வான புதுமையைத் தரற்பாலதன்மையால், அனைகளை ஒழி
த்து ஆசிரியர் நவந்தருநீறென்று சைவ விபூதிமையே உரைத்
தன ரென்றும், ஏனைய பூதிகள் இந்த விபூதியை யொப்பப்
பிறராலும் சிறப்புற ஆக்கப்பட்டாமையும் இவ்விபூதி சைவ மந்
திர சொரூபமாப் ச சைவமந்திரங்கனால் ஆக்கப்படுதலை ஆசி
ரியர் விளக்க 'நவந்தரும்' என்றார் எனவும், இன்னமும்
உசிதமான பலவிதமாகவும் பொருள் விளக்கி நிற்கும் என
வும் கூறுமாறு நவமென மடைபொலிந்து நின்றல் காண்க.

நயனநன்மணி-நயனத்தி லுண்டான நல்ல மணி.

நயனம் போல்வதான நன்மணி; நயனத்தி லொளி
தந்து நிற்பதான கருவிழிபோன்ற நன்மணி என அம்மணியி

விடத்து அடியவர் கொண்டெநிற்கும் அபிமானத்தினை அம்
மொழி தெற்றெனவினக்குதல்காண்க. பஞ்சாக்ஷரமும் திரு
நீறும் உருத்திராக்கமுடாகிய இம் மூவகைப்பொருள்களையே
மோக்ஷசாதனங்களாக மோக்ஷமளிக்கு முதல்வன் தந்து நின்ற
லால் அவைகளை அடியவர்கள் அன்பொடு கைக்கொண்டு
நிற்கின்றனர்.

இது துறவுநூலாதலானும் துறவிலும் நிரதிசயவின்ப
மான சிவசாயுச்சியத்தினை அடைவான் விருப்பி நிற்கும்
தருதியினர்க் குரியதாதலானும் மோக்ஷ சாதனங்களையும்
ஆசிரியனையும் அடியவர்களையும் ஆருயிர்களையும் வாழ்த்தினா
ரென்க. ஆசிரியனை மெய்க்கடவுளாகக் கொள்ளுதல் இக்
நூலுடையார்த் குடன்பாடாதலின், கடவுளை ஈண்டு வேறு
கூறினா ரில்லையென்க.

நூலாசிரியரான குமாரதேவருடைய பெயர் கேட்கப்
படுதலால், பாயிரமுணர்த்தற் குரியாரால் இவ்வாழ்த்துணைக்
கப்பெற்றதென்று கோடல் நலம். குமாரதேவ னென்றது
முருகக்கடவுளை என்றும், குமாரதேவன் - குமாரனுக்குந்
தேவன் ; அவன் சிவன் எனவும் பலவாறு கூறுவர். இவ்
வாசிரியர் பெரியநாயகி யம்மையின் மாணவராதலால், ஈண்
டிஃதே யுண்மையென் றுணர்க்க விபலாது. (௪௨)

பாயிர முற்றிற்று.

நூல்.

எழுதீர்க் கழிநெழிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

தருக்கிளர் நைமி சாரணி யத்திற்
றங்கிய முனிவர்கள் சூதன்
வரப்பணிந் தேத்திக் கதைகள் பற் பலவா
வகுத்துரைத் தனைமகா ராசன்
றிருக்கதை யெங்கட் குரைத்தலை யதூ
செப்பெனச் சுருதியிற் சொல்லுஞ்
சுருக்கமில் காதையிதுவெனத் தொகுத்துத்
தோமறக் கேண்மினென் றுரைக்கும்.

(இ-ள்.) மரங்கள் விளங்குகின்ற நைமிசாரணியத்தில்
(தவஞ்செய்துகொண்டு) வாழ்கின்ற செளகாதி முனிவர்கள்
(இருக்குமிடத்திற்கு) சூதமுனிவர் (ஒருநாள்) வருதலும்,
(அச்சவுண்காதி முனிவர்கள்) அவரை வணங்கித் துதித்து
சூதரே, எங்களுக்குப் பற்பலவிதமான அநேகக் கதைகளை
வகுத்துரைத்தீர் (எனினும்), இதுகாறும் மஹாராஜனது
அழகிய சரித்திரத்தை எங்களுக்குச்சொன்னீர்களில்லை. ஆத
லால், அக்கதையைத் தேவரீர் இப்பொழுது கூறியருளு
மென்று கேட்கவும், (அச் சூதமுனிவர்) வேதத்திற் சொல்லு
கின்ற வீசாலமான இக் கதையை நான் சுருக்கிக் கூறுகின்
றேன். நீங்கள் பரிசுத்தமான உள்ளத்தோடிருந்து கேட்பீர்க
ளாக வென்று சொல்லத்தொடங்கினார். எ-று.

குதமுனிவனாக் குறித்துப் பலர் பலவிதமான அபிப்
பிராய முரைக்கின்றன ராயினும், இவர் முந்நூலும் தண்ட
கமண்டலங்களும் பஸ்ம ருத்திராக்ஷங்களும் உடையவராக
இருக்கின்றார் என இவ்வா வுருணிக்ருமிடங்களில் கேட்டப
பதெலானும், லோமஹர்ஷணரென் நிவருக்கு மற்ருரு
பெயரிருத்தலானும் இவரொருபிராமணரேயாதல்வேண்டும்.

கட்குடி வெறியினு லொருமுறை பலராம னிவனா சூத
னென் றிகழ்த்துருத்தலால் கூத்திரிய, பிராமண, ஸங்கி
மத்தினு லுண்டான ஜாதியென் றுணாகப்படுகின்ற குத
ஜாதியைச் சேர்ந்தவரா யிருப்பினு மிருக்கலாம். சூத்திர
வகுப்பினரெனச் சிலர் குழறி வழிதல் இவர்வீஷயத்தில்
வெகு அபத்தமேயாம். உபநிடசாதிகளை இவர் முனிவர்கட்
குறைத்திருத்தலால் பிராமணமே இவரென்பது ஆன்
ரேர் துணிபு. (௨)

குழைத்ததண் சினைத்தே மாவினெண் கனித்தேன்
குலவிய பல்வினற் பலத்தேன்
றழைத்திடு கதலப் பழமுருத் தடுகேன்
ரூன்றிரண் டிலஞ்சிபிற் றதும்பி
விழுத்தகு வயலிற் பாய்தர வினையு
மிகுகரு நாடதே சந்தா
னிழைத்தநற் றவத்தா லுயிரெலாம் புரந்தங்
கிருந்தர சாளுமோர் குரிசில்.

(இ-ள்.) தளிக்கையுடைய தண்ணிய கிளைகளோடு
கூடிய தேயாமரங்களிலுள்ள ஒள்ளிய பழங்களின் தேனும்,

விளங்காநின்ற பலாப்பழங்களின் தேனும், சழைத்தள்ள
வாழைப்பழங்களொழுக்குகின்ற தேனும் கலந்து, குளங்
ளில் நிறைந்து புகழ்த்தக்க உயல்களில் (நீருக்குப் பதிலாகப்)
டாய, அதனால் நெல்விளைகின்ற உயர்ந்த கருகாடதேசம்
செய்த கல்ல சுவத்தினால் ஒருமன்னவன் எல்லா உயர்களை
பும் அங்கிருந்து அரசாண்டு இரட்சித்துக்கொண்டிருந்தான்.

கவிவிருத்தம்.

ராஞ்சா ரீஞ்சிருத் மாபு ரத்தி ந்
தெஞ்சாவி லெண்டிசை யிறைவர் தாடொழத்
தஞ்சமொன் றடைந்தவர் தம்மைக் காத்திகல்
வஞ்சகர்க் காய்மகா ராச மன்னனே.

(இ-ள்.) (அவன் பெயர் யாதென்றால்), மேகத் தவழ
கின்ற பதில்கூழ்த்த மாபுரமென்னும் ககரத்திலிருந்து குறை
வற்ற எட்டுத்திக்குலமுள்ள எல்லா அரசர்களும் தமது பாதங்
களை அணங்க, அடைக்கலமென்றடைந்தவர்களை இரட்சித்துக்
கொண்டு படைவர்க ளாகிய அஞ்சகர்களைக் கோபிக்கின்ற
மஹாராஜனென்னும் மன்னவன். எ-று (௬)

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி யாகிரிய விருத்தம்.

தருவிழ லரசு வைகுஞ்
சதமகன் றிருவின் மிக்கா
னுருவினின் மதனின் மிக்கா
னுலத்தினிற் பலத்த தோளான்

செருவினி லரியே றன்னன்
 நேனெடு ஓமிறும் பாட
 முருகுடைந் தொழுகுந் .தாரான்
 மூவுல களிக்கும் வேலான்.

(இ-ன்.) (அவ னெப்படிப்பட்டவனென்றால்), கற்பக
 விருஷநிழலிலிருந்து அரசாளுகின்ற இந்திரனைக்காட்டிலும்
 மிகுந்த செல்வமுடையவன்; உருவத்தில் மன்மதனைப்
 பார்க்கிலும் பேரழகியையுடையவன்; திரண்டுகல்லைவிடப்
 பலமான தோள்களையுடையவன்; போர்முகத்தில் ஆண்சிங்
 கம்போன்றவன்; ஆண் உண்டுகளுடன் பெண்வண்டுகளும்
 பாட, தேனுடைந் தொழுகும்படி மலர்மலை யணிந்துள்ள
 வன்; மூன்றுலோகங்களையும் இரட்சிக்கின்ற ஆக்கிஞ்சக்கரா
 தையுடையவன். ஏ-று.

வேல் என்பது, ஆயுதப் பொதுவசனமாதலால், வேலை
 ஆக்கிஞ்சக்கர மென்றும். (ச)

சுவிவிருத்தம்.

அரசர்வந் திடுதிறை யளக்கு முன்றிலான்
 முரசுக ளனுதின முழங்கு மன்றலான்
 கரைபொரு திரையெறி கடலந் தீனையா
 னருவரை மார்பினான் யாளி மொய்ப்பினான்.

(இ-ன்.) வேற்றரசர்கள் உந்து தனக்குக் கட்டவேண்
 டிய கப்பங்களைக் கொண்டுவந்து அளந்து குவிக்கின்ற நிலை

வாயிலையுடையவன் ; ஏக்காலங்களிலும் முரசுவாத்த்தியங்கள் முழங்கும் மணவினைகளை யுடையவன் ; கரையை மோதுகின்ற திரைகளை யுடைய கடல்போன்ற சேனைகளையுடையவன் ; அழகிய உத்தம ரேகைகளையுடைய மார்பினை யுடையவன் ; யானையைப்போன்ற பலமுடையவன். ௭-ற. (௬)

அரசர்தம் முடியுழு தவிருந் தாளின
னெரிதவழ் திகிரியை யேந்துந் தோளினான்
மருவலர் வலியினை மாற்றும் வாளினான்
றருதிதிக் கொடையினான் றருக்கு நாளிலே.

(இ-ள்.) வேற்றரசர்கள் மருடங்கள்பட்டு விளங்குகின்ற (தழும்போடு கூடிய) பாதங்களை யுடையவன். அக்கினி ஜொலித்துக்கொண் டிருக்கிற சக்தரட்டையைச் சுமந்த தோளினை யுடையவன். பகைவர்கள் செருக்கடைகின்ற நாளில் பலத்தை சீழிக்கின்ற வாட்படையினை யுடையவன். கற்பகவிருஷத்தைப் போலவும், சங்கநிதி பதுமநிதிகளைப் போலவும் வரையாதுகொடுக்கும் கொடையினை யுடையவன்.

அறசீர்க் கழிநெடிலடி யாகிரிய விருத்தம்.

கவரியோ டால வட்டங் காரிகை யார்கள் வீசப்
பவளவா யரம்பை யன்னார் பாகடை புதவ முத்தத்
தவளவா ணாகையார் கீதந் தனிநடஞ் செய்ய நின்று
சுவலய மன்னர் போற்றக் குரைகடற் றுனை சூழ.

(இ-ள்.) அழகியையுடைய பெண்கள் சாமரங்களுடன் ஆலவட்டங்களை வீசவும், பவளம்போன்ற வாயினையுடைய

அரம்பாஸ்திரீகையொத்த பெண்கள் தாம்பூல மளிக்ஷவும், முத்துப்போன்ற வெள்ளிய ஒளிய தந்தபந்திரையுடைய மாதர்கள் இசையோடுகூடிய ஒப்பற்ற நாட்டியமாடவும், உலகாளு மன்னவர்கள் இருபுறங்களிலும் நின்றுகொண்டு துதிக்கவும், ஓசையையுடைய கடல்போன்ற சைனியங்கள் சூழ்ந்து நிற்கவும். எ-று. (௭)

இந்திர னால யம்போ லிலங்கிய ண்டபத்திற் சுந்தர மிருக ராசன் சுமந்தபூ வணையின்பீது வந்திருந் தவனி தன்னை மஹநெறிமுறையிற் காத்தே யந்தமில் போகந் துய்த்தங் கிருந்திடுமரசர் கோமான்.

(இ-ள்.) தேவராஜனது கொலுமண்டபத்தைப்போல விளங்காநின்ற சபாமண்டபத்தில் அழகிய சிங்கங்கள் சுமந்த மலரணையின்பீது கொலுவிருந்து உலகத்தை மஹநீதிப்படி இரட்சித்து அளவற்ற போகங்களை அதுபவித்துக்கொண்டு அம்மாபுரத்தில் வாழ்கின்ற அவ்வரசற்கரசன். எ-று. (௮)

தூம்புடைப் பிறையெ யிற்றுக்

துத்தியீ ராயி ரந்தோட்

பாம்பினுற் பரிக்க லுற்ற

பாரினைப் பரிக்கப் பின்னர்

மேம்படு புதல்வர் நந்தம்

வீறுடை வயிற்றில் லென்று

தேம்படு தெரியன் மார்பன்

சிந்தையா குலங்க ளுற்றான்.

(இ-ன்.) துவாரத்தினையும் பிறைபோன்ற வளைவினையும் புள்ளிகளையும் இரண்டாயிரம் தோள்களைப் முடைய ஆட்சேடனால் சுமக்கப்பட்ட இவ்வுலகத்தை எனக்குப் பின்னர் ஆளுதற்கு உயர்வு பொருந்திய புத்திரர்கள், பெருமையினை யுடைய கமதுசிறந்தவயிற்றின்வழி உண்டாகவில்லையே யென்று தேன் ஊறுகின்ற மாஸையணிந்த மார்பினையுடைய அம் மன்னவன் மனோவியாகுல மடைந்தனன். எ-று. (க)

கங்கையே முதலா மிக்கத்
கடவுண்மா நதியிற் றோய்ந்தும்
பங்கயா சனன்மா றிங்கட்
பவளவார் சடையான் றன்னை
யங்கையாற் பூசை செய்து
மதிதிகட் களித்துந் தியிற்
பொங்குமா குதிக ளீர்ந்தும்
பூவலம் வந்துந் தேவா.

(இ-ன்.) (அம்மன்னவன் புத்திராபேஷையால்) கங்கை முதலான சிறந்த தெய்வீகமுடைய பெரிய நதிகளில் மூழ்கியும், தாமசையாசனஞ்சிய பிரமணியும், திருமாலையும், பவளம்போன்ற நீண்ட சடையினையுடைய சிவபெருமானையும், அழகியகையால் பூசைசெய்தும், பாதேசிகட்கு (அன்னமுதலானவற்றை) அளித்தும், அக்கினிகளிலுயர்ந்த ஆகுதிகளைச் செய்தும், பூப்பிரதக்ஷணம்செய்தும், தேவர்கட்கு. எ-று.

கடவுண்மாததிகனாவன :—கங்கை, யமுனை, சரசுவதி, நருணை, சிந்து, காவேரி, க்ருஷ்ணவேணி, தாப்பிரபருணியாதிய.

இவ்வரசன் திருநீரிடுநெற்றியினனும் ஸ்மிருதிவழி நடப்பவனாதலின், அயன் அரி அரன் என்னுந் திரிமூர்த்திகளையும் புத்திரலாபார்த்தமாகத் தன்கைகளாற்பூசைசெய்தனன். ஸ்மார்த்தமதத்தினர் திரிமூர்த்திகளைக் காரியேசுவரர்களென்றும் மாயாப்பிரதிவிம்பர்களென்றும் கருதுபவர்கள். (௧௦)

ஆலயஞ் சாலை மக்கி ராரகத் தனவ னங்கள்
கோலமா ரிலஞ்சி கூபங் குளம்பல செய்து மீரெட்ட
டேலுமா தானத் தோடே யிரவிய முதலீ ரைநது
சாலநற் றுன மீந்துந் தருமமெண் ணன்கு செய்துப.

(இ-ள்.) கோவில்களையும், சாலைகளையும், பார்ப்பன வீடுகளையும், கந்தனவனங்களையும், அழகு பொருந்திய வாலிகளையும், கிணறுகளையும், தடாகங்களையும் அநேகமாக வுண்டாக்கியும், பொருந்திய சோடச மஹாதானங்களுடன் இணியதான முதலிய உயர்ந்த பத்துவகையான நல்ல தானங்களைச் செய்தும், முப்பத்திரண்டு வகையான தருமங்களைச் செய்தும். என்று.

உழியி னிருமருங்கும் அமைக்கப்பெற்ற சோலைக்குச் சாலை என்று பெயர்.

தானங்கள் பதினாறு வகையினவும், பத்து வகையினவுமாம். அறங்கள் முப்பத்திரு வகையினவேயாம். (௧௧)

தவப்பல புரிந்து ழேவந்தன்
 றீனையினைப் பூத்த பின்னர்ப்
 பவந்தனைத் துடைத்தேன் மேலாம்
 பரமநற் பதமு முண்டென்
 றுவந்துசா தககன் மத்தோ
 டொழிவறு கரும மெல்லா
 நவந்தரச் செய்து நாம
 நன்மகா ராஜனென்றே.

(இ-ன்.) அநேகவிதமான தவங்களைச் செய்து அம்மன்
 னவன் ஒரு புத்திரனைப்பெற்றவனாயினான். (புத்திரசந்தான
 முண்டானதால் அவன்) உடனே இனி நான் பிறவியை
 யொழித்தேன்; எனக்கு மேலாகிய நல்ல பதமும் உண்டெ
 ன்று மகிழ்ந்து, ஜாதககர்மங்கள் முதலியனவாடிவுள்ள வீடா
 மற் செய்யவேண்டிய எல்லாக் கருமங்களையும் விசேஷமா
 கவே செய்து, (அப்புத்திரனுக்கு) நல்ல மஹாராஜனென்று
 நாமகரணஞ் சூட்டி, எ-று.

ஒருவனுக்குப் புத்திர னுண்டானு லவன் சுவர்க்காதி
 புண்ணிய லோகங்களை யடைவானே யன்றி மோக்ஷமடைய
 மாட்டான். ஒருவனுடைய பசிப்பிணி ஒழிதற்கு மற்றொரு
 வன் உணவருந்துதல் போலவன்றோ ஆகும் புத்திரசந்தான
 த்தா னுண்டாகிற மோக்ஷம். ஜனங்கள் சொர்க்காதி போக
 ஸ்தானங்களையும் மோக்ஷஸ்தானமாகக் கருதுதல் வழக்கமாந
 லின், மகன்றேன்றின ஸந்தோஷத்தால் தந்தை டவமொழி

ந்தே நென்றான் என்பதனினும், இதற்குப் பிறவியினின்றும் நீங்கினேன் என்பதனினும், பாவத்தினின்றும் விடுபட்டுப் புண்ணிய மிகுதியுடையவனாதற்குப் புத்திரசனை மொரு காரணமாதலின், பாவத்தினின்றும் நீங்கினேனென்றான் என்பதே சாலச் சிறப்புடையதாம்.

பவ மொழிதற்கு இருவினை ஒப்பு மலபரிபாகம் சத்திரிபாதம் குருதரிசனம் தத்துவவிசாரம் ஆத்மாறுபவமாகிய காரணங்களாம். இவையிற்றின் விரிவினை விளக்கமாகப் பின்ன ருணாக்குமிடந்தோறும் காண்க. (கஉ)

கவிவிருத்தம்.

வேத நீதியிற் கூறு வியன்றா

வேத வெண்ணெண் கலையு முணர்த்துவித்

தேத மற்ற குரவற் கிரணியம் [போல்,

போது மென்னப் பொழிந்தனன் கொண்டல்

(இ-ள்.) வேதமார்க்கத்தில் சொல்லப்படுகின்ற ஞானதி உயர்குணங்களை அடையக் கற்கின்ற அந்த அறுபத்துநான்கு கலைகளையும் மேன்மைபெற அறிவித்த. குற்றமற்ற ஆசிரியருக்கு மேகத்தைப்போல திரவியங்களை அவர் போதுமென்று கூறும்வண்ணம் தகையாயாக வளித்தனன். ஏ-று.

'குருகுல வாசஞ்செய்து எல்லாக் கலைகளையும் முற்ற உணர்ந்த பிரமசாரியானவன் குருதகூளை கொடுத்துக் குருவினை ஸந்தோஷப்படுத்தி ஆசிபெற்றுச் செல்லவேண்டுமறைப்படி இம்மாராஜனும் கலைகளை முணர்த்து பிரமசாரிய

விரதமுடித்து தந்தையாலனிக்கப்பெற்ற மிகுதியான திரவியங்களைக் குருதகூரினயாகஅளித்து ஆசியும் விடையும் பெற்றுத் தந்தையிடஞ் சென்றார் என்றுணர்ச்சு.

முடத்தெங்கு, கழற்குடம், மடற்பனை பருத்திக்குண்டினை ஆதியவைகளின் குணங்களை யுடையரல்லா நல்லா சிரிய ரென்பார் “ ஏதமற்ற குரவர் ” என்றார். (௧௬)

கொடிநெ ருங்குங் கொடிஞ்சியந் தேர்பரி
கடிம லிந்த கடமொண் சிவிகையிப்
படியி லூரப் பயிற்றுவித் தாசிலா
வடிவி லங்கு மகற்கு மணஞ்செய்வான்.

(இ-ள்.) (பின்னர்) கொடிகள் கெருங்கியுள்ள மேன் மொட்டோடு கடைய அழகிய தேரின்மீதும், குதிரையின் மீதும், அச்சத்தை மிகுதியாகத்தருகின்றயானையின்மீதும், ஒள்ளிய பல்லக்கின்மீதும் ஏறி உலகில் வுலாவுதற்குப் பழக்குவித்துக் குற்றமற்ற வடிவத்தோடு விளங்குகின்ற அம்மகனுக்கு மணஞ்செய்யும்பொருட்டி. ஏ-று. (௧௭)

மடங்க லன்ன பலமுள்ள மாமன்ன
னிடங்கொ ளெண்ணெழு தேசத் திறைவர்க்கு
முடங்கல் போக்கினன் கண்டு முடிமன்னர்
தடங்கொள் சேனைகள் சூழ்வரச் சார்ந்தனர்,

(இ-ள்.) செங்கம்போன்ற பலத்தினையுடைய அப்பெரிய வரசன், விசாலமான ஐம்பந்தாறுதேசத் தலைகளுக்கும்.

திருமுகமனுப்பினான். அத் திருமுகத்தைக்கண்ட மகுடமன்னவர்கள் மிகுந்த தமது சேனையினர் தம்மைச் சூழ்ந்துவர அவ்விடத்திற்கு வந்தார்கள். எ-று.

கருநாடதேயத்தரசன் அருந்தவஞ்செய்து பெற்று வளர்த்துக் கல்வி பயிற்றி மணமுடித்து அரசனாக்கிவைத்த மகன் தந்தையையும் அரசினையும் மனைவியையும்வெறுத்துத் துறவுபூண்ட விசேட மொன்றினை விளக்கி அவன் துறவின் வாயிலாகத் துறவறத்தின் பெருமையை விளங்குகுக்கும் விருப்பினராதலின், ஆசிரியர் மற்றைக்கவிதளைப்போல அதிக கற்பனையாதிதளை உரைக்க விழைந்திலரென்றாணர்க. செய்வத் திருவருளினரானதுவர்க்குக் காவிரியிற் சிறப்புறப்பாடத் தெரியாமையா விங்ஙனம் பாடினார் என்பவர்களுடைய மடமையை அவர்களே விளக்கினவர்களாவார்கள். (கரு)

எண்ணீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

வடிகொள்வெண் சுதையாற் பித்திகை தீற்றி

வானுற மணிக்கொடி நிரைத்துக்

கடிநறுஞ் சாந்தங் குங்குமந் தன்னுற்

கமழ்தர மறுகெலா மெழுகிப்

பொடிகொள்கிற் தூத்தாற் கோலமே புனைந்து

பூமலர் பொரிநனி சிதறிக்

கொடிகண்மு தெயின்மேன் மாடமொண்கிரிக்

கோதறப் புதுக்கியே குலவ.

(இ-ள்.) வடிகட்டி யெடுத்தப்பட்ட வெள்ளிய சுண்ணச் சாந்தினால் சுவர்களை மெழுகி, ஆகாயத்தை யளவும்படி கொடிகளைநாட்டி, மணம்பொருந்திய கல்ல சந்தனத்தாலும் குங்குமத்தாலும் வீதிகளெல்லாம் வாசனைவீசும்படிமெழுகி, சிந்துரப்பொடியால் தோலமிட்டு, பூத்தமலரும் பொரியும் கலந்து மிகுதியாக இறைத்து, கொடிகளைக் கொண்டுள்ள பழைய மதில்களையும், மேல்மானிகைகளையும், ஒன்றிய கோபுரங்களையும் குற்றமற விளங்கும்வண்ணம் புதுக்கி. ஏ-று.

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

கதலியுங் கழுகு நட்டுக் காவண மலங்கரித்துப் [நீப புதியதோரணங்கள் கட்டிப் பொற்குடஞ் செறித்துத் திதழ்நற வெங்கும் வைத்தே யிரந்திர நகரம் போல மதுரலர்த் தாம நாற்றி மாபுர மலங்க ரித்தார்.

(இ-ள்.) வாழையும் கழுகும் நட்டு மணப்பந்தலை யலங்க ரித்துப் புதியதோரணங்களைக் கட்டிப் பொன்னங்குடங்களை நிறைத்து மனோகரமாக எவ்விடங்களிலும் நீபங்களை ஏற்றித் தேனொழுகுகின்ற மலராற்கட்டப்பட்ட தூக்குமாலைகளைத் தொங்கவிட்டு, தேவேந்திர பட்டினத்தைப்போல அந்த மா புரியை யலங்கரித்தார்கள். ஏ-று. (கௌ)

கலிவிருத்தம்.

வில்லி லங்குகை வேந்தர் மரபினி
னல்ல சாமுத்தி ரிகடா னன்கதாச்

சொல்லி லக்கணத் தோடு துரிசிலா
முல்லை மாலை முருகு விரியவே.

(இ-ள்.) வில்லோடு வினங்குகின்ற கையினையுடைய
அரசர்குலத்தில் கல்ல சாமுத்திரிக சாத்திரம் உத்தமமான
தென்று, கூறப்படுகிற கல்ல இலக்கணத்துடன் குற்றமற்ற
முல்லைமலர்மாலையின் மணம் வீசவும். எ-று. (சஅ)

அதுசீர்க்கழிகெடிலடி யாகிரியவிருத்தம்.

மூவுல கதனி லுள்ள

முகிழ்முலைக் கருங்கட் செவ்வாய்ப்

பாவைய ரெழிலிற் போதன்

பகுத்தெடுத் துயிரோ டேய

வேலியந் தீட்டி னானென்

றுலகினி லுரைக்கச் செய்ய

பூவுறை திருவி ருட்பும்

பொற்புட னவத ரித்தே.

(இ-ள்.) மூன்று லோகங்களிலுமுள்ள குவிந்த கொங்
கைகளையும் பெரிய கண்களையும் செவ்விய உய்களையு
முடைய பெண்களின் அழகில் பிரமண பங்கிட்டெடுத்து உயி
ரொடு பொருத்தும்வண்ணம் சித்திரத்தை எழுதினானென்று
உலகிலுள்ளவர்கள் கூற, செத்தாமைமலரிற் பிறத்த திருமக
ளும் விரும்பும்வண்ணம் அழகுடன் பிறத்து. எ-று. (சக)

எழுதீர்க் கழிநெடிலடி யானிய விருத்தம்.
இலங்கிய வாலொண் டளிர்குழைத் தினிய
விருதனக் கோங்கினை யரும்பி
நலங்கிள ராட்பல் குமிழிரு குவளை
கண்ணுசெஞ் சரோருகம் பூத்துத்
துலங்கிய புயலைச் சுமந்திரு தாளாற்
நேமிலா மின்னென துடங்கிப்
பலந்தரப் படருங் கொடியினை வேதப்
பண்பினின் மன்றல்செய் வித்தே.

(இ-ள்.) விளங்காசின்ற ஆவின் ஒள்ளிய தளிர் தளிர்ந்து
இனிய விரண்ட தனங்கனாகிய இரட்டையான கோங்கரும்
புகளரும்பி, நன்மை விளங்குகின்ற ஆம்பலும், குமிழும், இர
ண்டிருவனாகளும், பொருந்தியுள்ள செத்தாமரைமலர் பூத்து
விளங்காசின்ற மேகத்தைச்சுமந்து, இரண்டுகால்களால் குற்ற
மற்ற மின்னலைப்போல அசைந்து பலத்தைத் தரும் வண்
ணம் நடக்கின்ற கொடிபோல்பவனை வைத்து முறைப்படி
மணஞ்செய்வித்து. எ-று.

ஆம்பல் அதரத்துக்கும், குமிழ் ஊசிக்கும், குவளை கண்
னுக்கும், சரோருகம் முகத்துக்கும், புயல் கடத்தலுக்கும்
உவமையாகக் கொண்ஈ. (௨௦)

அருந்ததி கணவன் முதன்முனி வரர்க
ளருமறைக் கிழவர்க டம்மாற்
பொருந்திய கண்கைப் பூம்புன லாட்டிப்
பொன்னவ டனிகளாற் குயின்ற

விரிந்திடு மடங்கன் மென்றவி சேற்றி
 பிளிர்நவ மணிமுடி சவித்துப்
 பருத்தடர் வேலான் பௌவமார் புனியைப்
 பரியெனத் தோன்றல்பர் லளித்தான்.

(இ-ள்.) வதிஷ்டன் முதலிய முனிசிரேஷ்டர்களையும், அரியவேதங்களை யுணர்ந்த பிராமணர்களையும் கொண்டு, மந்திரத்தொடு பொருந்திய கங்கைமுதலிய நீர்களாலே அபிஷேகித்து, நவரத்தினங்களாலும் பொன்னாலும் இயற்றப் பட்ட விளங்குகின்ற சிங்கஞ் சுமந்த மெல்லிய ஆசனத்தின் மீது ஏறியிருக்கச்செய்து, பிரகாசிக்கின்ற புதிய இரத்தின மகுடத்தைச் சூட்டி, பருத்துகள் மொய்க்கின்ற வேற்படையினைபுடைய அம்மன்னவன், கடல்குழந்த உலகத்தை நீ ஆளென்று தனதுமகனாகிய மஹாராஜனிடத்து அளித்தனன்.

சோகமே யின்றி யிருந்தனன் வேந்தன்
 ரோன்றலும் பார்பொது நீக்கி
 யேகமாச் செங்கோ லெங்கணுஞ் செல்ல
 வெண்டிசை விசயமுஞ் செய்தே
 மாகநா டென்னப் போகமே துய்த்து
 மடந்தையோ டிருந்தன னென்றான்
 வாகைவே லவன்பி னென்செய்தா னென்ன
 மறையவர்க் குயர்முனி வகுக்கும்.

(இ-ள்.) (மஹாராஜனது தந்தை இராச்சியபாரத்தை மகனிடத் தளித்தமையால்) துக்க மற்றவனாக யிருந்தனன்.

செங்கோலைக் கைக்கொண்ட) மஹாராஜானும் ஏகசக்கிராதி பதியாய் உலகத்தைப் பொதுமையி னின்று நீதி, சிறப்பு வழியாற் றன்னதாக்கி, தன்னதிகாரம் எவ்விடங்களிலும் செல்லும்வண்ணம் எட்டுத் திக்குகளிலும் சென்று விஜய மடைந்து சுவர்க்கத்தைப்போல போகத்தை யறுடவித்தக் கொண்டு மனைவியுடன் (வாழ்ந்துகொண்டு) இருந்தனன் என்று சூதமுனிவர் கூறலும், சென்னகாதி முனிவர்கள், பெற்றிவேலினை யுடைய அம் மன்னவன் பின்னர் என்ன செய்தானென்று கேட்க, அதற்கு உயர்ந்த அச் சூதமுனிவர் இவ்வாறு கூறுவாராயினர். -று.

மணம் புரிதலும் மருடஞ் சூடுதலும் உல காளுதலும் போகந் துய்த்தலுமாதிய காரியங்கள் வியப்புடைய விஷய மன்றாதலின், இங்ஙனமிருந்த மன்னவன் பின் யாதுசெய்த னன் என முனிவர் கடைவினார் என்க.

உயர்முனி-ஞானதி ஒழுக்கங்களை லுயர்ந்தமுனி. (1)

மனைவியுந் தானு மோர்நினை வாகி

மாறுபா டின்றியோர் காலுந்

தணியுணர் யோகி தந்தைதாய் கடவு

டங்களை யனுதின மிசைந்து

மனையவ ருரைத்த நெறிதனி னடந்து

மருத்தங்கண் மனதினிற் றரித்தும்

வினையம னுடனே தான்முறை யவரை

வினவியுந் சிலபகல் போக்கி.

(இ-ள்.) தானுந் தன் மனைவியும் ஏக மனதுடையவர்களாய் ஒருகாலத்திலும் வேற்றுமைப்படாத சுபாவத்துடன் ஆத்ம விசாரணை செய்த யோகிகளையும் பிதாமாதாக்களையும் கடவுளையும் தினந்தோறும் வணங்கி, அவர்களால் சொல்லப் பட்ட வழிப்படியே நடந்தும், சகஸ்திரார்த்தங்களை நிருத்தியாசனஞ் செய்தும், வினயத்துடனே (குதர்க்கமின்றி) அநுபவிகளை வினாவியும் சிலகாலத்தைக் கழித்து. எ-று. (௨௩)

தனியிட மதனி லிருந்திரு வர்களுந்
தங்களிற் றுமுணர்ந் துசாவித்
துனிசெய்மா மாயைப் பிறப்பது நீங்கிச்
சுகமதை யடைந்தனு தினமு
மினிமைய தாக விருக்கலா ஞானத்
தென்றெணி ஞானிகட் சார்ந்து
நனியவர் பாத பூசனை புரிந்து
நாடொறும் வினவினர் நன்றாய்.

(இ-ள்.) இவ் விருவர்களும் ஏகாந்தமான (தனித்த) இடத்திலிருந்துகொண்டு, ஒருவருக்கொருவர் தங்களுக்குள் தாங்களே வினாவியும், துன்பத்தைத்தருகின்ற பெரியமாயையினு லாகிய பிறப்பினையொழிந்து சுகத்தையடைந்து சதா காலமும் ஆநந்தரூபமாய் ஞானமார்க்கத்திலிருக்கலாமென்று நினைத்து, ஒரு பிரமஞானியை யடைந்து, அவரது பாதங்களைத் தினந்தோறும் வணங்கிப் பூசித்து அவரிடத்தில் நன்றாய்க் கேட்டார்கள். எ-று.

ஈண்டு ஞானி என்றது போதகனையாம். இவன் வித்
துவ ஸங்கியாவயி யெனவும் பெயர்பெறுவன். (உச)

இருவரி லரசன் றணக்கறி தேவாங்க
விருவகைச் சார்வையு மகற்றிக்
கருவுடற் காவ றனையுங்கை விடுத்துக்
கருத்தசை யாதுமெய் யுணர்வை
மருவிடி லகப்பற் றற்றுமேல் வீடு
வாய்த்திடு மதற்குமெய்ஞ் ஞானக்
குருவரு ளின்றி விளங்கிடா தெனவே
கொண்டனன் மனத்தினிற் றுணியே.

(இ-ள்.) (இவ்வண்ணம் போதகாசிரியரிடத்து காததி
ராப்பியாசஞ் செய்து வந்த) இவ்விருவர்களுக்குள் மஹாராஜ
னது அறிவானது விர்த்தியானமையினால், இருவகைப்பற்
றுக்கலையும் விட்டுப் பிரவிக்காதாரமான சரீரபந்தத்தையும்
ஒழித்து மனோசலனமின்றி உண்மைஞானத்தையடைந்தால்,
அதப்பற்றொழிந்து உயர்ந்த முத்தியானது கிடைக்கும். அத
ற்கு உண்மைஞானியான சற்குருகடாக்ஷியில்லாமல் அந்த
ஞானம் பிரகாசிக்காதென்று தன்மனதிற நீர்மானித்தனன்.

மெய்ஞ்ஞான குருவென்றது - வேதகனை. இவன் அநி
வன்ஞ்சிரமியாய் பரிசனவேதியானது தன்னாற் பரிசிக்கப்
பெற்ற தாம்பிரத்தின் களிம்பினை அகற்றிப் பொன்னாக்கு
மாறு, இவனும் தன்னையடைந்த பக்குவனுடைய பத்தத்தினை

யும் சேவத்துவத்தையும் அகற்றிப் பிரமத்துவத்தை யுண்டா
த்தி வைப்பவனும். (உரு)

மனைதனி லாசை பொருந்தியே நின்று
மகிதனின் ஞானியா மெனவே
தனைமிக மதிப்போன் தன்னைவந் தொருவன்
றந்திடு ஞானமென் றிரந்து
வினவன்மட் டையினைப் பருகுவேன் தன்னை
வேண்டித்தென் னம்பழந் தனையே
பினம்பணித் திரிவோன் புத்திபோன் மெனவே
யிடம்புவர் முற்றுணர் பெரியோர்.

(இ-ள்.) சம்சாரத்தில் ஆசைகொண்டு அதிலிருந்து
இவ்வுலகத்தில் நான் ஞானியெனத் தன்னை மிகவும் மதித்
கும் (போலி) ஆசிரியனை, (தீவிரதானாகிய) ஒரு சற்சீடன்
அடைந்து, (குரவ)! அடியேனுக்கு ஆத்மஞானத்தை யளித்
தருளல்வேண்டும் என்று தாழ்மையுடன் கேட்டுக்கொள்ளு
தல் (எதுபோலுமெனின்), மட்டையைத்தின்பவனைத் தென்
னம்பழமுண்டவனென்று கருதி அவனை யடைந்து, நீ எனக்
குத் தென்னம்பழத்தைக் காட்டி அதை உண்ணச் செய்ய
கேண்டுமென்று அவனை விரும்பிக் கேட்டுக்கொள்வனது
அறிவை ஒக்குமென்று எல்லாம் (ஐயந்திரிபறக்கற்று) உணர்
ந்த பெரியோர்கள் கூறுவார்கள். எ-று.

துறவினைக் கைப்பற்றாதவனுக்கு ஞானங் கிடையாதே
னும் கிடைப்பினும் நிலைபெறுதென்றும், மோசுகாமிகள்

துறவறத்தினையே கைப்பற்றுதல்வேண்டுமெனவும் இதனற்
பெறுதல் காண்க. (௨௪)

வேதவா கமசாத் திரபுரா ணங்கள்
விளங்கவே கற்றுணர்ந் தவற்றைத்
தீதற வெவர் க்குத் தெளிவுற வோதிச்
செப்டிய வந்நெறி யதனிற்
ராசக மிஸீத குருவினை யொருவன்
முனடைந் தாநந்தம் வினவ
லெதிராங் கமுதை தன்னைக்குங் குமத்தி
வியல்புகேட் டிடுதல்போன் மென்றே.

(இ-ள்.) வேதாசம சாஸ்தி புராணங்களை நன்றாக்
கற்றுணர்ந்து அவைகளை லக்ஷிய லக்ஷண தோஷமில்லாமல்
யாவர்களுக்கும் குற்றமின்றிக்கூறி, (தான்) சொல்லிய அந்
நன்மார்க்கத்தில் அதுபவமில்லாத குருவினை, ஒரு பக்குவி
யானவன் சென்று பிரமானந்தத்தை (அடைபடி உப
தேசித்தருளவேண்டுமென்று) கேட்டுக்கொள்ளுதல் (எது
போலுமெனின்), குங்குமப்பூவின் நன்மையை (அதனை
முதுகிற் சுமந்துசெல்லுகின்ற தொழிலையன்றி அதன் குண
த்தை என்னவும் அறியாத) குற்றம் பொருத்திய கமுதை
யைக் குங்குமப்பூவின்மணம் எப்படிப்பட்டதென்று கேட்குந்
தன்மையை யொக்கும். எ-று. (௨௭)

சீவர்க ளிடத்தி லருள்சிவ பத்தி
 திருந்திய துறவுமெய்ஞ் ஞான
 பாவதோர் வடிவாம் வேதமா முனியை
 யமலவா ரணியத்தி லடைந்தே
 தேவர்க டேவே துன்பமோர் காலுஞ்
 சென்றிடா முத்திதா னெய்திச்
 சாவதும் பிறப்பு நீங்குமோர் நெறியைச்
 சாற்றெனத் தாழ்ந்திட முனிவன்.

(இ-ள்.) ஜீவகாருண்யம், ஈசுவரபத்தி, பாசவைராக்கி
 யம், பிரமஞானம் என்னும் நான்குமே உருக்கொண்டிருந்தவ
 ராகவுள்ள ஒரு வைதீக முனியை, நிருமலமான காட்டிற்
 சென்றடைந்து, தேவதேவனே! எக்காலத்திலும் துன்பத்
 தைத்தராத முத்தியையடைந்து ஐந்த மரணங்களை ஒழித்துக்
 கொள்ளுகின்ற ஓர் நன்மார்க்கத்தை உபதேசித்தருளவேண்டு
 மென்று கேட்டுக்கொள்ளுதலும், அம் முனிவர். எ-று.

இருவகைச் சார்வாம் புறப்பற்றை நீக்கி
 யிச்சையின் மீட்டதி னினைவு
 மொருவியே யுடற்கா வலைபுங்கை விடுத்தே
 யுட்கர ணங்களவா தனைபுங்
 குருவரு ணெறியே யொடுக்கிடில் வீடுங்
 கடுந்தா னாகவே பவத்தின்
 உருவழிந் திடெயிந் நெறியைநீ விரைவிற்
 கைக்கொண்டு செல்லென வுரைத்தான்.

(இ-ன்.) உயிர்ச்சார்பும் பொருட்சார்புமாகவுன்ன புறப் பற்றை யொழித்து, அவ் வொழித்த புறப்பற்றில் பின்னும் மனம் செல்லாமல், அதனை நினைத்தலையும் ஒழிந்து, சரீராபிமானத்தையும் நீக்கி, அந்தக்கரணங்களின் வாதனைகளையும் ஆசாரிய உபதேசத்தின்படி ஒடுக்கினால், முத்தியுண்டாகும்; முத்தியுண்டானவுடன் தானாகவே பிறவியின் கருவானது அழித் தொழிந்திடும். ஆதலால், இந்த நன்மார்க்கத்தை நீ சீக்கிரமாகக் ஓகப்பற்றி உனக்கேற்ற விடத்திற்குச் செல்வாயாக வென்று அந் நல்லாசிரியர் உபதேசித்தனர். எ-று.

அந்நெறி குருவா லையமுந் திரிவு
மகன்றிடத் துணிவதாக் கேட்டு
முன்னெறி யான வரசியற் கையினின்
முயன்றனன் சிறிதுநா ளொருநாட்
பின்னெறி யதனை நினைந்தனை வனையும்
பெயர்ந்திட விடைகொடுத் தரசன்
மன்னெறிக் கோல மகன்றந்தப் புரத்தில்
வதிர்தன னொருவனாய்த் தனித்தே.

(இ-ன்.) அந்த நன்மார்க்கத்தை ஆசாரியனால் சந்தேக விபரீதங்கள் அகலும்வண்ணம் நிச்சயமாகக் கேட்டுணர்ந்து (பின்னும் நாட்டை யடைந்து), முன்னே தான் கெய்து கொண்டுவந்த அரசாங்கமுறைமையைச் சிறிதுநாளம் நடத்திக் கொண்டிருந்து ஒருநினைம், (தமது ஆதம்லாபத்திற் குரிய) வேறு மார்க்கத்தையுத்தேசித்து, சபையிலிருந்த எல்லோரை

யும் போகும்வண்ணம் விடைகொடுத்தனுப்பிவிட்டு, அம்மன்
னவன் தனது அரசகோலங்களையெல்லாம் அகற்றினவனாய்
அந்தப்பரத்திற்குச் சென்று தான் ஏதனாய் ஒரிடத்திலிருந்த
னன். எ-று. (கூ0)

அரசர்க ளமைச்சர் புரோகிதர் பெரியோ
ரனைவரு மவ்விடத் தேகி
யரசனை நோக்கி நித்திய கரும
மகன்றுவா ளாவிருந் திடுத
லரசிலக் கணமன் நெனவவர் வேண்ட
வ்வர்களை நோக்கியே வேந்த
னரசியற் கையினை வேண்டல னென்னை
யறியவே வேண்டின னன்றே.

(இ-ன்.) அரசர்களும், மந்திரியர்களும், புரோகிதர்க
ளும் இன்னுமுன்ன மற்றைப் பெரியவர்களுமெல்லாம், அரச
னிருக்கும் அவ்வேகாந்தமான விடத்திற்குச் சென்று அவ்
வேந்தனைப் பார்த்து (மன்னவ) ! நித்தியகருமங்களைச் செய்
யாமல் சும்மாலிருத்தல் இராஜலக்ஷண மல்லவென்று கூறுத
லும், அவ்வரசன் அவர்களைப் பார்த்து, தான் இராஜலக்ஷணங்
களைவிரும்பினேனில்லை, என்னை இன்னொருவனுடைய உணர்ந்து
கொண்டவே விரும்பினேன். எ-று.

அமைச்சர் புரோகிதர் மூதலியோர் நித்திய கன்மாதி
யாகிய கிரியைகளின் அமுத்தமுடையவராதலின், நித்திய
கருமம் அகன்று இருத்தல் அடாது என்றனர்.

அரசன் ஞானசொருபத்தின் நாட்டம் வைத்தமையால் கிரியைகளில் உதாலினத்துவம் உடையவனான் என்க. ( )

ஆண்டதோ ரரசு தனிவும்போ கத்து
மாசையற் றேனினி வேண்டேன்
மாண்டதோர் வனத்தி லொருவனாய்த் தனித்தே
மனத்தசை வறுத்துவீ டடைவேன்
பூண்டவென் மனமிங் கினித்திரும் பாது
போகத்தைப் பொருளென வெண்ணி
வேண்டல னீங்க ளரசனா வேறே
விதித்துக்கொ ளுங்களைன் றுணாத்தான்.

(இ-ள்.) இதுகாறும் ஆண்ட ஒப்பற்ற இராஜரீகத்திலும் அதனாலுண்டாகின்ற போகங்களிலும் நிராசை யுடையவ னானேன். இனி அவைகளைவிரும்பேன். மாகுபிமைபொருக் திய சாட்டில் ஏகனாய்த் தனித்திருந்து மனசைவனத்தை யொழித்து முத்தியை யடைவேன். மோக்ஷாபேக்ஷையை யடைந்த என்மனம், இனி விஷய வியாபாரத்தில் திரும் பாது நான் போகங்களை ஒருபொருளாகக் கருதி அவைகளை விரும்பேன். ஆதலால், நீங்கள் உங்களுக்கு அரசனாக இன் னொருவனை அமைத்துக்கொள்ளுங்கொண்டு உறினான்.

வனம், சாமக்குரேந்தாதிகளை உண்டாக்காததும் உலகப் பற்றற்ற மெனனிகளால் சஞ்சரிக்கப்பெற்றதுவு மாதவின, “மாண்டதோர் வனம்” என்ற ரொண்ட.

வனத்திலாயினும் சீடர்முதலிய உபசாரகர்களுடனூறில்
மனத்திற்கு அசைவுண்டா மாதலின், அது கூடாதென்பார்
“ஒருவனாய்” என்றான் என்க: (கஉ)

ஆதியி னினது தாதையு நினையே
யரசினி னினைமையிற் சூட்டத்
தீதின்றி யுனது புயவலி மையினிற்
செகமதைத் தாங்கினை யினிமே
னீதியி னுணிய மதியினு தரவி
னின்னைப்போ லொருவர்மற் றுளரோ
வீதியற் கையதன் றில்வுட லுடனே
யிச்செல்வ மன்றிலே றுளதோ.

(இ-ள்.) மன்னவ! உமது தந்தையும் முதலில் நின்
னையே இங்காட்டுக்கரசனாக வாலிபத்திலேயே மருடஞ்சூட்ட,
இதுகாறும் குற்றமில்லாமல் உனது புஜபல பராக்கிரமத்தால்
இவ்வுலகத்தை யாண்டனே. (நீ காட்டிற்குச்சென்றால்), நின்
னைப்போல் இனி இவ்வுலகானத்தக்கவர்கள் நீதியிலும் துட்ப
மான சாதாரியத்திலும் வேறொருவரிருப்பரோ? இரார். ஆத
லால், இது முறைமையான காரியமன்று. இந்த சரீரத்துட
னிருக் தனுபவித்தற் குரிய இச் செல்வத்தை யல்லாமல்
வேறே இருக்கின்றதோ? எ-று.

சரீரமுடைய பிராணிகளுக்கெல்லாம் போகமே பெரும்
பொருளெனவும், அது மகாராசபதலியை யுண்டிய் இவ்வு
க்கு கிரம்பி யிருக்கின்ற தென்றும் இவர்க ளெண்ணினவர்க

னாதலின், “இவ்வுடலுடனே இச்செல்வமன்றிவேறானதோ” என்றனர். அரசன் அப்போகங்களை துறந்து துன்புருவானவை இவை என வெறுத்து, இன்புருவான ஞானத்தினை விரும்பித் துறவில் மனங்கொண்டு சின்று ராதலின், உலகபோகத்தினும் ஞானமே சிறப்புடையதென்பது வெளிப்படை. (௬௬)

அலதுநீ யேகி னவனியுங் காப்பற்
றவத்திலே யலைந்திடும் யாழுஞ்
சலனமஹுவே மித்தகை யெமைநீ
தவிக்கவிட் டேகுதல் கடனன்
றிலகிட வெமக்கி தருளென வமைச்ச
ரியம்பிட வரசனும் பார்த்தே
வுலகமெய் யெனவெண் ணுறுமதி யுடையோர்க்
குரைப்பினு முணர்வுதி யாதாள்.

(இ-ள்.) அல்லாமலும், நீ போனால் இவ்வுலகமும் ஆளுதையின்றி வீணாக் கெட்டொழியும். நாங்களும் சஞ்சலத்தை யடைவோம். இப்படிப்பட்ட ஏங்களைத் துன்பப்படும் வண்ணம் இவ்விடத்தில்திறத்தி நீ வளஞ்செல்லுதல் முறைமையல்ல. எங்களுக்கு விளங்கும்வண்ணம் இதனைச் சொல்லியருளவேண்டிமென்று மந்திரிகள் கேட்க, (உலகப்பற்றில் சிறிது மனமில்லாத) அம் மன்னவனும் அவர்களை நோக்கி உலகத்தை மெய்யானதாக வெண்ணுவின்ற சத்திய புத்தியுடையவர்களுக்கு (இவ்வுலகம் அணித்திய மென்று எவ்வுளவுதான் எடுத்துக் கூறினும் வீலேக முண்டாகாத.

இவ்வர சிபற்கை யற்பமற் றிதன
 'லெய்திடுந் துன்பமிக் களவின்
 றவ்வகை யத்தை யுகநின் மையின
 லறிகிலிர் நீங்களின் பென்றே
 யெவ்வகை நினைந்தி ரினியெக்கா லுங்கட்
 கீதின்ப மலதெனத் தோன்று
 மொவ்வமற் றிதனுக் கூகமே தோன்று
 துங்களுக் குலகயு குதிக்கும்.

(இ-ள்.) இந்த அரசின் தன்மை சொற்பமானது. இத
 னால் உண்டாகும் துன்பத்திற்கோ அளவில்லை. அந்தத் தன்
 மையை நீங்கள் ஆலோசனையின்மையால் அறிந்தீர்களில்லை.
 நீங்கள் இவ் வுலகவாழ்வை இன்பமானதென்று எவ்வண்ணம்
 நினைத்தீர்கள்? (ஐயோ)! இனி உங்களுக்கு இவ்வுலகவாழ்வு
 துக்கரூபமானதென்று எக்காலத்திற்கேன்றும்? பொருந்தும்
 வண்ணம் இதற்கு ஏற்ற யுகம் உங்கள் மனத்தி லுதியாது.
 உமக்கு உலகம் நித்தியமானதென்னும் யுகமே உதிக்கும்.

யுகையுடையார் செய்யு நிச்சயம் அழியாத தாகவும்,
 யுகை இல்லாதவர்கள் செய்யு நிச்சயம் நிமிஷத்திற்கு நிமி
 ஷம் மாறுபடுவதாகியு முன்னதால், யுகையுடையார்க் குலகம்
 பொய்யாய் நின்றவின் அதுவே உண்மையென அறிஞர்
 கொள்வர். இவைபோன்ற விடயங்களை இங்கு மிக விரித்
 துரைத்தல் பிரதிக்கு விசேஷமானதவின் சுருக்குகின்றும். (.)

என்றுமற் றனேக மாவிரித் தரச
 னெடுத்தமைச் சர்க்கடமக் கியம்பி
 நின்றபின் னவரை நிறுமென் நிறுத்தி
 நிதிதுணும் பொன்மனை விடுத்தே
 சென்றுபின் னகர விதியி னடக்கத்
 திரண்டனை வர்களும்பின் ரொடர்ந்து
 வன்றுய ரடைந்து வாடியே மெலிந்து
 வாரியி னேசையி னழுதார்.

(இ-ள்.) என்று அநேக விதமாக மந்திரிகளை நோக்கி
 மன்னவன் விரித்துரைத்து, கீழ்க்குள் சிலலுங்கொன்று அவர்
 களை நிறுத்தி, செல்வங்கள் நிறைந்த பொன்வண்ணமான
 மாளிகையைத் துறந்துபோய் அவ்வூர் வீதியில் கடந்து செல்
 லுதலும், அந் நகரகாசிகளான ஜனங்கள் திரளாகச் சேர்ந்து
 (அரசனது துறவுகோலத்தை நோக்கி) மிகவும் வருந்தி அவன்
 பின்னொடர்ந்து வாடி மெலிந்து கடலோசையைப்போல
 இரைந் தழுதார்கள். எ-று. (௩௬)

அவரவர் வினையி னவரவர் வருவா
 ரவரவர் வினையள வுக்கே
 யவரவர் பேரக மென்றதே யாபி
 னாருக்கார் துணையதா குவர்க
 னவரவர் தேக முளபொழு துடனை
 யாதர வாரென நாடி
 யவரவ ரடைத னெறிகண்மத் தடையு
 மாதர வாதர வாமோ.

(இ-ன்.) ஒவ்வொருவர்களும் அவரவர்களேய்த கருமங்
களுக்கேற்பப் பிறப்பார்கள். அவரவர்களது கன்மவொழிவு
வரைக்குமே அவரவர்களது சுகதுக்கமானால் (ஏ ஜனங்களே)!
யாருக்கு யார் துணையாவார்கள்? ஆதலால், அவரவர்களு
டைய சீரங்கள் இருக்கும்பொழுதே இத்தேகாதிப் பிரபஞ்
சங்களுக்கு ஆதாரமானவர் யாரென்று ஆலோசித்து ஒவ்
வொருவரும் அவ்வாதாரத்தை யடைதலே முறைமையாம்.
அதை விட்டுக் கருமத்தாலடையும் ஆதரவானது ஆதரவா
குமோ? ஏ-று. (கௌ)

வினையுள வளவுங் கூடியே நிற்கும்
வினையகன் றிடிற்பிரிந் திடுமால்
வினையினால் வருமா தரவினி னியற்கை
மெய்யுணர் வத்தகை யல்லேவ
வினையிலே யுங்க ளிடத்தினு னிருக்க
மெய்யுணர் வொன்றையே நாடி
வினையறு கானம் புகுதலே வேண்டி.
விரும்பினே னீர்நிலு மிங்ஙன்.

(இ-ன்.) (சீரங்கள்) வினையிருக்கிற காலம் வரைக்கும்
சேர்ந்திருக்கும். வினையொழிந்தால் பிரிந்துவிடும். இது
தான் வினையினால் உண்டாகும் ஆதரவு. (இது சிற்க.) இயற்
கையான உண்மை ஞானமானது அவ்வண்ணமானதல்லவே.
நான் உங்களுடன் வாழ்தற்கு வினையில்லாதவனுனேன்.
ஆதலால், சத்தியமான ஞானமொன்றையே விரும்பி கர்மத்

தியாகத்திற்குரிய வனத்தை யடைதலை உத்தேசித்துச் செல்
லுகின்றேன். நீங்கனெல்லாம் இவ்விடத்திலேயே நிம்
லங்கள். எ-று. (௬௮)

என்றுநல் வேந்த் னேதிலார் போல
வேகின னனைவருங் கண்ணீர்
நின்றெதிர் சொரிய வாய்விட்டே யலறி
நின்றனர் தமர்கள்பின் னேகி
யின்றெமை யாவர் காத்தனித் திடுவ
ரினியைநீ யேகுத னீதி
யன்றென வுரைத்தா ரவர்களை நோக்கி
யரசனீ துனாத்தன னன்றே.

(இ-ள்.) அந்த நல்லவரசன் இவ்வாறு கூறி அந்தஆருக்
கண்ணியனைப்போலச் சென்றான். அனைவர்களும் பின்னர்
அவன் செல்வதைக் கண்டு கண்ணீர் சொரிந்து வாய்விட்ட
லறி அழுதுகொண்டு நின்றார்கள். உடனே அவனது உறவி
னர்கள் அரசனது பின்னே சென்று (நீ எங்களைவிட்டொழி
ந்து சென்றால்), எம்மை யாவர் காத்து இரகழிப்பார்கள்? நற்
குணமுடையாய்! நீ எங்களைவிட்டிப்போதல் நீதியன்றென்று
கூறினார்கள். அதற்கு அவ்வரசன் அவர்களை நோக்கி இவ்
வாறு புகன்றான். எ-று. (௬௯)

அறுசீர்க் கழிநெடிவடி யாசிரிய விருத்தம்.
உறவாகு மெனவெனைநீர் தொடர்பதியல்,
பன்றாகு முயிர்கட் கெல்லா
முறவாகு ஞானநனி பகையாகு
மஞ்ஞான முய்த்து நோக்கி

ஹவான வதைபடைந்து பகையான
விதைநீங்கி பொருமை யாக
வுறவாத நனக்குத்தா னேயெனமற்
றுறவுவிடுத் துறைபு மென்றான்.

(இ-ள்.) நீங்கள் என்னை உங்கள் பந்தவென்று பின்
தொடர்ந்து வருதல் முறைமையல்ல. உயிர்தனக்கெல்லாம்
உறவாகிநிற்பது ஞானமொன்றே. உற்றநோக்குக்கால் மிக
வும் பகையாகவுள்ளது அஞ்ஞானமே. ஆதலால் அந்தஞான
த்தையடைந்து, பகையான இந்த அஞ்ஞானத்தையே நீங்கி ஏகை
மாக உறவாயிருத்தல் ஆன்மலாபத்தின் பொருட்டாம். அத
னால் மற்றைய உறவுகளைல்லாம் விட்டொழியும் என்றான்.

தந்தைதா யிருவருந்தம் புதல்வனெனும்
வாஞ்சையினாற் றுன்பின் னேகி
மைந்தவா வெங்களிரு வரையுமெவர்
காப்பதற்கு வைத்தாய் நீதான்
சுந்தைதா னுணக்கெங்கே மகனேயுன்
றிருமுகத்தைத் திரும்பிக் காட்டாய்
நொந்துதான் பெற்றவயி றெரிகின்ற
தெனவுகாக்க நோக்கி மன்னன்.

(இ-ள்.) பின்னர், துறந்து செல்பவன் தன் மகனென்
னும் விருப்பத்தால் அவனது பிதா மாதாக்களிருவர்களும்
அவன் பின்னே சென்ற, மைந்தனே! நீ வா; (வயோதிகர்க
ளாகிய) எங்களிருவர்களுக்கும், வேறே யாரை இரத்திக்கும்படி

நீ ஏற்படுத்தினாய்? உன் மனம் எங்கு சென்று பதித்துள்ளது? மகனே! உனது அழகிய முகத்தைத்திரும்பிக் காட்டுவாயாக. (உன்னை) வருந்திப் பெற்ற வயிற்றெரிகின்றதே என்று கூறுதலும், அம்மன்னவன் அவர்களைப் பார்த்து. ஏ-று. (சக)

அறிவைநோக் கிடிலதற்குத் தாய்தந்தை தமியி
யிலையிவுட லதனை நோக்கி
லிறையுநீ ருபாதான காரணமன்
றிருமாயை யினிலுண் டாகுங்
குறிமிதுவிங் காயின்மண்ணி லெனைப்பெரு
தவரிடையக் கொள்கை நீரு
நிறையுமதி யிலரேநீர் நில்லுமென
விருவரையு நீத்துப் போனான்.

(இ-ன்.) ஞானத்தை உத்தேசிக்குமிடத்தில் அதற்குப் பிதா மாதாக்களில்லை. இந்தச் சீரத்தைப்பற்றி விசாரிக்குமிடத்தில் சிறிதும் நீங்கள் உபாதான காரணமல்லீர். இருவகையான மாயையினின்றும் உண்டாகுவதிஷ்டுடும். குறிப்பு இவ்வண்ணமாகுல் உலகத்தில் என்னை (மகனாகப்)பெருதவர்கள் இல்லை. அவ்வண்ணந்தான் நீங்களும். பூரண ஞான மற்றவர்களே! நீங்கள் நில்லுங்கள் என்று கூறிச் சென்றனன். ஏ-று. (சஉ)

அறிவையந்த டமக்கிலக்க ணங்கூறு
னாலதனி லதனை யெல்லா
முரிமையா யுடையவனா மினியமனை
தொடர்ந்தேதி யுருகி நின்ற

பரிவினுடனடிகள்பணிந் தரற்றியே
பதைபதைத்துப் ப்னிக்கண் பாயத்
தரியனுமை விடுத்தலக மதனிலொரு
கணமேனுஞ் சாவே நென்றாள்.

(இ-ள்.) மகளிரிலக்கணம் கூறப்படும் தூலிலுள்ள நல்
விலக்கண முழுமையும் தன்னதாகவே வுடையவளாகிய
அவனுடைய நன்மனைவி, அவனைப் பின்பற்றிச் சென்று மன
வுருக்கத்துடன் எதிரில் நின்று, அன்புடன் கால்களில் விழு
ந்து வணங்கி கூக்குரலிட்டு, துடிதுடியெனத் துடித்துக் கண்
ணிரொழுக உம்மைவிட்டு இவ்வுலகத்தில் ஒரு கணப்பொழு
தும் இரேன். இறப்பேன் என்றனள். ஏ-று.

கவலி, சாமுத்திரிக முதலிய தூல்களிலுயர்வுடைய
இலக்கணங்களாக உரைக்கப்பெற்றனவெல்லாம் முற்றிலும்
நிரம்பப்பெற்றவனையும் இம்மன்னவன் துறந்தாலானால் இவ்
விலக்கண நிரம்பாத மற்றைய மாதரைப் பிறர் துறத்தற் கரு
மையின்மை விளக்குவான் “அரிவையர்க டமக்கிலக்க ணங்
கூறு தூலதனி லதனை யெல்லா - ஸ்ரீமையா யுடையவளா
மினியமனை” என்றார். (சுங்)

நின்னுடைய நாயகனை நினதுள்ளே
புறநோக்கி நிற்க மாட்டா
துன்னுடைய நாயகனென் றென்னியே
கருதிரீ யுழல்வ தென்னே

மின்னனைய விடையாய்கே ளினைவருக்கு
நாயகனோர் மேலா மீச
னன்னவனை யேதேடிப் போகின்றே
னெனவரசற் கரிவை சாற்றும்.

(இ-ள்.) மாதே ! உனது நாயகனை உனக்குள் பொருந்
தும்வண்ணம் பார்த்து அவ்வழி நித்தமாட்டாமல் (உனது
நாயகனல்லாத) என்னை நாயகனென்று கருதி நீ ஏன் உழலா
கிற்கின்றனை? மின்னற்கொடிபோன்ற இடையினையுடைய
மாதே ! யான் சொல்வதைக்கேள். எல்லோருக்கும் நாயகனாக
வுள்ளவர் ஒப்பற்ற மேலாகிய ஈசனையாம். அந்த ஈசனையே
நான் தேடிச் செல்லுகின்றேன் என்று கூறிய அரசனை
நோக்கி அவன் மனைவி கூறத்தொடங்கினாள். ஏ-று. (சச)

ஞானமா னதுபொதுவே நூல்கனிற்
துறவதற்கு நவில்வ தில்லா
ளானமா தீனையலவோ விடுகவென
வறையுப்பதி யான வுன்னை
யினமா விடுகவென வறையுமதோ
துறவறமிங் கெனக்கென் சொல்லு
மானதா லுமையொழிந்து கதியிலையே
யெனவெணியா னடுத்தே னென்னுள்.

(இ-ள்.) (சீரங்களுக்குள்) ஞானம் யாவர்களுக்கும்
பொதுவேயாம். துறவு பூண்பவர்களுக்கு சாத்திரத்திற்

சொல்பப்பெறுமனைவியே விடவேண்டியவனென்று கூறு
நிற்கும். (இது நிற்க) எனக்கு நாயகனான உன்னை விட்
டிருக்கும்படி தூல் கூறுநிற்குமோ? துறவுற மெனக் கெங்
குள னுடைப்பீர்? ஆகையினாலே உம்மைவிட்டு எனக்கு
(வேறு) உதயில்லை யென்றுணர்ந்து நானிங்கு உத்தேன்
என்று கூறினான். எ-று. (சதி)

ஆகமத்தின் விதிதவறா தறைத்தனைநீ

விவேகியே யாவாய் நானுந்

தேகமுதற் பிரபஞ்ச மதனினைசை

விடுத்தவனஞ் செல்லா நின்றே

சைமுலை யாயெனுரை தடுத்தலுன்றன்

விரதமல நாடு தன்னிற்

போகுதியென் றவளைவிடுத் தேதிலடைப்

போலகன்று போகா நின்றான்.

(இ-ள்.) மலைகளைப்போன்ற தனபாரங்களை யுடையவ
னே! ஆகம தூலிற் கூறுகின்ற விதிக்கு மாறாது கூறினை.
ஆதலால் நீ விவேகியேயாயை. யானோ தேகாதிப்பிரபஞ்சங்க
ளில் நிராசையுடையவனாய் காட்டிநீயைச் செல்லுகின்றேன்.
நீ பதிவிரதை யாதலால், என் அனைத்தை மீறி நடத்தல்
நினக்கு முறைமையல்ல; (ஆதலால் என் சொற்படி) நீ நாட்
டிற்குச் செல்லென்றுகூறி அவனை அவ்விடத்திலேயே நிறுத்
திவிட்டி, வேந்தன் அயலநீனுட்போல் செல்லாநின்றான்.

விரிவாய் ஞானமதை யுணர்ந்தாலு
மடந்தைபதி விலங்கு நிற்ப
லரிதாய தகைமையினு லேங்கியே
பதைபதைத்தங் கவனை நோக்கித்
தரியாது கதறியே வினைதனையே
நொந்துதான் றளர்ந்து நின்று
தெரியாது மறைந்தவிடந் தனின்மிகவு
முருகியே தேம்பி வீழ்ந்து.

(இ-ன்.) பெண்ணைவன் அகண்ட ஞானத்தை யறிந்தி
ருந்தாலும் புருஷனைவிட்டு விவகியிருத்தல் அருண்மயான
காரியமாதலால், (துறந்துசென்ற) அவனைநோக்கி மனநிலை
தளர்ந்து கோவென்றழுது தனது பிராரத்துவகர்மத்தைப்பற்
றிவருத்தங்கொண்டனாய் அயர்ந்துநின்று (தன்கொழுநன
கிய) மஹாராஜன் தன் கண்ணுக்குத் தெரியாமல் மறைந்த
விடத்தில்திகவும் மனமுருகித்தேம்புதலுடன் கீழேவீழ்ந்து,

வேந்தனே யுணர்விடுத்து முலகமதி
லிருக்கவே விரித்தா வீசன்
றிரந்ததோ வுமக்கெனக்கும் வினைதானு
மின்றளவிற சேர்ந்து நிற்கும்
போந்தவுமை பெக்காலங் காண்பேனா
னிணியெனவே புலம்பி மாதுஞ்
சார்ந்தனள்பின் றிருப்பியே நகரதனின்
மாதுலன்றன் சார்பு தன்னில்.

(இ-ன்.) மன்னவனே ! உன்னைப் பிரிந்தும் உலகிலிருக்
கும்வண்ணம் ஈசன் விதித்தானோ ? உமக்கும் எனக்குமுள்ள
பந்தவினையானது இன்றோ டொழிந்ததோ ? என்னோடு கல
ந்து நிற்கின்ற (விருப்பத்தினையுடையவரே ! என்னைவிட்டு)
விலகிச்சென்ற வும்மை இனி எந்நான் காண்பேன் என்ற
புலம்பி அவன் மனைவியும் அவனுடன் போதலைவிட்டுத் திரு
ம். ஊனாயடைந்து மாமனார்வீட்டிற் சென்றிருந்தான். ( )

அரசனந்த நகர்விடுத்துத் தேசநா
டுகளுமகன் றடவி சென்றே
யிரவுபக லகநிலையே நிலையாக
விருந்தவர்க ளிடமே சேர்ந்து
பரகுருவி னுபதேசத் தரியபொருள்
வினவியவர் பகரக் கேட்டுத்
திரமனமா யொருவராற் கலங்காத
ஞானியாய்த் தீர னாகி.

(இ-ன்.) மஹாராஜனும் தனதுசொந்தநகரத்தைவிட்டு,
தேசங்களையும் நாடுகளையும் கடந்து காட்டையடைந்து இரவும்
பகலும் உண்ணாட்டத்தோ டிருக்கின்ற தபசிகள் வசிக்குமிட
த்தை யடைந்து ஞானசாரியனுபதேசித்த அரியவாக்கியார்த்
தத்தைக்கேட்டுஅத்தபோதனர் அதன் மெய்ப்பொரு ளுணர்
த்த உணர்ந்து உறுதிப்பட்ட மனமுடையவனாய் யாவராலும்
கலக்கமடையாத ஞானியாய் னதரியமுடையவனாய். எ-று.

அகநிலை என்பதற்குத் தன் நாட்டம் என்றும் பொருள்.

நகர்தனி லேகிப் பிச்சை
 நண்ணியே மனைக டோறு
 மகமகிழ்ந் தங்கை. யேற்றே
 யவ்விடத் தருந்தி யாங்கே
 செகமுனோர் பேயென் றெண்ணிச்
 சிரித்திட நாண மின்றி
 மிகபரத் திச்சை யற்றே
 யேகனா யுலாவ லுற்றான்.

(இ-ள்.) ஊருக்குட் சென்று வீடுகள்தோறும் போய்
 உணவினைத் தனக்குள்ளே சந்தோஷத்துடன் அழகியகையி
 லேவாங்கி அங்குநின்றிண்டு, உலகத்திலுன்னவர்கள் பைசாச
 மென்று நினைத்துச் சிரித்திட (அதற்கு) வெட்கப்படாமல்
 இம்மைமறுமைகளில் ஆசை நீங்கி சிவோஹம்பாவனையுடை
 யவராய் அவ்வண்ணமே சஞ்சரிக்கத் தொடங்கினார். எ-று.

இராஜ பதவியைக் காட்டிலும் சருவசங்கபரித்தியாக
 பதவியைச் சிறந்ததாகக் கருதினவ ராதலால், பிச்சைக்குச்
 சென்றபோது மகிழ்வுடையவராகவிருந்தனர். “குறைவற்ற
 செல்வமென் றேகோல மாமறை கூப்பிடுமே” என்றபடி,
 குறைவற்ற இம் மஹாபதவியை யடைந்தமையால், இனிப்
 பிறப்படைதலில்லாதவ னானெனென்னுந் தோற்றமுமுடை
 யவராகவிருந்தனர் என்பதைக்குறிப்பிக்க “அகமகிழ்ந்தங்கை
 யேற்றே யவ்விடத் தருந்தி” என்றனர். அதிவன்னுசிர
 மத்தை யடைந்தவர்கள் ஜாதிபேதமாகினை யாராயாமல்

பசித்தபாது புசிப்பவர்களுக்க தூல்தன் கூறுதலால், மகாராஜாவும் அதியன்னொரு சதை யடைத்தவராகிக் கரதல பிட்டு உட்க விரந்தனர். இவ் வாறு நினைத்தவிடத்திற் புசித்தல் முடிக்கின்றோவெனின், அங்குள்ளொசிரமியாவான் எல்லாவஸ்துக்களையும் சிப்பெருமானாகவே காண்கிருந்தலால் அவனால் காணப்படுபொருள் சிவமானபோது ஜாதிபேதமெங்குளது? “முற்றத்தறந்த முதுக்குரைத்தோர் தருமம் ஐயமெற்றுண்டல்” என்று கூர்ப்புராணத்தில் தேட்கப்படுதலாலும், “பூரெலா மட்டசோறு நம்பதே” என்று மாணிக்க வாசகசுவாமிகள் கூறியிருத்தலாலும், துறவினாகிய அந் தவன்ருசிரமிகளுக்கு ஜாத்பேதமில்லை யென்க. இனி, அந் தவன்னொசிரமிகளுள்ளும் சாதகருதிர்ந்தவர்க்கே இவ்விரு. அல்லாதவர்களுக்கு நியமவிதியேவிதியாம். நியமவிதியாவது,— வேற்றமதத்தின ரிடத்துப் புசித்தல், ஒழுங்கீனபானவர்க ளது பன்னத்தைப்புசித்தல் முதலியவைகள் கூடாமையாம். இதன் விரிவைச் சிவநருமோத்தரம் சைவசமயநெறி முதலியவைகளா ஜுணர்க.

(௧௮)

பொருத்திவாழிடமொன் றுகிற்

பொருந்திடும் பற்றென் றெண்ணி

பிருந்தில னோரி டத்து

மெங்கெங்கு மொருவ னாகித்

திருந்திய சமாதி விட்டுத்

திருப்பிடா துறைக்க வுன்னி

யிருந்திருந் திடங்க ளெங்கு

மேகமே நோக்கி நின்றான்.

(இ-ள்.) ஒரிடத்திலேயே தங்கி யிருப்பதானால் பந்த முண்டாகுமென்று நினைத்து, எவ்விடத்திலும் தங்கி ருனில்லை. எவ்விடத்தும் ஏகாங்கியாய் சாதகமான நிஷ்டைய னின்றம் உலகமுகமாகத் திரும்பாமல் அதிலேயே பதிய நினைத்துப் பிரபஞ்சத்தில் தான் சஞ்சரிக்கு மிடங்களிலெல் லாம் சிவோஹம்பாவனை யுடனே நின்றான். 6-று.

எவ்வளவு விரக்தியுடையவனானாலும் ஒரிடத்திலிருப்ப ஞாயின் அவனே ஊரிலுள்ளவர்கள் மஹானென்று மதித்து உத் துபசாராதிகளைச் செய்வார்கள். செய்தால், அகட்பாவந் தோன்றும். அதுவந்தால் மமகாரந் தோன்றும். இவ்விரண்டு முண்டானால் மற்றையகுணங்களெல்லாம் சிக்கிரம் வந்து சேரும் அவைகள் உந்துசேர்த்தால் பிரபஞ்சவாதனைமிகும். அதுமிருந்தால் சமூசாரியாவான் என்பதை உத்தேசித்தே மகாராஜாவும் ஒரிடத்திலுந் தங்காமலும், செல்லும் போழ் றும் மோதப்ரமோதங்களை ஒன்றிலுங் கொன்னாமலும், பிரி யாப்பிரியங்கள் வராதிருக்கும்படியும் சிவோஹம் பாடனை யோம சென்றனரென்க. இத்தகைய குணங்களைத் துறவி னள சாதககாலங்களிற் கொள்வார்களானால் எடுத்த சனைத்தி லேயே இடையூறின்றிப் பேரின்ப மடையாகிற்பர். (இக)

தோன்றிடு முன்க மெங்கே

தோன்றிடு மென்ன நோக்கித்

தோன்றிடு நினைவி லென்றே

தோன்றிய நினைவு தானுந்

தோன்றிடு மிடத்தைப் பார்த்துத்
தோன்றிடுஞ் சொரூபத் தென்றே
தோன்றிடும் பொருள்கு னொல்லாஞ்
சொரூபமே யென்று கண்டான்.

(இ-ள்.) சட்சுவாதி இந்திரியங்களா லுணரப்படுகி,
பெளதிகப் பிரபஞ்சம் எவ்விடத்தில் காணப்படும் என்று
ஆராய்ந்துபார்த்து, இது காணப்படும் பெளதிகவியாபாரப்
க்ஷையால் என்று (தெளிந்து) தன்னு ளுதித்த அம்மனமும்
உண்டாகி உற்பத்தி ஸ்தானத்தை நோக்கி இது பிரமத்தி
னின்ற முண்டாயதென்று (உணர்ந்து) காணப்பட்ட இவ்
வுலகங்களனைத்தும் அந்த பிரமமே என்று நிஷ்டாமுகமாக
கின்று நியதிகளைந்து சிவோஹம்பாவனையாற் கண்டனன்.

விரக்தர்கள் சமாதிகூடுங்கால் வாக்கியசோதனைசெய்து
நியதிகளைந்து அநுபவிக்கிற வழக்கப்படி இம் மகாராஜாவும்
தான் நிஷ்டைகூடப் புகுங்கால் ஆதனத்திலிருந்து குரு
தியாளுதிகளைச் செய்து இரு விழிகளையுந் திறந்து இப்
பெளதிகவுலகத்தை நோக்கி இது எக்கே காணப்படுகிற
தென்றெண்ணி மனத்திலேதானென் றுணர்ந்து பின்னர்
மனத்தைப்பற்றிச் சிந்தித்து இது பிரமத்தைத் தவிரவில்லை
யென் றுணர்ந்து அசிபத லக்ஷியார்த்தமான பிரமத்தைத்
தவிர வொன்றுங் காணப்படவில்லை யென்று தெளிவாக
வெண்ணித் தியானித்துத் ததாகாரமாக நிற்கிற வழக்கப்படி
நின் றனுபவித்தனர். (இ-உ)

தோன்றிடும் பொருள்க ளுண்டாய்த்
தோன்றியே யின்ப் மாகித்
தோன்றிடு மதன லந்தச்
சொருபமே யென்று கண்டு
தோன்றிடுஞ் சொருபந் தன்னிற்
சூன் றுமீ தசத்தே யென்று
தோன்றிடுஞ் சொருபந் தானாய்த்
துளக்கமற் றிருந்தான் லேவந்தன்.

(இ-ன்.) விவகாரதசையில் காணப்படுகிற இப் பிரபஞ்
சம், ரஞ்சித படத்தின்கணுள்ள கிரி-நதி முதலியவைகளைப்
போலக் காணப்பட்டு, இன்பரூபமாகப் பார்ப்பவர்களுக்கு
இன்பரூபமாகவே விளங்கும். அதுகாரணத்தினால், இம்மன்
னவன் காணப்படுகிற இவ் வனைத்தையும் பிரமரூபமாகச்
சூருதி யுத்திகளால் அறுபவத்தி லாக்கிக், கிழியி லாரோபித
மான பஞ்சவன்ன சித்திரம்போலப் பிரமத்தி லாரோபித
மான இப் பிரபஞ்சசித்திரம் அசத்தாக உள்ளது என அகப
வத்தால் பிரபஞ்சபாவினையை யகற்றிப் பிரமபாவினையில்
அகமேவஸ்வம் (அகம்பிரமாஸ்மி) என யாதொரு சலனமு
மில்லாமல் இருந்தனன். எ-று. (இக.)

கடிகநகர் தோறுஞ் சென்றுங்
கானகந் தோறுஞ் சென்றும்
படிவல மாக வந்தும்
பார்வைமா ருட்ட மின்றி

மடிவிலா மனத்த னாகி
 மாகிலா நிலைமை பெற்று
 முடியுடை வேந்தர் வேந்தன்
 முத்தியே வடிவ மானான்.

(இ-ள்.) மருடந்தரித்த அரசர்களுக் கரசனான மஹா
 ராஜா காடலினை யுடைய ஊர்களுக்குப் போயும், காடுகள்
 தோறும்சென்றும், பூப்பிரதக்ஷிணஞ்செய்தும், இலக்ஷியார்த்த
 வதுஸந்தானத்தில் தவறுத வில்லாமல் அச் சூகசநிஷ்டையி
 னின்றும் திரும்பாதமனமுடையவனாகி ஞானநிலையை (முத்
 தியிலையை) ப்பெற்றுப் பந்தநிவிர்த்தியேயுருவமாக நின்றான்.

காட்டிற் சென்றாலும் காட்டிற் சென்றாலும் பூப்ரதக்ஷி
 ணஞ்செய்தாலும் அவ்வவ்விடங்களிலுள்ளபௌதிகத்தோற்
 றத்தாற் பயகம்பனாதிகளும் மோதப்பிரமோதாதிகளும்பெத்
 தான்மாக்களுக்குண்டாவது சகசம். முத்தான்மாக்களுக்குக் கல்
 வாறுண்டாவதில்லை. உண்டாகுமானாற் சகசநிஷ்டை குலையு
 மும். நிஷ்டை குலைந்தால் பௌதிகப் பிரபஞ்சந்தோன்றும்.
 அது தோன்றில் காமக்குரோதாதிகளுண்டாகும். அவையுண்
 டானால் பழையபடியே பந்தத்தில் மூழ்கித் தப்பத லட்சி
 யார்த்தத்தை மறப்பன். அது மறந்தால் பிறப்பிறப்பையடை
 வன். இதுபற்றியே சாதகர்கள் எங்குச்சென்றாலும் ததாகார
 மான நிலையிலேயே நிற்கும்படி விதியேற்பட்டுள்ளது. அவ்
 விதிப்படியே இவரும் கடந்தன ரென்பார், 'பார்வைமாரு
 ப்டமின்றி' என்றார்.

(இச)

முத்தியே வடிவ மான
முடியுடை வேந்தர் வேந்த
னெத்திசை தனக்கும் ராஜ
னெமைவிட வேறில் லென்று
தத்திய மாக வெண்ணித்
தன்னிட மதனிற் றன்னைச்
சுத்தசெய் தனைத்து மாகிச்
சுயஞ்சோதி யாகி நின்றான்.

(இ-ள்.) அனர்த்த நிவிர்த்தியே உருவமானவனும் மருடமன்னர்களுக்கெல்லாம் மன்னவனுமாகிய இவன் எவ்வ ளையுதிசைகளுக்கும் அரசன் எம்மைவிட வேறில்லையென்று யதார்த்தமாக நினைத்துத் தனக்கென்று வேதத்தில் விதிக்கப் பட்ட இடமாகிய தொம்பத வாக்கியத்தில் ஸ்வனாக நின்ற தன்னைச் சோதனைவழியிற் கூடஸ்தனாகச் செய்து (அஸ்மி வாக்கியத்தால்) தத்பத சோதனையில் பிரமத்தோடி கலந்து காரணப்பிரம ரூபமாக அதுவழிப்பி னின்றனன். -று.

கண்ணை வேடுகழித்த கதைபோல என்று கூறுபிறபடி குறவும் சிவோஹம்பாகுணியாற் சீடனை நோக்கி நீ கேவலம் ஐடரூபமான பிரபஞ்சாதி யுருவமல்லே. நீ என்னுருவமே தான். எந்தப் பிரமம் காணோ, அந்தப் பிரமமே நீ. இவ்வித அதுவ்டாணத்தால் நீயாகிராய் என்று உபதேசித்திற குரு வாக்கிய பரிபாலகனாகிய சீடன் வாக்கியசோதனையா லுண் டான அதுபவாப்பியாசத்திலே நின்று பழகி பிரம்மாகவே

ஆகிறான். கன்னன் தன்னை யறிதற்கு முன்னுங் குந்தி குமாரனே; அறிந்தபின்னுங் குந்தி குமாரனே. ஆனால் அவனுக்கிடையிலிருந்த வேடுவன் என்னும் பிராந்தி யொழிந்த மையால் ஆதந்தமடைந்தான் என்று உதகரிப்பது வழக்கமாதலால், யாமும் முத்தியென்பதற்கு விடுதலையென்றுள்ள பொருளுக்கேற்ப பந்த நிவிர்த்தி யென்றும்.

அதுபவம்வந்தபின்பு தனக்குப் பிரமமொன்றைத்தவிர மற்றெதுவும் உள்ளதாகக் காணப்படாமையாலும், பிரமநாட்டத்திற் காணப்படுவன வுளவே. இவை தன்னதுபவத்திற் கீழ்ப்பட்ட மாயாகற்பிதமென்றே நிஸ்ஸந்தேகமாக வறிகிறா னாதலாலும், தன்னை உண்மையான வரசென்று மதிக்க னன் என்பார் 'சத்தியமாக வெண்ணி' என்றார். (இ-ள்)

தன்னையே யன்றி யொன்றுந்
தானுதி யாவி டத்தின்
மின்னையே பொத்த வைய
மித்தைகற் பிதம தென்றும்
பொன்னையே யன்றி வேறு
பூடண மிலது போல
வென்னையே யன்றி யொன்று
மில்லெனத் தேர்ந்தான் வேந்தன்.

(இ-ள்.) பிரமத்தைத் தவிர வேறொன்றுந் தோன்றுத லில்லாத நிஷ்டையில், மின்னலையொத்த வுலகம்பொய்யும் கற்பனையும் எனவும், பொன்னினைவிட வேறே ஆபரணமில்

லாமையைப்போல பிரமத்தைத் தவிர வேறே யொன்று
மில்லை யென வுணர்ந்தன நாசன். ஏறு.

தேகேந்திரியாதிகரண நியதிசெய்து அதுபவ நிலையி
னின்ற சிவ்டாசாரசிலன் பிரமமொன்றைத்தவிர வேறொன்
றையுங்காணுனென்பது சம்பிரதாயம். குண்டலமுமோதிரமு
மலாஞ்ஞானம் என விவை உருவா திகளால் வேறு பேர்களைப்
பெற்றாலும் பொன்னைத் தவிர வவைகள் வேறே யில்லை
யானொற்போல, தூணப்படுகிற வஸ்துக்கனெல்லாம் பலவேறு
திரிபினவாயினும், அவை பிரமமென வுணர்ந்த ஞானிக்குப்
பிரமமாகவே தோன்றுமென்பது நிச்சயம். சிவோற்றம் பாவ
னையாலவைகள் தானாகவே காணப்படும் முறைப்படி மன்
னவனும் அவ் உதுபவத்திலே அமைந்து நின்றனென்பார்,
'என்னையே யன்றி யொன்று மில்லெனத் தேர்ந்தான்'
என்று எனன்றனர், (௩௬)

உலகினை வேற தாக

வுணர்ந்திடிற் பந்த மாகு

முலகினைத் தானே யாக

வுணர்ந்திடின் முத்தி யாகு

மிலகிடத் தோன்ற லெல்லா

மென்னினை வேயென் றெண்ணி

யிலகிடக் கண்டு வேறற்

றிருந்தன னினைமை வேந்தன்.

(இ-ள்.) பெனதிகப் பிரபஞ்சத்தை (ப் பிரமத்தைக்காட் டிலும்) வேருனதாக அறிவான்றால் அவனுக்குப் பந்தமுண் டாகும். பெனதிகப் பிரபஞ்சத்தை (சிவோஹும்பாவணியால்) தானாகவே யறிவானால் முத்தியாகும். (அவனுக்குப் பந்த நிவிர்த்தி புண்டாகும் சட்சவாதி யிந்திரியங்களாற்) காணப் படுகிற பிரபஞ்சங்களைத் தும் (பெத்ததசையில்) எனக்கிரு த் த ஸத்தியபுத்தியின் வாஸனையிள் பழக்கமேயன்றி வேறி ல்லை என்று (சமாதியிற் சமாதானமாக நினைத்து அவை) பிரமமாக விளங்குதலை (சிவோஹும் பாவணியாற்) கண்டு பிரமத்துட னேகமாய்ப் பரமார்த்தநிலைப் விருந்தனன் அர சர்க்கரசனாகிய மஹாராஜன். ஏ-று.

ஞானியானவன் உலகத்தையுமொரு பதார்த்தமாக அறி வானால் உடனே யவனுக் கதிலும் விருப்ப முண்டாகும். விருப்பமுண்டாஹ் பந்தத்துக்கிடமாகும். உலகத்தினையும் பிரமமாகக் கண்டால் அவனுக்குப் பிரமத்தைவிட இது வேறே யொன்றல்ல வென்னுந் தோற்றத்தால் அதிலுள்ள பந்தம் நிவிர்த்தியாகிறது. ஒருவன் முத்தனாதற்கு முன்னே யும் பின்னேயு முலகமுள்ளபடி யிருக்க, பிரமமாகவே கண் டானெனல் எப்படி யெனின், அபக்குவர்களுக்குப் பிரபஞ்ச மாகவும், பக்குவர்களுக்குப் பிரமமாகவும் காணுதல் உண்மை யாதலின் ஆமென்க. ஒருநாளாணார்த்ததனாலேயே பிரமமாக யாவையும் காணமுடியாது. பலநாளாஞ் செய்யு நியதியோடு கூடிய நிஷ்டையாலேயே பிரமமாகக் காணவேண்டிய தாத

லால், மன்னவனும் வாக்கிய சோதனையுடனே நிபந்தை
கூடினா நென்பார் “என்னினை வேயென் நெண்ணி-யில
கிடக் கண்டு வேறற் றிருந்தனன்” என்றார். (௭௭)

ஏகசக் கரம தாக விருந்தர சாள்வோன் செல்வப்
போகமுந் திரண மாமப் போதநாட் டரசி யற்கை
பூகபுந் தியின லாசா னுபதேசத் தாள வந்தச்[னன்.
சோகமற் றிடுநா டெய்தித் தொழிலெலா முடித்தான் மன்

(இ-ன்.) (தனதானையே உலகமுழுதுஞ்செல்லுதலால்)
ஏகசக்கராதிபதி யென்று பேர்பெற்ற அரசனது செல்வத்
தாலாகிய போகமும், அலகியமான ஒரு துரும்புபோல
வாகும். (ஆதலால் இம்மன்னவனும்) அந்த ஞானராஜ்ய
த்தை (அதுமான அளவையைக்கொண்டு தெளியடவ்வு) பூக
மான புத்தியைத் துணையாகக் கொண்டு சற்குரு உபதேச
முறையால்(பிரமமாகியராஜ்யத்தை)ஆளுதற்குத் தத்பதவக்ஷ
யார்த்தமான அப்பிரமநாட்டையடைத்து நியதிகளைதல் முத
லிய எல்லாக்கிரியைகளையும் அவ்வரசன் கிறைவேற்றினான்.

சார்வபெணமனது செல்வபோகமும், பிரமாணந்தாது
போகத்தின் ஒரு அணுவுக்குக்கூட ஒப்பாகா தென்பார்
'திரணமாக' என்றார். முன்னர் அதுபவியாத பிரமாதப
வத்திற் சுசமுண்டென் ரெருவன் தான் அதுபவித்தற்கு
முன்னே யறியவேண்டுமானால் பூகபுத்திவேண்டும். பூகபுத்தி
யான்மாத்நிரமாகாது. முன்னரதுபவித்தறிந்தவரான ஆசான்
வேண்டும். இந்த வித்தையையே பெரியவர்கள் [தொட்

டுக் காட்டாத வித்தை-சுட்டுப்போட்டாலும் வராது”] என்பர். ஆசான் கற்பியாதுபோனால் இந்தவதுபோத நிலையாது. அதுபவம் நிலையாதபோது வீணுழைப்பாக முடியும் என்பதை யெல்லாம் விளக்கவே ‘உபதேசத்தாள’ என்றார். ( )

பந்தம்மீ டென்று மில்லை பரம்பொரு
 ளொன்றே யென்றுந்
 தந்தஞ்சங் கற்பத் தாலே சாலமோ
 கிப்பர் தியோ
 ரந்தமா திகளு மில்லா வரும்பொரு
 ணமெ யென்று
 சந்தத நோக்கி யந்தத் தற்பரந்
 தானே யானான்.

(இ-ள்.) பெத்த நிலையும் முத்திச் சார்பும் முக்காலத் திலு மில்லை. ஏகமான பிரமமே திரிகாலங்களிலும் உள்ளது. அபக்ருவிகன் தங்களுக்குள்ள பிராந்தியால் (இரண்டு மூள வென) மிக மோகங் கொள்வார்கள். முடிவும் முதலுமாதிய ஒன்றுமில்லாததும் சாதகத்தாற் காணத்தக்கதுமான பிரமம் (சிவோஹம்பாவனையால்) நாமேயென எப்பொழுதும் இல கூறியப்படுத்திப்பார்த்து முற்சொல்லிய பிரமம் (நிஷ்டாவிசேஷத்தால்) தானாகவே விளங்கினான். ஏ-று.

காலத்திரயத்திலும் இருப்பது பிரமமேயென்றுணர்ந்து அதுபவிக்கிறவர்களுக்குப் பந்தமென்றும் வீடு என்றும் இரண்டு பொருள் இரா. காணப்படுவன வெல்லாம் பிராந்தி

யென்றேமேலோர் துணிந்ததுபலிப்பார்கள். இவரு மஃவண்
ணமேனின் ததுபலித்தனர் என்பார் “தந்தஞ்சு கற்பத்
தாலே” என்றார். (65)

குறைவிலா சிறைவ தாகிக் குளிர்ந்திளைப் பாறி வேந்த
னிறையள வேணுந் துன்ப மின்றியே யின்ப மாதி
புறையிட மின்ன தென்ன வோரிட மின்றி யெங்கு
சிறைவதேயிடமாய் சின்று நிகரின்மா ராஜுன்றானே.

(இ-ள்.) ஒப்பற்ற மகாராஜன் (காலதேசவர்த்தமான
பரிச்சேதங்களின்றி விளங்குகிற) பரிபூரண சொரூபமே
சொரூபமாய், அனர்த்தங்களை லுண்டான துன்பங்களினின்
றும் விடுபட்ட ஆநந்தபிராப்தனாய் சாந்தமானவனாய் இளைப்
பாறினவனாய் அவ்வரசன் இவ்விடத்தில்தான் உயர்ந்த செய்
தல் வேண்டுமென்கிற நியதியின்றி பரிபூரணத்தின் கலந்து
நிற்றலே இடமாகக்கொண்டு நின்றனன். 6-9. (66)

சங்குமாய் நிறைந்து நின்ற வேகராச்

சியம தாளவோன்

றங்குத லின்றி யெங்குந் தானெனக்

கண்ட தூயோ

னிங்குறைந் தகன்ற பாண்டத் தியல்பினெஞ்

சருவம் பற்றி

யங்குரு வகற்றி நின்ற னானந்தி

யாக வேந்தன்.

(இ-ள்.) பரிச்சேத வியல்பில்லாமல் சருவவியாபகமான பிரமமென்னும் காட்டையாளுடவன், தங்குதலில்லாமல் எவ்விடத்திலும் பிரமமாய்ப்பார்ந்து சிவ்விடாசாரத்தைத் தைப்பற்றிய அம்மன்னவன், பெருங்காயமிருந்து நீட்சிய பாத்நிரத்தின் தன்மையைப்போல, மணமானது நிற்குண தியானத்திற் பழகிச் சகுண வுருடங்களை யொழித்து ஆரந்தாநுபவியாய் அரசு நுதுவடிப்பில் நின்றனன். ஏ-று.

பெருங்காயமடைத்துவந்த பெட்டியிலிருந்து அதை யெடுத்த ப்புறப்படுத்தியபின்புங் காயமில்லை யென்று அதன் மணமில்லாதடோடதில்லை. அதுபோலப் பிரமத்தைத்தவிர வொன்றுமில்லையென்றுணர்ந்தும் முன்னந் தனது மனத்திற் குடிகொண்டிருந்த காரியப் பிரமாதிகளின் தன்மைகளை முற்று மொழித்தாலும் பழக்கவாதனை தாக்குமாதலால் அதை ஒழிக்கும்பொருட்டே நிற்குண தியானத்தை அப்பியாச காலத்திற் செய்வதுவழக்கம். அதை முறையாக இவரும் வாக்கியசோதனைசெய்து நிற்குணத்திலேயே நின்றநுபவித தானந்தரூபியாயின ரென்பார், 'அங்குரு வகற்றி நின்றா ணுணந்தி யாக வேந்தன்' என்றார். (சுக)

சீவன்முத் தர்கள்பா னிற்குஞ் செப்பிய மனத்த ரூப மேவரும் பரம முத்தி மேவிடி னாச மாகுந் தாவரு நிலைமை நன்றாச் சற்குரு வருளாற் பெற்றுக் கேவல மாகி நின்றான் கேடிலா ஞான வேந்தன்.

(இ-ன்.) ஸ்ரீவதசையினின்றும் விடுபட்டுள்ளவர்களிடத்
தில் உண்டென்று சொல்லப்பட்ட மனத்தினது டாஸனா
ரூபம், அபக்குவினா லடையக்கூடாத சிறந்த பந்தநிவிர்த
தியை யடைந்தா லடியோடொழியும். நித்தியமான பிரம
பாக்கிய நிலையை ஐயந்திரிபாதிக்களின்றி ஞானசாரியனது
படாகுத்தால் பெற்று கைஉல்யமடைந்து நின்றனன் ; நித்ய
மான பிரம ஞானத்தையுடைய மகாராஜன். ஏ-று.

தொம்பதவாச்சியத்தினின்றும் நீங்கியதைப்போல தச்
பதவாச்சியத்தினின்றும் நீங்கினால் மனோவிகார முதலிய
ஒழியு மென்பார் 'பரமமுத்தி ரேவிடி ஞசமாகும்' என்றார்.

இத்தகை ஞானம் பெற்றேற யெழின்முனி

யாகி யெங்குஞ்

சித்தனாய்த் திரித றன்னைச் செப்புமுன்

னமைச்சர் தம்முள்

வித்தக னொருவன் கேட்டு வினவிட

வேண்டு மென்றே

கத்தனா மரசைத் தேடிக்க கண்டடி

பணிந்து நின்றான்.

(இ-ன்.) இவ்விதமான கூடஸ்த பிரம ஐக்கிய ஞான
த்தை ஞானசாரியனிடத்தி லுபதேசமாகப் பெற்று சாஸ்திர
மணனிலையுள் எவ்விடங்களிலும் சித்ஸொரூபமே ஸொரூப
மாக அப்யாஸித்துக்கொண் டொலுதலை, உலகத்திலுள்ளவர்
கள் கூறுதற்குமுன்னே மந்திரிமார்களுள் ஞான துலாராய்ச்

சியா லறிவுடையவனாகிய ஒரு மந்திரியானவன் அதைக்கேட்டு இவ்வாறு செய்தற்குக் காரணமென்னவென்று கேட்ட வேண்டுமெனத் தனக்குத் தலைவனாகவுள்ள அரசனைத் தேடிக்கண்டு அவனது பாதங்களை வணங்கி எதிரின் நன்.

கத்தனாரசனென்றதை, இப்போது கடவுளுருகமாக நின்ற மன்னவனை எனினுமாம். (௬௨)

பூவணை யாகி வானம் பொருந்துமேற்

கட்டி யாகித்

திவம தாகி யிந்து செங்கதிர்

வீசங் காற்று

மேவுசா மரம தாகி விடுதலை

மனைவி யாகிக்

கேவல பின்ப மாகிக் கிளர்ச்சியாய்

நின்றான் வேந்தன்.

(இ-ள்.) பூமியே மெத்தையாகவும், ஆகாயமே பொருத்தமான விதானமாகவும், சந்திரனுஞ் சூரியனும் விளக்காகவும், இயல்பாக வீசாநின்ற காற்றே பொருந்திய சாமனாயாகவும், பந்தநிவிர்த்தியே பாரியையாகவும், கைவல்யமே சுகமாகவும், ஆனந்தபிராப்தியா லதிக மகிழ்வுடையவனாகவும் இருந்தனன் மன்னவன். எ-று.

அரசனது பள்ளியறையிலென்றும் தந்தா விளக்கும் சாமனாயும் இருப்பதைப்போல, இத் துறவரசனது பூவணையிலும் சதா வணக எரிருக்கின்றன வென்பார் 'திவமதாகி

யிந்து செங்கதிர்வீசுங் காற்று மேவுசாமரமதாகி' என்றார். மனைவி யில்லாதவனுக்குப் பன்னியறை இன்ப மில்லாமை போலப் பந்தவிவிர்த்தி யில்லாதவனுக்குக் கைவல்ய சுகமு மில்லை யென்பார் 'விடுதலை மனைவி யாகிக்-கேவல'மின்ப மாகி' என்றார். (கச)

ரதமுதற் சேனை சூழ ரத்நசிங் காச னத்தில் விதவலங் காரத் தோடு வீற்றிருந் தமரும் வேந்த னுதவுகோ வீணைய் மேனி யுருத்தெரி யாத நீரூய் முதல்முடி விரித்து நின்றான் முனிவனா யொருவ னாகி.

(இ-ள்.) தேர் முதலிய சைனியங்கள் குழ்த்துநிற்க, அரதனங்கனித் திழைத்துள்ள சிங்கங்கொற் சுமக்கப்பட்ட ஆசனத்தின்மீது அநேகவிதமான அலங்காரத்துடனே கொலு விவிருந்த இம் மகாராஜன், (ஆசாரியனால்) அளிக்கப்பட்ட கீனொடு கெனபீனத்தை மாத்திரம் தரித்திருப்பவனாய் சரீர முழுமையும் விபூதியால் மறைத்து உற்பத்தி காசங்களை யொழித்து ஏகரூபமான பிரமரூபமாகி மனனசேல முடைய மஹானாகி நின்றான். ஏ-று.

இம்மன்னவனுக்கு அரசசேனலத்தி லிருந்த ரதமுதற் சேனையாறியும் ரத்தினசிங்காதனமும் விதவலங்காரங்களும் ஆச்சரியப்படத்தக்கவையன்றும். துறவுகோலத்தி னுண்டான உதவுகோவனமும் மேனி உருத் தெரியாத நீதங் கண்ணியநிலவும் ஆலோசிக்கவேண்டியவுமாம்.

தந்தைதாயராதி யுடற்பற்றினரால் அகங்காரமதாரங்கன் மலியும்வண்ணம் இவ்வுலகி லிவ்வுடலொடு தோன்றின சிறிதுகாளிற்கட்டப்பட்ட அநாநாணும், பின்னுஞ் சிலமாதங்கள் கழித்தமைக்குஞ் சிவையும் கிரியைக் கருத்தைக் காட்டத் தரிக்கும் பூணூலும் ஆகிய இவைகள் பந்தவிருத்தியையன்றி பந்தஒழிவை ஒருநாளும் தராததலின், ஆனந்தமேவடிவமாக விளங்குகின்ற ஞானசாரியன் குடும்பி-பூணூல்-அநாநாண் முதலியவைகளை ஒழிப்பித்து, இவ்வறங்கடந்து துறவறம் புருந்ததற்கு அடையாளமாகக்கேளுங் கோவணமும் அளித்த லும் பூருவாச்சிரமத்திலுள்ள பேரினை ஒழித்து வேறு பெயர் துறவறத்திற்கு ஏற்றவாறு அளித்தும் காத்தல் தூலொடு பழகிய துண்ணறிவாளர்க் கொப்பமுடிந்துள்ள தாதலின், இவ் லாசிரியரும் இம்மன்னவன் ஞானசாரியரிடத்து முறையே பெற்ற கீனொடுகோவணத் தற்ற தூயவர் என்று விளக்குவான் “உதவுகோவணம்” என்றார்.

தலைமுதல் கால்பரியந்தம் ஓரங்குலமுதல் பலவங்குலநீளமாக விட்டிவிட்டு நீற்றினை நீரிற்குழைத்து வேறு வேறு விதமாக மந்திரங்களை யுச்சரித்துத்தரித்தலினும் ஏகருபமான சிவ பெருமானொருவனாயே நினைத்துக் கேசாதிபாதம்வரை உததுளித்தல் முத்திகாண்டிகளாயுள்ள பெரியோர்களுக் குடன்பாடும் ஒழுங்குமாக விளங்குதலைக் காட்ட “உருத்தெரியாத நீராய்” என்றார். காமாதி பகைகளை ஒழித்து ஞானநிதினைவினை ஊட்டவல்ல ஒப்பறு பொருளாதலானும் பந்த

விவிர்த்தியைக் காட்டிநிப் தொன்றதலானும், போககாய்
கனான உலகினரினின்றும் முத்தர்களை வேறுபடுத்திக் காட்
பவதாதலானும் பூரி சிவபெருமானுடைய திருவுருவ ஸம்
பந்தமுன்னதாதலானும் விபூதியை முற்றத் துறந்த முனிவர்
கன் மிக வுவந்தணிதலை விளக்குவான் “ உருத்தெரியாத
கீறு ” என்றார். (௬௩)

கரீரத மிவர்த லின்றிக் கானடை யாகியெங்கு
முரியதோர் டீனையு ணின்றி யுலரங்கு முண்பா னாகி
யரியரா சாங்க கோலாகற்றியே தவாங்கமாகிக்
திரியுமவ் வரசை நோக்கிச் செப்பின னடைச்சன் ருனே.

(இ-ள்.) யானையின்மீதுத் தேரின்மீதும் ஏறிச் செல்
லுதலைவிட்டு, காலாலேயே எவ்விடங்க. லு நடந்துசென்
றும், (பிரதிபந்தமுடைய காலத்தில்) தன்னிடமென் றபீமா
னிக்க வோரிடத்திலேயே வுண்மிகொண் டிருந்ததுபோ
லன்றி, ஊரிலுள்ள எவ்விடங்களிலும் பகுப்பின்றி உண்பவ
னாகியும், அருமையான இராஜாங்கத்துக்குரிய கோலங்களை
யகற்றித் தவத்திற் குரிய விபூதி ருத்திராஷ்டங்களைத் தரித
துள்ள அங்கமுமுடையவனாய்ச் சஞ்சரியாநின்ற அம் மன்ன
வனைப் பார்த்து அமைச்சருணவன் இவ்வாறு கூறினான்.

யானை ஏறுதல் தேரேறுதல் முதலியவைகளால்
யாதொரு பிரயோசனமின்றென்றும், அவைகளை ஏறி
நடாத்துதற்கு விருப்பங் கொள்ளுதல் கூடாதென்றும்,
அவைகளை ஏறி நடத்திய மகாராசனே அவைகளை வெறுத்

தகற்றியுள்ளானென்றும் முன்னோ இவ்வரசன் துறந்த பொருள்களை வருவித்துணர்த்தல் அவனது வைராக்மியத் தினை வினக்குவதுடன் துறவிகன் வாகனமேறி யுவவுதல் கூடாமை என்பதையும் வினக்குதல் காண்க. (கக)

அவனியி னினக்கு மேலோ

ரரசனு மில்லை யிந்தத்

தவவடி வாகி யெங்குஞ்

சரித்திட லெற்றி னுக்கோ

நவமதா யுடலி தோடே

நண்ணுவ தெனையி தன்றி

யிவணெனக் கருள வேண்டு

மெனக்கறி வோங்கு மாறே.

(இ-ள்.) உலகத்தில் உன்னைவிடச் சிறந்த வரசன் வேறொருவனுமில்லை. (அவ்வாறிருக்க), இந்தத் தவருபத்துடன் எவ்விடங்களிலும் சஞ்சரித்தல் எந்த அபீஷ்டத்தைப் பெறும்பொருட்டு? புதுமையான இந்தச்சீர்த்துடனே (இவ்வரசசெல்வமன்றி இறைக்காட்டிலுஞ் சிறந்ததாக) அடையப் படுவதெது? அடியேனுக்கு விவேகமதிகரிக்கும்படி இவ்விடத்தில் என்பொருட்டுச் சொல்லியநீளல் வேண்டும். எ-று.

சுகாதுபவத்தினி லுயர்ந்தது அரசுபதவியென்ற மதித் தவனாதலின், “நவமதா யுடலி தோடே நண்ணுவ தெனை” என்றான்.

யான் சாத்திரங்களிற் கண்டவையும் கேட்டவையுமாக
உன்ன வியல்புகளுக்கு ஐயமே! தின்செயல் மாறுபட்டுநிற்
பூம் நீ பேரறிவினையுடைய பெருந்தகையாதலின், சிற்றறி
வினையுடைய சிறியேன் அறிந்துகொள்ளுமாறு வினங்க
வுரைத்தல்வேண்டுமெனப் பணிவொடு கூறினென்ற குறி
ப்பிப்பார், 'இவனெனக் கருன வேண்டும் எனக்கறிவோக்கு
மாறு' என்றான் என்றனர். (௬௭)

பதத்தினை வேண்டின் முன்னம்
பற்றினின் நிலை றத்தைப்
பதப்பட நிறுத்தி யேகல்
பண்பதா மேலா முத்திப்
பதத்தையேண் டிடினோ ஞானப்
பார்வையிற் கூடு நீயெப்
பதத்தினை வேண்டி யிந்தப்
பாதேசி யான தென்றான்.

(இ-ள்.) சுவர்க்க முதலிய பதவினை விரும்பினால் முத
லில் அறத்தைத் துணையாகக் கொண்டுநின்று கிரமமாக இல்
வறத்தைப் பரிபாலித்து நிறுத்திச் செல்லுதல் முறைமை
யாம். உயர்த்ததான பந்தவிவிர்த்தி யென்னுந் தன்மைசூய
விரும்பினாலே ஞானாட்பந்தாத் கிடைக்கும். நீ எந்த
பதவியை விரும்பி இந்தப் பாதேசிகோலத்தை யடைத்தது
என்று வினவினான். ௭-ஹ.

சுருதி ஸ்மிருதிகளிலே உணாக்கப்பட்ட விதி விலக்குகளை அறித்து அம்முறையில் வருவதுதவன்றி நடந்தவன் சீரமுடிவில் கவர்க்க முதலிய பதவிகளை அடைதல் உண்மையாதலின், அதற்கு இத்துறவு முதலிய கஷ்டங்கள் வேண்டுவதில்லையே எனக் கருதினவனாதலின், “இல்லறத்தைப்-பதப்பட நிறுத்தி ஏகல் பண்பதாம்” என்றான் எனினுமாம்.

நீ சுடர்க்காதி பதவிகளை விரும்பினால் நின்மகன் நினது குடும்பத்தினை அடைபயங்காலத்து நீ அவனுக்கு முடியுஞ் செங்கோலுமொன்று அவனை அரசனாக்கி நின் மனைவியை முறையே மகனிடம் ஒப்புவித்து வரணப்பிரஸ்தாபிரமமடையலாமே. அதற்கு இன்னம் அநேகவருஷங்கள் போதல்வேண்டாமே. இதற்குள் அவசரப்பட்டு எதனைக் கருதி இங்ஙனஞ் செய்தனை என்று குறிப்பிப்பான், “இல்லறத்தைப்-பதப்பட நிறுத்தி ஏகல் பண்பதாம்” என்றான் எனினுமாம்.

மேலாம்முத்திஎன்றது-மதவாதிகள் உணாக்கும் லோகாந்தரங்களை அடைந்து வா முதலான சுருணமுத்தியைவிலக்கி விதேகமுத்தியை விளக்குவான், “மேலாமுத்தி” என்றார். அது அத்துவித முத்தி என்ப தவர்ப்பட்சம்.

ஞானப்பார்வையினாலேயேமேலாமுத்திபதத்தைவிரும்பினால் அடையலாமென்பது சுருதிகித்தமாயிருக்க நீயேனோ இங்ஙனம் செய்தனை என அரசன் செய்கையை விபரீதமானதாகக் கருதினவனாதலால், “எப்-பதத்தினை வேண்டி இக்தப் பரதேசி யானது” என்றான் என்க.

பரதேசி என்னுஞ் சொல் பலபொருளைத் தருவதாயினும், பரத்தின் தேசபடித்தவன். பரதேசி யாதலால், ஞானிகளான துறவிகளை உலகினர் பரதேசி என்றழைக்கின்றார்கள். துறவறம் புருந்தானொருவன் தன்னுடையிட்டி வெரு அரத்திலுள்ள பிறகாட்டில் சஞ்சரிக்கவேண்டவது முறையாதலின், துறவிகளை அறிஞர்கள் பரதேசி என்றழைக்கின்றார்கள்.

நிற்க, உலகபோகங்களையன்றி மற்றவையாலும் பரிசுயமற்ற சனங்களுக்கும் துறவிகளைப் பரதேசியென்றழைக்கின்றனர். இவர்கள் பரதேசி என ஒருவனை உணர்த்தல் துறவிஞானி என்பனவாதி விஷயங்களைக் கருதி அன்று. அதி என்று கருதி உண்ணிகமும் பொருளொடு முரண்ப் பரதேசி என்பார்கள்.

இங்கு அமைச்சன், இந்தப் பரதேசியான தென்றான் என்றசிரியர் அண்மைச்சுட்டமைத் துரைத்தது, அவனுடைய அபக்குவநிலையை விளக்குதற்கேயாம். (சுஅ)

அமைவுடை யமைச்சின் மிக்கோ
யடைவுடன் வினவிக் கேட்டா
யிமையள வேணுஞ் சித்த
மிதுவது வெனவோ டாது
சமைவுடன் கேணீ சொன்ன
சங்கைக்குத் தாங்க ணன்றாய்
நமைவிட வேறோர் வேந்து
நாட்டிலு பென்ப தொக்கும்.

(இ-ன்.) அமைதியாகிய மந்திரித் தொழிலிற் சிறந்தவனே! நீ பொருத்தமாகவே விஞ்ஞானின்றனை. கண்முடித்திறக்கு கோமேனும். என் மனம் துவைதப் பொருள்களை நாடாது. உன்னால் சொல்லப்பட்ட ஆகேஷங்களுக்குச் சமாதானங்கள் பொறுமையோடு செவ்வனே கேட்பாயாக. நம்மைக்காட்டிலு மிதர்வாசன் காட்டிலில்லை யென்று நீ கூறியது சரியேயாகும். ஏ-று.

அமைச்சனே! என்மனம் பலவகை வியாபாரங்களில் பரக்கச்செல்லாதென் றாசன் கூறியது, நான் இவ்ரு வருபவர்களுடனெல்லாம் கலந்து வார்த்தையாடு மியல்பினேனல் வேனென்றும், நிற்பொருட்டி அகமுகமாக இருந்த என் மனத்தைப் பகிர்முகப்படுத்துகிறேன் என்றும் குறிப்பிக்கும் பொருட்டேயாமென் றுணர்க.

அவ்வமைச்சன் நீதிநூல்களை யன்றி ஞானநூல்களையும் பயின்று அடக்கம்பொறுமையாதிகளை யுடையவனாகவுன்னவனென்று முன்னமே அறிந்தவனாதலின், 'அமைவுடையமைச்ச' என விளித்தனர்.

'பிறந்தம் மதமேற் கொண்டுதனை' வென்ற முறைப்படி அமைச்ச னுரைத்தனவற்றையெல்லாம் உண்மை யென உடன்பட்டுப் பின்ன ரவைகளை மறுத்தல் காண்க. (கக)

பதமதை வேண்டி னில்லைப்

பதப்பட நிறுத்தி யேசு

லிதமென்ற லொக்கு முத்தி

பெய்துதன் ஞானப் பார்வை

விதம்திற் றேன்று மென்றாய்
 விருப்பமாக் குடும்ப.பாரத்
 திதமதா யழுந்து லோருக்
 கெங்ஙனம் பார்வை தோன்றும்.

(இ-ன்.) பதவியை விரும்பினால் இவ்வறத்தை முறை
 யாக கிலைபெறச் செய்து போதல் முறைமை யென்றது
 சரியே. மோகூத்தையடைதல் ஞானநாட்டத்தின் முறைமை
 யினாலே உண்டாகுமென்று கூறினான். மோகலக்ஷணத்துடன்
 சமுசாரச் சமையில் பிரியத்தோடழுந்திக் கிடப்பவர்க்கு எவ்
 வாறு ஞானநாட்ட முண்டாகும்? ஏ-று.

துறவியாகிய இவ்வரசனுக்கு சுவர்க்காதி பதங்கள் துச்ச
 மான பொருள்களாக மதிப்பாதலின் அவைகளைக் குறித்து
 ஆகேப ஸமாதானங்கனெவையு முளையாது விடுத்துத் தன
 ததுஷ்டானமும் நித்தியமுமான முத்தியைப்பற்றி முதலில்
 கூறத் தொடங்கினவர் மந்திரியின் கருத்தை மறுப்பான்,
 “விருப்பமாக் குடும்ப பாரத்-திதமதா யழுந்துலோருக் கெங்
 ங்ஙனம் பார்வை தோன்றும்” என மந்திரியின் அபிப்பிராயத்
 தைக் கண்டித்தனர் என்றறிக. (௭0)

மனமிரு பொருளைப் பற்ற
 மாட்டாதட் டாவ தான
 வினமவை புறநோக் கான
 வேதினாற் கூடும் விடு

கனவுண்ணைக் காசு மில்லங்
 கருதிய புறநோக்.காசு
 மனகவிய் வுதந் தோன்ற
 . . வறைசுவ நாமே கேளாய்.

(இ-ள்.) அமைச்சனே! மனமானது ஏககாலத்தில் இரண்டுவிதமான பொருள்களில் வியாபியாது. அட்டாவதானஞ் செய்பவன் ஒரேகாலத்தில் ஒன்றிறந்த பல பொருள்களில் நினைவுடையவனாக விருக்கின்றானே என்பதாய் ஒருக்கால் நீ இவ்வனங் கருதலாம். அட்டாவதானத்தில் கருதப்படுகிற பல பொருள்களும் புறநோக்கமென்னும் ஒரு நாரணத்தினால் நிறைவேறுமாதவின், மனம் புறமுகமான ஒரு நிலையிலேயே நிற் கின்றது. நிற்க, வீட்டைதற்கு மிகுந்த எண்ணப்படுகிற புறநாட்டம் வேண்டும். ஒபாவரகிதமானவனே! இந்த உலகம் நினக்கு நன்றாய் வினங்கும்வண்ணம் நாமே உரைக்கின்றோம்; கேட்பாயாக. எ-று.

தறவியார் அமைச்சனை நோக்கி 'மனமிரு பொருளைப் பற்ற மாட்டாது' என்றவுடன், மனமிருபொருளிலேன் பற்றாது? ஏககாலத்தில் அநேகம் பொருள்களில் மனம்பற்றிநிற்கக் காண்கின்றோமே. அட்டாவதானியே அதற்குச் சான்ற மென்றதற்கு, அட்டாவதானம் செய்பவனுடைய மனம் பல பொருளைப் பற்றிநிற்பதென்பது ஆலோசனைக் குறைவென்றும், அது புறநாட்டமாகிய ஒரு தொழிலாலேயே ஆவது என்றும், முத்திக்கு வேண்டுவது உண்ணைக்கமே என்றும்,

மகாராஜா துறவு.

இல்லற தருமத்திற்கு வேண்டுவது புறநோக்கென்றும் இரு விதமாக நின்றவின், சினது அபிப்பிராயம் இவ்விடங்களுக்கு முரணுற்று நின்றலை! அறிந்திலை என்பனவாதி அநேக வினா பிடைகளை உன்னைமத்தே ஆசிரியர் விடைமாத்நிரமாய் “அட்டாவதான - வினமவை புறநோக் காகும்” என்றும், “இல்லங் கருதிய புறநோக்காகும்” எனவு முனாத்தனர்.

தென்றிசை நடப்போர் என்பதுமுதல், என்றுமனேகம் என்னும் பாடல்களையும் அரசனுக்கு அமைச்சன் இல்லற துறவறங்களின் தாரதம்மியங்களின் வழியாய்ப்பந்தமோகங் களின் நிலைமைகளை உபதேசித்தல் காண்க. (௭௧)

தென்றிசை நடப்போர் கங்கை
சென்றுதோய்ந் திடுவ ரோதா
என்றியு மவனி வாழ்க்கைக்
கமைச்சர்க ளுடனே காந்த
மொன்றியே யூகஞ் செய்வோ
ருலகவேந் தாயி னோர்க
னின்றிதை நோக்கா யில்லி
னிற்பவர் முத்தி சேரார்.

(இ-ள்.) (காசிக்குத் தெற்கிலுன்னவர்கள்) பின்னாக் தென்முகமாகவே செல்லுவார்களானால் (வட காட்டிலுள்ள) கங்கையாற்றிற் சென்று மூழ்குவார்களோ? அல்லாமலும், உலகவாழ்க்கைக்கு, பிரபஞ்சத்திற்கு அரசர்களாகவிருப்பவர்கள் மந்திரிமாருடன் தனித்தவிடத்தை யடைந்தே ஆலோ

சரின செய்கின்றவர்களாகின்றார்கள். (ஆதலால் அமைச்ச!)
 ி இசூன யோசித்துப்பார். சமுசார பந்தத்தையுடையவர்
 கள் பந்திவிர்த்தியை யடையமாட்டார்கள். எ-று.

இவ்வறத்திலிருந்து முத்தியடையக்கருதுதலும் முயற்
 சித்தலும் உடையவர்கள் குறித்த பலனான முத்தியை அடை
 யவேமாட்டார்கள் என உறுதியாக வுரைத்தற்கு, கங்காஸ்கா
 னத்திற்கு விபீத கமனமான தகழிண யாத்திரையை உதா
 ரணமாக உரைத்தனர். இதனாலேயே துறவறத்திலுன்றி இல்
 வறத்தில் முத்தி சித்திக்காதென்பது இவர் பகடிமென அறி
 யலாம். சுருதிக்கும் இது சம்மதமாகும். (எஉ)

பாசந்தான் பகைய தாகப்
 பார்வைபெற் றிடிற்பா சத்திற்
 பாசந்தான் வைத்துப் பின்னும்
 பற்றவுங் கூடு மோதான்
 பாசந்தான் பகைய தென்றே
 பகருநான் மட்டே கற்றோர்
 பாசந்தான் விடவு மாட்டார்
 பரமெலா மெனவாய்ப் போக்கும்.

(இ-ள்.) பந்தமானது விரோதமாகக் காணப்பெறுமா
 னால், பந்தத்தில் விருப்பத்தைவைத்துப் பின்னரும் விரும்ப
 லாகுமோ? பந்தம் ஆன்மலாபத்திற்கு விரோதமானதென்று
 சொல்லப்பட்ட சாத்திரத்தைமறந்திரம் ஆராய்க்கி செய்தவர்
 கள் பந்திவிர்த்தியுஞ் செய்யாதபோது நன்னதென்று நின்ற
 சமுசாரச் சமைக்கி எவ்வாறு நீக்குவார்கள்? எ-று.

ஒருவன் ஒரு பொருளினிடத்தில் பிரியமுடையவனாக இருக்குங் காலத்திலுள்ளி அப்பொருளினிடத்துள்ள கெடுதி கண்டயுணர்ந்து அதன்மீது தான் முன்னர்வைத்திருந்த மதிப் போடுங் கூடின பகடிமானது கெடுமாறாவதுனுக்கப்பொருள் பிரியமுள்ள பொருளாகப் பின்னர்த் தோன்றாது. தோன்றா ஞான்று அவனதனுட னின்கையிரான்; இது உலகாதுபவம். பந்தத்தினை உயர்ந்ததாகக் கருதுகிற காலத்தில் அதனில் விருப்பமிருக்கும். முத்தினாலில் பரிசயம் வந்தவுடன் பந்தம் முத்திவிருப்பமுடையவனுக்குக் கெடிய பகையாகத் தோன் றுமேயன்றி நண்புடைப் பொருளாகத் தோன்றாதே. பந்தத் தில் விருப்பத்தைத் தருகிற இல்லற தருமம் முத்தி விருப்ப முடையவனிடத்து எங்கனம் நிகழும்? குலமகனென மண ந்த ஒரு மாத, விசைமகளினும் இழிந்த செயலினனாக நேரிற் கண்ட கணவன் பின்னரவனோடு கூடி வாழ மனமிசைவா னே? இசைவான். அது சுயரூபமானதென அஞ்ஞானதசை யிற் கருதி நின்ற பந்தம் மெய்ஞ்ஞான தசையில் துக்க ரூப மானதாக அதுபவத்தில் கண்ட முத்திகாமி இல்லற தருமம் முதலியவைகளில் அப்பிரியனானவனேயன்றிப் பிரியமுடைய வனாகானே. பிரியமில்லாதகன் அவ்வில்லறவாழ்க்கையி லிருந்தானென்று உறுவது வியப்பேயாம். அப்பிரியமான பொருளி லவனுக்கு எங்கனம் மனம் பற்றும்? பற்றவேபற்றாது. என் றும் உண்மையாகப் பாசத்தைத் துக்கரூபமானதாக அறியாத வர்களே அதணிப்பற்றிநிற்பர் என இல்லறத்திருந்து ஞானம் பேசுபவர்களைக் குறித்து அவர்கள் வாசஞானிகளே யன்றி

அதுபல ஞானிகளல்லவென இழித்துரைத்திருத்தலை வினக்கு வான் 'பின்னும் பற்றவுங் கூடுமோ' என்றும், பருதான் மட்டே' என்றும், 'பர்மெலா மெனவாய்ப்போக்கும்' என்றும் கூறினொன்றறிக. (௭௬)

அந்தடா தியுமி லாவீ
டடைந்துடற் பிறப்ப றுக்கச்
சுந்தர ஞானம் பேரதுந்
துறவற மேதுக் கென்றே
டந்ததி காரி யோரை
மதித்துநு லுரைக்குஞ் செய்தி
யந்தம தான பேருக்
கத்தகை விளம்பா தென்றும்.

(இ-ள்.) முடிவும் முதலுமில்லாத மோகத்தையடைந்து சரீர உற்பத்தியை யொழிந்தற்கு அழகிய ஞானமொன்றே போதும். துறவறத்தை யெதன்பொருட்டடைவதென மந்த அதிகாரிகளாயுன்னவர்களை யுத்தேசித்துச் சாத்திரஞ் சொல்லுந்தன்மை, அதிதீவிரதாமுடைய முழுட்சுவைக்குறித்து முக்காலத்திலுஞ் சாத்திர மவ்வாறு கூறுது. ௭-ற.

அரசனுரைத்தனவற்றைக் கேட்ட அமைச்சன் தேவரீர் இவ்வண்ணமுரைத்தா லது எங்ஙனம் பொருந்தும்? மோகமடைதற்கு ஆத்மஞானம்போதும் ; துறவறம் அவசியமில்லையெனப் பிரபலசுருதிகளுரைக்கின்றனவே என்றான். அதற்கரசன் சுருதி யங்ஙனமுரைத்ததெல்லாம் மந்தாநிகாரிகளைக்

குறித்தென்றும், “அந்தமதானபேருக் கத்தகை வினம்பாது” என்றங்கூறினான். இதனால் அநுபவஞானம் வருந்தல் வேண்டுமானால் துறவறமே வேண்டுமென்றும், ஒருமலர்க்குத் துறக்கம் என்பதுபோல, இல்லறத்திலேயேயிருக்கலாம். ஞானம் உண்டானாற்போதும் எனச் சுருதி இல்லறத்திலிருப்பவனை சித்ஞாலுவாக்குமாறு உபசாரமாகக் கூறியதேயன்றி வேறன்மென்று அறிக என விரிக்க அம்மொழிகள் இடந்தந்து நிற்குமவண்ணம், “மந்ததிகாரியோனாமகித்து” என்றும், “அத்தமதானபேருக் கத்தகை வினம்பாது” என்றும் அறுதியிட்டுக் கொடுத்து, முத்திக்குத் துறவறமே வேண்டுமெனச் சித்தாந்தித்து, மேல் ஞானத்தினாலறிய நிற்கும் வஸ்துவினிவணங்களைக் காரண காரிய முறையினால் விளக்குகின்றார்.

எல்ல நிலை

மேற்படி வேறு.

தோன்று கின்ற பொருளியல்புந்
தோற்று விக்கும் பொருளியல்புந்
தோன்ற வுனக் கியாமுரைக்கச்
சோக மறவே கேட்டிவாய்த்
தோன்று பொருள்க ளறித்தமுமாய்த்
தூய்மை யின்றித் துக்கமுமாய்த்
தோன்றுந் தோற்று விக்கும்பொருள்
சுகமாய்ச் சுத்த நித்தமுமாம்,

(இ-ள்.) பிறப்படையாவின்றபதார்த்தத்தின திவக்கமும், பிறப்பியா நிற்கிற நிமித்தகாரணமான வஸ்துவினிவ

கணமும் விளங்கும்படி யாமுனக்குச்சொல்ல, துக்கவிவிர்த்தி
வின்பொருட்டு நீ கேட்கக்கடவை. பிறவியை யடையாகின்ற
வஸ்துக்கள் நித்தியத்தன்மையற்றதாய் அபரிசுத்தமானதாய்ச்
சோகரூபமாகக் காணப்படும். பிறப்பிக்கிற (கிமித்தகாரண)
வஸ்து ஆகந்தரூபமாய்த் தூய்மையும் நித்தியத்தன்மையும்
உடையதாகும். எ-று.

காரணம்-நித்தியம். காரியம்-அநித்தியமெனக்கூறினர்.

பாலனா பருவம்போம்

பன்னு குமாரப் பருவம்போங்

கோல மான தருணம்போங்

கோலை யூன்றிக் குணிந்தெழுந்து

காலன் மாய்க்க வணைவர்களுங்

கல்லென் றழுது பேர்மாற்றி

பேலப் பிணமென் றொருபெயரிட்

டிமுகாட் டிமித லொருதலையே.

(இ-ள்.) சைவத் தன்மையிணையுடைய பருவமு மழி
யும். சொல்லாகின்ற கௌமாரபருவமு மழியும்; அழகிணை
யுடைய யௌவனப் பருவமும் போம். கோலிணை யூன்றிக்
குணிந்தபடி. யெழுந்து (தன்னாதிஞ்சமயத்தில்) இயமனா
வன் கொல்ல, (அப்போது) உசியராவோரெல்லாம் (ஒன்று
சேர்ந்து) ஒலியுட னழுது முண்ணிருந்த பேரையொழித்துப்
பொருத்தும்படிச் சுவ மென்று ஒரு புதிய பெயரிட்கிச் சுட
லெயிற் கொண்டொழித்தல் சிறப்பிலக்கணமாம். எ-று.

கருவி னின்று மழிந்துபோய்
கண்ட குழந்தை யினுங்குமாய்
பருவந் தனிதும் போந்தருணப்
பருவந் தனிதும் மழிந்துபோ
முருவ நடுங்கு மூப்பதின
மொடுங்கு மெந்தக் காலையின
மொருவி யழித லியல்பாகு
முலகத் துடலின் வாழ்க்கையுமே.

(இ-ள்.) கருப்பைக்குள் ளிருக்கும்பொழுதும் அழியும்,
(கருவி வழியாமற்) பிறந்து காணப்பட்ட சைகவத்திலும்,
கொளவாதத்திலும் அழியும். பெணவன பருவத்திலுங் கெட்
டொழியும். அவ்வகை தனார்த்தசைகிற கிழப்பருவத்திலும்
அழியும். பெணதிகப்பிரபஞ்சத்தில் சரீரத்தின் ஜீவிதத்தவம்
முக்காவத்திலுங் கெட்டொழிதல் இலக்கணமாம். (என)

பஞ்ச பூத மழிந்துபோய்
பாணத் திங்கு னுடுக்கள்போய்
வஞ்ச வகார் மடிந்திடுவர்
மாகர் பதம்போய் வல்லாசை
அஞ்ச வர்கள் போகிபதந்
தஞ்சம் பிரமன் பதந்தாணந்
அஞ்சத் திருமால் பதந்தஞ்சந்
அஞ்சா தொன்றே பரம்பதம்

(இ-ன்.) பஞ்சபூதங்களு மழியும். சூரியனும் சந்திரனும் நகந்திரங்களு மழியும். வஞ்சனையுடைய அசுரர்களும் சர்வார்கள். ஆதாயவாகினிள் இருப்பிடங்களுமழியும். வலிய அரக்கர்களு மழிவார்கள். இந்திரனது பதவியு மழியும். பிரமாவினது பதவியு மழியும். காராயணனது பதவியு மழியும். பரமபதமொன்றே யழியாதது. எ-று. (எஅ)

தோலி ரத்த மெனும்பிறைச்சி
சுக்லமேதை மச்சை யொன்றாய்த்
தூலி கரித்த வுடம்பாகுந்
தொட்ட வெவையுத் தன்வடிவாய்க்
கோலி யடக்கிக் கொளுமிதனைக்
கூறு கூறு நோக்காது
போலி யுணர்வோர் மகிழ்வெய்தும்
புனித மென்றும் பரமபதம்.

(இ-ன்.) தோலும், இரத்தமும், என்பும், மாமிசமும், சுக்லமும், மேதசும், மச்சையுங் கலந்து தடித்தநாயுன்ன இச்சரீரம், தன்னிடத்திலுங் வந்து பொருந்திய சேர்க்கைப் பொருளாகிய வணந்தையும், தானாகவே கருதிக்கொள்ளு கிற இவ் வுடலை, (தோலு-யிரத்தமு - மிறைச்சியு மென்று) வேறுவேறாகப் பாராமல், சாமானிய அறிவுடையவர்கள் சந்தோஷிப்பார்கள். முக்கூலந்திலும் துய்மையானது வெ பதமேயாம். எ-று. (எக)

அரந்தை யதனை யொழுங்காக
வறையக் கேணி யவனிபெல்லாம்
பரந்த சிருட்டித் திதியொடுக்கம்
பண்பாய் நிகழுஞ் சிருட்டிதனிற்
பொருந்தும் பெரிய துன்பைந்தும்
போய்மாண் டூறில் தெண்மடங்கே
யிருந்த திதியு மிரண்டாகு
மிளமை யென்று மூப்பென்றும்.

(இ-ள்.) துன்பத்தை முறைப்படியே யான் சொல்லத்
கேட்பாயாக. உலகமுழுமையும் விரிந்த தோன்றல் உனர்தல்
அழிதல் முறைப்படியேநடக்கும். அம்மூலகையுள் தோன்ற
லில், கருப்பாசயப் பையுள் கட்டுண்டல், அதில் ஜலம் பூரித்
தல், உதராக் கினியால் வருந்துதல், யோனியாய்க்கருக்குண்ட
ல், பிரகடவாயுவினால் உதைபடல் எனப்பொருத்தியபெரிய
ஐயகைத் துன்பங்களுள். அழிதலில், பிறவித் துன்பினும் எண்
மடங்கான துன்பங்களுள். வனர்தலில், இளமைத்துன்பென்
றும், மூப்புத்துன்பென்றும் இரண்பெருதியனவாம். எ-று.

விருத்த பருவ மிகத்துன்பம்
விளங்கு மிளமை யிரண்டவையின்
வருத்து பிணியின் மிகத்துன்பம்
வளமை யிளமை மூன்றாகுங்
கருத்த தறியாக் குழந்தையென்றுங்
குமார மென்றுங் காண்பென்று
மருத்த மறியா ததிற்றுன்ப
மடையும் பாலப் பருவத்தில்.

(இ-ள்.) சிவந்தன்மையான காலம் மிகவுத் துன்பம் ;
 ினக்குகின்ற இருவகையான இனமைப் பருவங்களிலும்
 (மற்றைய பருவங்களைவிட) வருத்துகிற வியாதினால் அதிக
 மான துன்பம். வனப்பமானதாகக் கூறப்படுகிற இனமைப்
 பருவம்முன்று பிரிவினதாகும். அவை அறிவென்பது சற்று
 மில்லாத சைசவப்பருவம், குமாரப்பருவம், யௌவனப்பரு
 வம் என்று சொல்லப்படுகிற பாலப்பருவத்தில் துன்பொருள்,
 உாசகப்பொருள், திருஷ்டிப்பொருள் என்பவைகளைத் தெளி
 வாக உணருதற்குச் சத்தியின்மையினால் துன்புண்டாகும்.

தந்தை தாய ராசிரியர்
 தாங்களும் முனித நனக்கஞ்சிச்
 சிந்தை கலக்குங் கவுமாரஞ்
 சிறந்த காளைப் பருவத்தின்
 முந்து பசினோய் காமனோய்
 முடுகித் தணிக்கப் பொருடேட
 விர்த புலனத் திரவுபக
 விடைய ருத தொழிற்றுன்பம்.

(இ-ள்.) குமாரப்பருவத்தில் தகப்பனும் தாயும் குருவு
 மாகிய இவர்கள் கோபித்தலுக்குப் பயந்து மனங்கலங்கும்.
 கல்வி, வலிமை, அழகு இவைகளால்) சிறப்புற்றதாகச் சொல்
 லப்படுகிற யௌவனப்பருவத்தில், அதிகரிக்கிற பசி யெனும்
 கோயும், காமவியாதிபும் பிஞ்ஞத் து, அவைகளை விரைந்து
 சமனஞ் செய்ய திரவியத்தைச் சம்பாதித்தற்கு இம்மன்னும்

லகத்தில் இடைவிடாமற் செய்கின்ற தொழிலாகிய துன்பம் (உண்டாகும்.) எ-று. (அஉ)

பொருளுண் டாகிற் காப்பதனாற்
பொருந்துந் துன்ப மரசாகி
னொருதம் மிகுத்த வரசரா
லுதவுந் துன்ப மொருகுடைக்கீழ்
நிருப னாகி னேய்மாண
நேருமென்னும் பயத்தானும்
வருவ தெனையோ மறுமையினி
லென்றும் வாடித் துன்புறுமே.

(இ-ள்.) நிரவியமிருந்தால், அதைக் காப்பாற்றுவதால் துன்பமுண்டாகும். அசரணாக விருந்தால், தன்னைக்காட்டிலும் ஒப்பற்ற பெரிய வேந்தனாவ் துன்பமுண்டாகும். (உலக முழுமையும்) ஒரு குடைகீழிலி லானாகிற ஏகசக்ராதிபதியா யிருந்தால் பிணிபுஞ் சாவுமுண்டாகுமென்னும் பயத்தாலும், (இந்த ஜனனத்திற் சக்ரவர்த்தியாக விருக்கிறோம்) அடுத்த ஜன்மத்தில் எவ்வாறாகுமோ எனவுங் கருதி வருந்தித் துன்பப்படுவான். எ-று. (அக)

மாகர்க் கசுரர் பகைபுனது
மகிழ்ச்சி வாட்ட மிகவுமுள
தாகத் தவறா நோபுமுள
தனங்க ளுள துநகைபுனது

போகத் தழுந்தன் மிகவுளது
 பொன்ற லுளது கற்பத்தே
 சோகத் திறங்க ளிவையுடைய
 துறக்கத் தென்னை சுகமுளதே.

(இ-ள்.) தேவர்களுக்கு அசுரர்களது படை யிருக்கின்றது. சந்தோஷமும் துக்கமும் அநேகமாக விருக்கின்றது. உடம்பிலே நீங்காம விருக்கிற வியாதியு மிருக்கின்றது. மனம்தனுமிருக்கின்றான். ஆசையுமிருக்கின்றது, (அருந்தல் பொருந்தலாது) போகங்களில் மிகவும் அழிந்துதலுமுண்டு. கற்பகாலத்தில் சாதலு மிருக்கின்றது. துன்பவரிசைகள் இவ்வண்ணமாக விருக்கின்ற அந்த தேவலோகத்தில் என்ன சுக மிருக்கின்றது? (ஒன்றுமில்லை.) ஏ-று. (அசு)

தேவர் மனிதர் துன்பத்தின்
 றிறங்க ளிவ்வா ருகியிடி
 லாவ சீழா மிருகமுத
 லசர மீற மைவகையி
 லோவ லில்லாத் துன்புக்கோர்
 ருவமை யில்லை நிரயத்தி
 னோவ துன்பஞ் சொல்வதெனை
 னோயே பவத்திற் சுகம்வீடே.

•(இ-ள்.) தேவர்களதும் மனிதர்களதும் ஆகிய துன்பங்கள் இவ்வண்ணமாகுமானால், பிறந்தனவாகவுள்ள தாழ்ந்த ஜாதியாகிய மிருகம் முதல் அசுரம் வரைக்கும் உள்ள ஐந்து

வகைத் தோற்றங்களில் கொடாத துக்கத்துக்கு ஒப்பேயில்லை. நாகத்திலே வருந்துகிற வருத்தத்தைக் கூறவேண்டுவே தென்னை? துன்பமே பிறத்தல். சுகமே மோகம். ஏ-று.

கீழ் மிருகமுத ல்சரமீரூம் ஐவகை என்பது, வில்வஞ்-
புன்-ஊர்வன-நீர்வாழ்வன-தாவரம். (அடு)

மேற்படி வேறு.

இந்த விழிவை யுடைய விர்த மாயை யசத்தே
யந்த வுயர்வை யுடைய வந்தப் பிரமஞ் சத்தே
தந்த மனதிற் நேர்ந்தோர் தள்ளி யஃதை நிற்ப
ருந்தன் மனதி னன்றா யூகித் தமைச்ச பாராய்.

(இ-ள்.) அமைச்சனே! இக் காணப்படுகிற தாழ்வு
பொருந்திய இந்தமாயாருபமானது அசத்து. அந்தவுயர்வினை
யுடைய அப் பிரமம் சத்து. தங்கன் தங்கன் மனதில் இதனை
யுணர்ந்தவர் (மாயாருபமான பிரபஞ்சத்தை அணித்திய ரூப
மானதென்று) தள்ளி எந்தப்பொருளோடு கலந்து நிற்பார்கள்
(என்பதை) நீ உன்னுடைய மனத்தில் செவ்வையாய் ஆலோ
சித்துப் பார். ஏ-று. (அக)

பொய்யென் றிதனை யறிந்தோர்

பொருந்தி நிற்ப துளதோ

மெய்யென் றதனை யறிந்தோர்

மேனா திருப்ப துளதோ

வைய முனதோ விதனி

லமைச்ச பாராய் நன்ற

புய்ய வறியி லாதோ

ருழல்வர் தீக்க மாட்டார்.

(இ-ள்.) இந்த மாயாருபத்தைப் பொய்யானதென்று அறிந்தவர்கள் அதில் தங்கி நிற்பதும் உண்டோ? அந்த பிரமத்தை நித்தியமானதென்று அறிந்தவர்கள் அதனையடை யாமலிருப்பதும் உண்டோ? இதற் சந்தேக முண்டோ? மந்திரியே! நீ நன்றாய்ப்பார். முத்தியடைதற்குத் தக்க ஞான மில்லாதவர்கள் அதுவே உழலுவார்கள். (அன்றி) பந்த நிலிர்த்தி செய்துகொன்னமாட்டார்கள். எ-று. (அஎ)

பொய்யை மெய்யென் றறிந்து

போத மின்மை யாலே

மெய்யைப் பொய்யென் றெண்ணி

மெலிந்தே புழல்வ ருலகர்

பொய்யைப் பொய்யென் றறிந்து

போத சூருகி னருளின்

மெய்யை மெய்யென் றறிந்தே

மெலிவு தீர்வ ருயர்ந்தோர்.

(இ-ள்.) ஞானமில்லாத குறைவினால், மாயாருபத்தை நித்தியமானதாக உணர்ந்து, நித்தியமான பிரமத்தை இல் லாததாகக் கருதிப் பிரபஞ்சவாசிகள் வருத்தித் திரிவார்கள். தீவிர பக்குவமுடைய பேரீயவர்கள் மாயையை மாயையா

கவே அறிந்து, ஞானஞ்சாரியனது கடாக்ஷத்தால் பிரமத்தைப் பிரமமாகவேவுணர்ந்து அனர்த்ததிலிர்ந்தியை யடைவார்கள்.

உலகினர் தமக்குப் போதமின்குமயால் முரணாக உணர் இன்றனர். துறவினான வுயர்த்தோர் ஞானகுருவின் கடாக்ஷத்தால் உண்மையாக உணர்இன்றனர். (அஅ)

துன்பந் தோன்றி லெவருந்
துறந்தேக ராய்த் தனித்தே
யின்புத் தேட லியற்கை
யின்ப மென்றே தோன்றி
லன்ப தாக நீங்கா
ரவர்கட் கெங்ஙன் கூடு
நன்ப ரம ஞான
நாட்ட மமைச்ச சொல்லாய்.

(இ-ள்.) எவ்விதமான மந்தாதிகாரியும் (சரீரபோஷண யாதிகளுக்கு) இடைபூறு உண்டாகுமானால், மனைவி மக்கள் முதலானவற்றை யெல்லாம் துறந்து தனித்திருத்து சரீரகத த்தை காடுதல் கபாவதருமம், அச்சரீர கசமே கமமாகக் காண ப்படுமானால், (விருப்பம் அதிகாதலால்), அதைவிட்டு நீங்க மாட்டார்கள். அப்படிப்பட்ட அநாதிகாரிகளுக்கு எவ்வண்ணம் கல்ல பிரமம் என இலகியார்த்தத்தில் ததேகத்தியானம் உண்டாகும்? மந்திரியே! நீ கூறக்கடவை. ஏ-று.

உலகவின்பமேயின்பமாகத்தோற்றினவர்களுக்கு ஞான வின்பம் கைகூட்டாதென்பது இதனால் விளக்குகின்றது.

இழிவை யுணர்ந்தா லுபாவை
 பெயருந் தேடிநோக்கு
 மிழிவை யுணரா ருயர்வை
 பெய்த நோக்கா ரென்று
 மிழிவை மிழிவென் றுணர
 வெந்தக் காலம் வாய்க்கு
 மிழிவை யுடையோர்க் கமைச்ச
 விதனை யுகித் துணராய்.

(இ-ள்.) எத்தன்மையானவர்களும் அநுசித்ததை உணருவார்களானால் உசிதமானதைத் தேடிப் பார்ப்பார்கள். எக் காலத்திலுமே அதுசிதமானதை அதுசிதமானதாக அறியாதவர் உசிதமானதை யடைதற்குப் பாராந்தன். அபக்குவர்களுக்கு அதுசிதமான பிரபஞ்சத்தை அதுசிதமானதென்று அறிதற்கு எப்பொழுதாகும்? மந்திரியே! நீ இதனை ஆலோசனை செய்தறிவாயாக. ஏ-று.

சுத துக்கங்களி னுயர்வு தாழ்வுகள் புலப்படாதாருக்கு எவ்வனம் அவைகளின் தாரதம்மியங்கள் தெரியும்? அவை ஒருவனுக்கு வருதல்பேண்டுமானால் அநேகநாலஞ் செல்லும். இவ் வுண்மையுணர்ச்சியினருமையை வினக்குதற்கே “எந்தக்காலம் வாய்க்கும்” என்றார். (கடு)

பேத வாதி களைப்போற் பிரபஞ்சம் வேற தெனவே யீத கன்ற தலவே பெமையன் றியதில் லென்றே போத விழியிற் றறந்த புனிதத் துறவே கண்டாய் சித மதிபோற் குளிர்ந்து செனை வெப்பந் தீரும்,

(இ-ன்.) துவைதவாதிகளைப்போல பெனதிகப் பிரபஞ்சம் இரண்டாவதான ஒருவஸ்துவென்று (ஏன்) இங்கு விட்டதல்லவே ! ஐயாதபவத்தில் நிற்கும் எம்மைவிட்டுப் பிரபஞ்சம் என இரண்டாவதொன்று இல்லையாகவே, ஞானநேத்ரித்தாற் கண்டு துறந்த நிருமலமான துறவு இதுவே. இதனால் இயற்கையான சேதனத்தினையுடைய சந்திரனைப்போல குளிர்ந்து பிறவித் துயரமாகிய உஷ்ணம் ஒழியும். ஏ-று.

பேதவாதிகள் சுஜாதி விஜாதி சுகதபேத ரஹிதமான பரப்பிரமத்திற்குச் சுஜாதிவிஜாதி சுகதபேதங்களைக் கற்பிப்பதருபவ விருத்தமும் சுருதிவிரோதமுமென்பது இவர்பகும்.

இவர் அனைத்தும் ஆத்மாவிலாரோபித மெனக் கருதி நிற்பவர். அதுவுங் கற்பிதமெனக் கொண்டவர். எமையன்றி யநில்லென்றே போதவியியிற்றறந்த புனிதத்துறவு என்பதே அவர்தம் மதத்தினை இன்னதென்றதை வினக்கும். ( )

இருந்த விடத்தி லிருந்தே

யெய்த லாமென் றுரைக்கிற்

றிருந்து நிமல மனத்தோர்

தீர ரெனினு மொழிந்தே

பொருந்தி யேகாந் தத்திற்

போத மடக்க வேண்டும்

வருந்து மனத்தோர்க் கெண்ணி

வாய்க்கு மடிசைச் சொல்லாய்.

(இ-ள்.) முன்னிருந்த கிரகாச்சிரமத்தில் இருந்தவண்ணமே முத்தியின்பத்தினை ஆடையலாமென்று கூறப்படலாமாவில், (கருமபரிபாகத்தாலும்), சாஸ்திர ஆராய்ச்சியாலும் செவ்வையப்பட்டு நிற்கிற பரிசுத்தமான மனத்தினை யுடைய ஒப்பற்ற விராக்யமுன்னவனாகவிருந்தாலும், சமுசாரத்தை விட்டு விலகித் தனிமையான இடத்தை யடைந்து ஜீவபோதத்தை இவையப்படுத்த வேண்டும். ஸம்ஸாரதுக்கத்தி லமுத்திய மனதுடையவர்களுக்கு எது கைகூடும்? மந்திரியே! நீ சொல். -று.

இத்தகைய ஞானத்திற்குத் துறவென்றொன்று வேண்டியதில்லையே. இந்த நிலைமையை இருந்த விடத்திலேயே ஆடையலாமே எனச் சங்கித்த அமைச்சனுக் குத்தரமாகத் துறவிலன்றி அதுபவஞானஞ் சித்தியாது என அறுதியிடுவான் “வருந்துமனத்தோர்க் கெண்ண வாய்க்கும்” என்ற மையே சால வழிதாம். (கஉ.)

முனமே யனைத்து முடித்து
முழுது முணர்ந்தோ ரில்லி
வினமே சென்று நின்று
மேக நீங்கா ரென்னிற்
றினமே யகமாய் நிற்போர்
செகத்தி னியல்பை புணர்
கனமாய் பரம்பா ணத்தின்
கப்பு லோட்டம் போல.

(இ-ள்.) முதலிலேயே அப்பியாசாதி சகல காரியங்க ளையு நிறைவேற்றி, முற்றிலுமறிந்தவர்கள் ஸம்ஸாரிகளினது கூட்டத்தை யடைந்தவர்களாக இருந்தும், பிரமஞானவதப வத்தினின்றும் நீங்கார்க ளானால், எப்பொழுதும் பிரபஞ்ச நாட்டமில்லாது பிரமநாட்டத்திலேயே நிற்பவர்களாகிய அவர்கள் சிறப்புப்பொருந்திய யாழ்ப்பாணத்துக்குச் செல்லும் கப்பலின் ஒட்டத்தைப் போல, உலகத்தி னிலக்கணத்தை யறியமாட்டார்கள். எ-று.

ஏகாந்தத்திலிருந்து கைவல்ய சுகத்தினை அதுபவத்தி லாக்கியபின்னர் இவ்வற தருமங்களைப் பார்ப்பவனாக ஒருவ னிருக்கலாமே யென்ற அமைச்சனைப்பார்த்து அது பொருக் தாது. அகமுகமான அதுபவிக்குப் பிரபஞ்சச் தோன்றாது ; தோன்றாதபோது இவ்வறதரும மெங்கனாகிவரும்? கிகழாது. இதற்கு யாழ்ப்பாணத்துக்கப்பலோட்டமே சான்றென்றனர்.

யாழ்ப்பாணத்துக் கப்பலோட்டமென்றது, யாழ்ப்பாண த்திற்கே பண்டைகளிற் கப்பலேறிச் செல்வது வழக்கமாக விருந்தமையால், அக் கப்பலினுள் ளிருப்பவனுக்குக் கப்பலு க்குவெளியிலுள்ள எந்த விஷயமும் புலப்படாமை பண் டைக் கப்பலின் தன்மை. (கூக)

ஒருத்தனோ றிருளன் தன்னை
பொருவேந் தாக்கின் முன்ன
மிருக்கு மிடத்தை நீக்கி
யேக ராச தானி

யிருக்கு மன்றி முன்க
 ணிருக்கு மேரதரின் சொல்லாய்
 திருக்கு ஞான முடையோர்
 செகத்தை மெய்யென் றுழலார்.

(இ-ன்,) ஒருவன் ஒருவேளை உயர்ந்த அரசனாகச் செய்தால் அவ்வேடன் தான் முன்னமிருந்த குடிசையோடு கூடிய காட்டையொழித்து ஒப்பற்ற இராஜதானியாயுன்னதி விருப்பானே யல்லாமல், முன்னிருந்த இடத்தையே இடமாகக்கொண்டு இருப்பானே? நீ சொல்வாயாக: (அதுபோல்), பிரத்தியக்ஷ ஞானமுன்னவர்கள் இவ்வுலகத்தை நித்தியமானதாகக் கருதித் திரியமாட்டார்கள். ஏ-று. (ஃச)

எழுதிர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருதம்.

மீனயினின் றாலும் பொருளுயிர்ச் சார்வின்
 வருத்தனங் கெடுத்தென மகிழ்ச்சி
 யினிமையில் வாட்டம் விடயவின் பதனி
 லெட்டுணை யாயினு மாகை
 பிளையதிற் றமது பிரவிர்த்தி தாலும்
 பேசமிந் நான்குமில் லெனினுந்
 தண்புணர் வதற்குச் சாதனஞ் செய்காற்
 றன்னியின் னிற்றலே தருதி.

(இ-ன்.) இவ்வறத்திலிருந்தாலும், திரவிய சம்பந்தத்தாலும், ஜீவசம்பந்தத்தாலும் சோகம், அவை கெடுத்தெனல் சந்

தோஷம், இனிமையான விஷயங்களில் வாட்டம், அருத்தல் பொருந்தலாதிய விஷயசுகங்களில் என்னவாவது வீருப்பம், இதுவன்றி, இவைகளில் தமது முயற்சியுமாகச் சொல்லப் பட்ட இந்த நாலுமே இவ்வாறுபோனாலும், தன்னை யறிவ தற்கு அப்பியாசஞ் செய்கிற காலத்தில் இவ்வறத்தைவிட்டு விலகியிருத்தலே முறைமை. எ-று.

வருத்தனம், மகிழ்ச்சி, வாட்டம், ஆசை ஆகிய நான்கு மில்லாதவ ஓயினும் ஆத்மஞானாதுபவகாலத்தில் கிரகஸ்த னாக இருத்தல் கூடாது. ஏகாரம் - தேற்றம். (௬௩)

திதுறு மனையின் பிணையிகழ்ந் தந்தச்
செம்பொரு ளின்பமே சீவண்டிச்
சாதக மதனிற் றொடங்குகால் விடயத்
தடையதாஞ் சாத்திய மான
போதினி லவையுந் தோன்றிதா தந்தப்
பொருவிலா னந்தமே லிடவே
யாதலிற் றுறவின் ஞானமஞ் ஞான
மாகுமென் றறைகுவர் பெரியோர்.

(இ-ன்.) குற்றம் பொருந்திய சமுசாரத்திலுள்ள சிறு நிற்பத்தை இது ஒரு இன்பமாவென்று வெறுத்து, அந்தச் செவ்விய அருத்த நிச்சயத்தாற்றிடைத்த பிரமானத்தத்தையே விரும்பி, அப்பியாசத்தை அவ்விஷயத்தில் ஆரம்பிக்கும் போது அவ்வொப்பற்ற பிரமாந்தம் அதிகரித்தவினால் விஷய இன்பம் விரோதமாக, அப்பியம இன்பம் கைகூடினவுடனே

அந்த வீஷயஇன்பங்களும் இன்பமாகக் காணப்படா. ஆகையினால், துறவுறத்தில்லவாத ஞானம் அஞ்ஞானமேயாகுமென்று ஞானிகளிற் சிறந்தவர்கள் சொல்லுவார்கள்.

இன்னொரு விதமாகவு முனக்குடைக்கின்றேனெனப் பின்னரும் துறவுறத்தில் நின்றலே ஞானத்திற்குத் தகுதி எனவும், துறவிலா ஞானம் அஞ்ஞானம் எனவும் கூறினர். இது என தப்பிராயமாத் திர மன்று. ஆத்மஞானிகளான பெரியோர்களுடைய அபிப்பிராயமுமாமென்றுரைத்தனர்.

இல்லற மதனி லுறைந்துளோ ரிடத்தி
 விருப்பினு ஞானங்கி ழிருப்பிற்
 புல்லிய மாரத் தினமென விளங்கும்
 போக்கியில் வினைத்துற வென்னு
 நல்லற மடைந்தோ ரிடத்துறை ஞான
 நற்றங்க மிசையிரத் தினம்போ
 லெல்லையி லொளியாய் விளங்கிடு மாயி
 னில்சிறப் பன்றுஞா னிகட்கே.

(இ-ள்.) ஆத்மஞானமானது கிரகஸ்தர்களாக விருப்பவர்களிடத்தில் இருந்தாலும் உலோகங்களில் தாழ்ந்த இரும்பொடு பொருந்திய சிறந்த ரத்தினத்தைப்போல விளங்கும். அதைவிட்டு கிரகவாழ்வைத் துறந்த துறவென்னும் நல்லறத்தை அடைந்தவர்களிடத்திலிருக்கிற ஆத்மஞானமானது லோகங்களிற் சிறந்த பொன்னிற் பொருந்திய இரத்தினத்

தைப்போல அனவற்ற பிரகாசத்தை யுடையதாகவே விளங்கும். விசாரிக்குமிடத்து -- இவ்வான்களுக்கு கிரகஸ்தாசிரமம் சிறந்ததல்ல. ஏ-று.

ஞானரத்தினம் பிரசுரித்தற்குத் துறவறமாகிய பொன்னம் பதக்கமே தகுந்த இடம். இவ்வறமாகிய இருப்புப் பதக்கம் இடமன்றும். (௬௭)

முனம்னை வர்களு முறைவது மில்ல
முத்தியை யுணர்ந்தறி ஞர்களும்
பினமதி னின்ற படியினைச் சங்கை
பேசுவர் துறவுடை யோரை
யினமதை விடுத்து மில்லற மதுவே
தலையென வியம்புவ துண்டோ
மனமதி லிதனை ஸுகிரீ யமைச்ச
மகிமையன் றில்லஞா னிகட்கே.

(இ-ன்.) பக்குவா பக்குவர்கள் ஆகிய யாவர்களாலும் துரியாசிரமத்துக்கு முன்னம் இருக்கப்படுவது இவ்வறமே ; பந்தவிவீர்த்தியின் வழியை யுணர்ந்து, விவேகிகளும், பின்னும் முன்னோர்களிற்சிலரும் அவ்வில்லறத்திலேயே வாழ்ந்த மையால் துறவிகளை இவ்வறத்திலிருந்தா லெண்ணியென்று சங்கித்துப் பேசுவார்கள். பந்தங்களை யெல்லாம் ஒழித்தும், கிரகஸ்தாசிரமமே சிறந்ததென்று கூறுவது முனதோ? மத்திரியே! நீ இதை மனதின லாலோசித்துப் பார். இவ்வற வாழ்வு ஆத்மஞானிகட்குச் சிறந்ததன்றும். ஏ-று.

஁ௌததென்றும் புறக்கருத்தென்றுமா஁ இல்லற஁
திலுள்ள வி஁கிகள் இ஁ வில்லறதறவறவிஷ்டமா஁ப் பேசு
கின்றார்கள். ஁ இதனை஁லு஁சிக்க்டடை. அ஁னமு஁-
஁ப் ப஁பாத ஁ென்பதை விளக்குதற்கே “இனம஁ வி)
஁ ஁ில்லற மதபே தலையென விபம்புய தண்டே” என
஁ம், “மகிமையன் ஁ில்லரு ஁ிகட்டு” என்று஁ கூறினா.

அடிய சகல ஁டங்குகே வலமு
மகற்றியே யா஁ிப்படை கொண்டு
மடிய விரு஁ை முழுதையும் விசி
முடிவில்வி ஁தனையே யுணர்ந்தோர்
஁டிய ஁ூல மிசையினிற் பால
஁ிசமரு ஁ுடையன்பேய் ஁டித்தோன்
஁டிய குணத஁ ஁ூரிற்றோய்க் குடியின்
஁லி஁ ஁ினினியல் படைவார்.

(இ-஁.) பி஁பஞ்ச விஷயமா஁ச் சகலாவத்தையையும்,
அவை஁களா஁ிங்கி ஁ிற்கும் வா஁ரு஁பமா஁ன ஁ே஁லாவத்தை
யையும் ஁கி஁, ஁ான஁ானைத் தாங்கி, தன்னைச் சூழ்ந்து
மூடிக்கொண்டிருந்த அஞ்ஞானவிரு஁ை அடியோ஁ி விலக்கி,
அழிவில்லாத பத்தரிவிர்த்தியை யறித்தவர்கள், உயர்ந்தபூமிய்
஁ிடத்தில் சிறுவ஁ும், உண்மையான மரு஁ுடையவ஁ும்,
டைசாசத்தாற் ஁டிக்கப்பட்டவ஁ு ஁ாகிய இவர்களுடைய
பொருந்திய குணத்துடனே ஁ருக்குட் சென்று, வீடுகளிற்
஁லியா஁்கலு஁ப்போன்ற தன்மையையும் அடைவார்கள்.

விதற்பமாய்வத்திப்பது சகலம். மயக்கமாய் உத்திப்பத்
கேவலம். இக்கவிமுதல் னைசுவசித்தாந்திசகரி ஸ்ரோசாராக்
ருடன்பாடான டாக்கியங்ளை உபயோகிக்கின்றனர். (கக)

வினைகளோ நிரண்டுஞ் சமமதாய் நூன
மேலிடு காலையி னிந்த
மனையின்பங் கான்ற சோற் றிற்கண் டுவர்த்து
மாற்றியே கைவிட வருமேற்
றனையுள படியே யனுபவ மதனிற்
முனுணர்ந் தானந்த மடைத்தோர்
பினையுமங் விடயம் பூண்பர்க ளொனவே
பேசுதல் வழங்குமோ சொல்லாய்.

(இ-ள்.) இருவினை ஒப்புமாய்க் ஐ ஞானம் அநிசரிக்கிற
சமயத்தில் இந்த இல்லறசுகத்தை எதிடுடுத்த அன்னத்தைப்
போலப் பார்த்து வெறுத்துத் தள்ளி அதனை விடவேண்டி
வருமானால், தன்னை யதார்த்தமாய் அநுபவரூபமாக புணர்
ந்து பிரமானந்தத்தை யநுபவிப்பவர்கள் பிரமானுபவம் வந்த
பின்னரும் ஐம்புலவிடயங்களுடைய இல்லற தருமத்தைக்
கொள்வார்க ளென்று கூறுதல் சகிக்கத்தக்க காரியமோ?
சொல்வாயாக. என்று. (300)

விடயவின் பதனி னைசயுளோர் தமக்கும்
விரிவதாம் பேரின்பச் சுவையி
னடைவினைச் செவியிற் கேட்டவக் கணமே
யவற்றினை யகற்றிட வருமே

லிடைமுத லீறின் ஞானவா னந்த
மெய்தினோர் களும்பினு மிந்தக்
கடைமனை வாழ்வை நினைவர்க ளென்றற்
கண்டனர் நகையரோ செல்லாய்.

(இ-ள்.) விஷய வின்பங்களிலே விருப்பத்துடனிருக்
கும் மந்த பக்குவர்களுக்கும், அகண்டமான பேரின்பத்தின்
இனிமையின் தன்மையைச் சிவவணஞ்செய்த அந்த சமயத்தி
லேயே அவைகளை வெறுக்கவேண்டி வருமானால், ஆதிமத்
யாந்தரகிதமான அறிவானந்த சொரூபனை அடைந்த ஞானி
களும், பின்பும் இந்தக் கீழான இல்லற இன்பத்தை விரும்பு
வார்களானால், முன்ன ரனுபவித் தறிந்துள்ள அனுபவிகள்
சிரிக்கமாட்டார்களோ நீயே சொல்வாயாக. ஏ-று. (க0க)

பற்றிலை யாயி னவையினி லிருப்பேன்
பழையவூழ் வினையெனி லாசை
சற்றெனு முதிப்பித் தல்லேவா வூட்டுஞ்
சகவின்பி லிறையெனு மிச்சை
முற்றுணர் ஞானத் தோர்கள்பூண் பர்களோ
முடிவிலா னந்தமே பெருகி
நின்றலே மீட்டும் விழிப்பினுங் கான
னீரிற்கண் டென்முத மடைவார்.

(இ-ள்.) இல்லற வின்பத்தில் விருப்பமில்லாதபோது
அவ் வில்லறத்திலும் அவைபோன்றவைகளிலும் வாழ்தல்
எதற்காக? பிராரத்துவு கண்மமெனில், இச்சையைக் கொஞ்

சமாவது உண்டாக்கியல்லவோ அனுபவிக்கச்செய்யும்? பரிபூரண ஞானத்தை யுடையவர்கள் பிரபஞ்சத்திற் சற்றேனும் விருப்ப மடைவார்களோ? நாசமில்லாத ஆனந்தத்தை அநுபவித்து நின்றலே அவர்களியல்பு. பின்னும் சகமுகமாகமனஞ் செல்வினும், அதனைக் கானற் சலத்தைப்போல் பொய்த்தோற்றமாகவே பார்த்து அந்தர்முகமாக நிற்பார்கள். எ-று. (1)

பவமதை யினிமை யெனவெணி விடயம்

பற்றினின் றுமுன்றவர் தாமே

பவமதை யினிமை யலவெணி விடயம்.

பற்றறுத் தருட்குரு வடைந்து

பவமதை யறுக்கு நெறியுணர்ந் தருளிற்

பரவின்ப மடைந்தவர் தாமும்

பவமதை யினிமை யெனவெணி னலவோ

பற்றுவர் விடயவின் புளாயாய்.

(இ-ள்.) பிறவியைச் சுகமானதாகக்கருதி, விஷயவின் பத்தை இனிமையாகக்கொண்டு அவைகளுடன் கலந்து கிடந்தவர்களே பிரவியின்பத்தை நல்லதல்லவென்றுகருதி விஷயபோகங்களை அடியோடே நீக்கி, ஞானசாரியனை யடைந்து பிறவிராசத்துக்கேற்ற வழியை ஆராய்ந்து அவனருளால், பரமானந்தவின்பத்தை யனுபவித்தவர்களும் பிறவியை நல்ல தென்று கருதினால்லவோ விஷயவின் பத்தை விரும்புவார்கள்? நீயே சொல்வாயாக. எ-று. (க௭)

கொடிமுதல் வாடும் வேர்முழு திணையுங்
கோதறக் களைந்திடிற் களைந்தும்
படிமிசை கொடிபூ காய்ப்பழ மோங்கல்
பகரதி சயமஃ திணைப்போ
லடிநடு வீறில் பிரமந்தா னாகி
யகப்பற்றை யறுத்தவ ரிடத்து
மடிவுறு மனையில் விருப்பியே நெஞ்சம்
வருத்தன மாதலென் றறைவார்.*

(இ-ள்.) வேரனைத்தையும் குற்றமில்லாமல் தோண்டி
யெடுத்தவிட்டால் கொடியின்முதல் முழுமையும் வாடி
யொழியும் ; அவ்வாறு வேரினையெல்லாம் தோண்டியெடுத்
தும் பூமியினிடத்தில் கொடியும் பூவுங் காயும் பழமும் அநி
கரித்து நின்றல் சொல்லப்பட்ட ஆச்சரியமேயாம். அதைப்
போல், ஆதிமத்தியாந்த ரஹிதமான பிரமமே தானாகி, உட்
பற்றை நீக்கினவர்களிடத்தில் அழிவுபடுதலையுடைய சமு
சாரத்தில் இச்சைகொண்டு மனமானது பிரவேசிப்பது என்று
கூறுவார்கள். ஏ-று. (308)

ஆணவ மதனைத் தோய்ந்துட வினைநா
னாமெனத் தினவெரி வவைபையப்
பேணைச் சுகமென் றுண்மகிழ்த் திடுவோன்
பேரின்பத் தாசைய தாகிப்

பூணவஞ் ஞான மலையதின் ஞானம்
பொருந்தியச் சொருபந்தா னுகி .
யேணவா னந்தத் தழுந்துவோன் விடய
மெய்திடின ஞானமே யிலையால்.

(இ-ள்.) அசங்காரத்தன்மையடைந்து துலசீர்த்தைத் தானென்று நினைத்து அச்சீராதிகளைப் பாதுகாத்தலையே மனமகிழ்வாகக் கொண்டெள்ளவன் பேரின்பத்தில் விருப்ப முடையவனாகித் துறவறத்தையடைந்தபின்னர் அவனுக்கு அஞ்ஞான பந்தமில்லை. அத்துறவறத்தில் ஞானத்தையடைந்து தப்பதலாகியார்த்தமாகவுள்ள பிரமமே தானாகி உயர்ந்த பிரமானந்தத்தில் அழுந்தியுள்ளவன் விஷய விற்பத்தைப் பொருளாகக்கொண்டு அதுபலிப்பானால் அவனுக்கு முன்னம் ஞானமிருந்ததென்பது பொய்யேயாம். எ-று. (கலக)

அறசீர்க் கழிகெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.
கனவதனி லுணர்விலது காணுந்தனு
வாதிகளைக் கருதி யேனின்
றுனுமவரி னிதுகனவென் றுணர்ந்தவர்க
ணசையிலதி னுலகு தன்னிற்
றனதுசய வருவதனை யதுபவத்திற்
ருணுணர்ந்திச் சகம தெல்லா
மனமதனிற் சாலமென வுணர்ந்தவரிவ்
வுலகின்பின் மைய னீங்கும்.

(இ-ங்.) சொப்பனத்திற்கண்ட சீராதி விஷயங்களைச் சாக்கிரத்தில் அச் சீராதினை உண்மையானதாக நினைத்து சித்தித்துப் பார்ப்பவர்களைப்போல், இதைச் சொப்பன தோற்றமென்று அறிந்தவர்கள் 'விருப்ப மில்லாதவர்களாக இருக்கின்றார்கள். பிரபஞ்சத்தில் தனது யதார்த்த சொரு பத்தை அதுபவமாகக் கண்டறிந்து இவ்வுலக முழுமையும் மனத்தினுள் இந்நிரசாலம் போன்றதென்று அறிந்தவர்கள் இந்த உலகவின்பத்தினுள்ள மோகத்தை ஒழித்து நிற்பார்கள்.

கதிரவன்முன் னிருளிருக்கு நயனமுடை
யொருவன்குழிக் கண்ணே விழு
மதிகவலிச் சூரனமர்க் களத்துவெரு
வுவன்கிருத நறையக் கார
மிதமுளபா யசமுநிரம் பருந்தினன்குழ
தனிற்செய்வ னிச்சை பென்றால்
விதமிவைநான் கினுக்குங்குறை யுதின்றானிக்
கிழக்காகும் விடயஞ் சென்றால்.

(இ-ங்.) சூரிய சந்திரனைத்திலே இருள் தங்கி நிற்கு மானால், எல்ல கண்ணுள்ள ஒருவன் குழியில்விழுவானால், மிகுந்த வலிமையுள்ள ஒரு நீரன் போர்க்களத்தில் பயப்படு வானால், செய்யும் உயர்ந்த பாயலமும் சர்க்கரைக்கட்டியும் நிறைய உண்ட ஒருவன் கூழைவீரும்புவானால், இந்த நான்குவிதங்களிலும் சூக்தாவப்போல, பிரமஞானி விஷய சகத்தில் இச்சைகொண்டானால், தாழ்வாகும். ஂறு. (௪௦௭)

இங்குறைந்த பாண்டமதின் வாதணியில்
 வாதனைக ளிருக்கு மென்றற்
 றங்கவறி வுடையோர்கட் கின்றியமை
 வாததொழி றொடங்கி நின்ற
 லங்கியைத்தம் பனம்வல்லார்க் கனலகடா
 ததின்வினைக ளடுக்கா தென்றற்
 றங்கும்வினைக் கேதுவாம் விடயமதில்
 விருப்பாதி சாரா தென்றல்.

(இ-ள்.) பெருங்காயமென்னும் மருத்திருத்த பாண்டத்
 தைப்போல, ஆசையாதிகனொழிந்தும் வாசனாபழக்கம் இரு
 க்குமென்று சொல்லுதல் ஞான சேவமுன்னவர்களுக்கில்லை.
 அவர்களுக்குள்ளது, சுட்டற்ற ஞானனுசந்தானத்தில் நின்ற
 லேயாம். அக்கினி ஸ்தம்பன வித்தியா சாமர்த்தியம் உள்ள
 வர்களுக்கு கெருப்புச் சுடமாட்டாறு. அதைப்போல, வாத
 னைகள் வாராதென்று கூறுதல் பொருந்திய வினைக்குக் கார
 ணமாகவுள்ள விஷயங்களில் இச்சை முதலானவைகள்
 பொருந்தாதென்று கூறுதல். ஏ-று. (௨௦௮)

உணர்வுடைய ஞானியெவை புரிந்திடினு
 மிழிவிழி வுரைத்த தாகி
 வினையிவிரு தீயனென்பர் யுதமில்
 வதனான்மற் றெவைகள் செய்து

மனைவதிறுழ் வெனுமவனே தீயன்மிக
ஞானமதற் காகுந் தாழ்வே
நணுகினன்றோ ஞானமொரு வனைஞானி
பெனப்பெயரு நண்ணி நின்றல்.

(இ-ள்.) உணர்ச்சியுள்ளவனென்று சொல்லப்படுகிற
ஞானி எவ்வளவுச் செய்தாலும் தாழ்வில்லை. தாழ்வு சொல்
லப்படுமானால் ஒப்பில்லாத இரட்டைக் கொடியவனென்று
சொல்லப்படுவான். ஆலோசனை யில்லாமலே எவ்வித பகிர்
வியாபாரங்களைச் செய்தும் வரமாட்டாது கீழ்மையென்னு
மவனென்கொடியோன். கன்றாயாலோசித்தால் ஞானத்திற்குத்
தாழ்வுளதோ? ஞானமானது ஒருவனை அடைந்தாலல்லவோ
(அவனை) ஞானியென்று பெயருமடைந்து நிற்பது. ௧-ற.

கருவயிற்றை யுடையதுவுங் கனவயிற்றை
யுடையதுவுங் கருதிப் பெண்ணி
னுருவதனைக் குறிப்பதினைக் கிடிற்றோன்று
முளபடியே யுலகு தன்னிற்
குருவையடைந் தவனருளிற் சொருபத்தை
பனுபவமாக் குறித்து னோரு
மிருவையத் திடம்பமாய்த் தமைஞானி
பெண்டோராரு மேதிற் றோன்றும்.

(இ-ள்.) கருத்தங்கியிருக்கிற வயிற்றினையுடையதுவும்,
பெருவயிரு யிருப்பதனையும், பெண்ணினது அவயவத்தைத்
குறிப்பினாலே பார்த்தால் தெரியும். உன்ன வண்ணமே உல

கத்திவ் ஞானசாரியனை யடைந்து அவனது கடாகுத்தால்
பிரமத்தை அதுபவலக்ஷணமாக லக்ஷித்து ஏகேகப்படுத்திநிற்ப
வர்களையும், பெரிய உலகத்திலுள்ள இன்பத்தை இன்பமாகக்
கொண்டு தங்களை ஞானியென்று சொல்லப்படுபவர்களையும்
ஏவ்விதத்திலே காணப்படும். ஏ-று. (கக௦)

அருச்சுனற்கு பிராமனுக்கு மதிகார
மணவீபார்த்தே யறைந்த ஞாலின்
கருத்தறியாய் ஞானமொன்றே பிரமாணஞ்
சரிதையது கணக்கன் றாகும்
விருத்தமறி வாசார முடையோனே
ஞானியில்லோன் விருத்த னாகுந்
திருத்தமுட னமைச்சவிது துணிவென்றே
யுட்கொள்வாய் தீர னாகி.

(இ-ள்.) அருச்சுனனுக்கும் தசரதராமனுக்கும் கண்ண
னும் வதிஷ்டனும் பக்குவனோக்கி யுபதேசித்த தீதாவாசிட்
டங்களை நீ யுணர்ந்தாயில்லை. ஞானம் ஒன்றுதான் பிரமாண
மானது. அவ் விருவருக்கும் உபதேசித்த அது ஞானத்திற்
சரியா லட்சணமாம். அது முறைமையல்ல. எவராக்கிய
லக்ஷணமுள்ள ஞானசாரத்தைப் பற்றினவனே ஞானி.
ஞானத்துக்குக் கிரகி யேற்பட்டவனாம், மந்திரியே! செவ்
வையாக இது துணிவானதென்றே தைரியமுடையவனாக
எண்ணத்தில் வைத்திருக்கவேண்டும். ஏ-று.

இங்ஙனம் அரசயோகி துறவறத்திலுன்றி முத்தி இவ்
வறத்தில் வ்ராநென, அமைச்சன் - அங்ஙனமாயின், அருச்
சனன் இராமன் என்பவர்கன் ஞானிகளாக இவ்வறத்தி விரு
ந்தார்களே என்றனன். அதற்கு ஞானயோகி அமைச்ச !
கிதை வாசிட்ட மென்பவைகளை அருச்சன இராமர்கன்
கேட்ட துண்மையே. அக் தோவாசிட்டங்களிற்குறும் விஷ
யங்களும் உண்மையாகும். அது ஞானத்திற் சரியை. அருச்
சன விராமர்களின் தேகேத்திரிய வியாபாரங்கள் தோசார
வாசிட்டங்களை ஒத்தனவன்றும். ஞானத்தின் ஞானம் என்
னும் உயர்நிலையைப் பற்றினவனே ஞானியாவன்.

ஈ இன்னும் பக்குவநிலையை அடையாமையால் அந்த
உண்மையை அறிந்திலை எனக் கூறியிருத்தல் காண்க.

‘ துவின் கருத்தறிவாய்’ எனவும், ‘ அறிவாசார முடை
யோனே ஞானி’ எனவும், ‘ அல்லோன் விருத்தன் ’ என
வும் கூறிவிருத்தலை ஊன்றி ஆராய்வார்க்கு உண்மை புலப்
படாதிற்கும். (௧௧௧)

மேற்படி வேறு.

என்றல் கடுகாக மாய்விசித்தே
நிராச யோகி புராசெய்து
கின்று வாக்ருத் திரியபடத்தி
நிமிடத் ததற்றி மனத்திரிபு.

மொன்று மில்லா வெண்பாழா
யொன்றாஞ் சமாதி தனையடைந்தா
னின்றங் கமைச்சு னிதுகண்டிந்
நேர்மை புதிதென் றதிசயித்தான்.

(இ-ள்.) என்றிவ்வாறு அநேக விதமாக விரித்து இரஃஜாஜாள் யோகியாகிய அம்மன்னவன் சொல்வி, அசையா திருந்து வாக்கிந்திரியத்தையும் ஒடுக்கி, மனதையும் நிமிஷத் திற்குள் ஓயச்செய்து, வாக்கிய சோதனையில் ஒன்றுமில்லாமல் சத்த இன்பமாய் ஐகமாகி நிற்கும் சத்ருபமான பிரமத் துடனே கலந்து நிற்கிற சமாதியை யடைந்தான். அவ்விடத்தில் நின்று மந்திரியானவன் அதனைப் பார்த்து இது ஆச்சரியமான விஷயமென்று அதிசயமடைந்தான். ஏ-று,

இந்த வுணர்வு நமக்கின்ன
மெய்த வில்லை நாமிக் கே
யெந்த வுணர்வு கொடுநிற்பே
மென்ன வமைச்சன் யுகித்து
வந்த வழியே தான்றிரும்பி
வளப்ப முடைய மாபுரிக் கே
பந்த முடையோ ருடனிருந்து
பகர்ந்தா னரச னியற்கைபெல்லாம்.

(இ-ள்.) இவ்வாறு சமாதி உடந்தக்க அறிவு நமக்கின் னும் உண்டாகவில்லை. நாம் இங்கே எந்த அறிவைக்கொண்டு நிகழ்போகின்றோமென்று மந்திரியானவன் ஆலோசித்துத்

தான்வரும்பொழுது எந்தவுழியே வந்தானோ அந்த வழியே
திரும்பி வளப்பம்பொருந்தியுனது ஊரையடைத்து பந்துச்
சூடனிருந்து மஹாராஜனது தன்மையெல்லாம் கூறினான்.

கேட்ட பேர்கண் மிகவியந்து
கிட்டா தென்றே யிம்முனிபோற்
தேட்ட முடனே யவரவாக
தேடி வந்து பணிந்திடவும்
வாட்ட முடனே தாய்தக்கை
மனையாள் பதத்தில் வீழ்ந்திடவு
நாட்ட மாறு பாடின்றி
நகைசெய் திருந்தா னற்றவனே.

(இ-ள்.) அதனைக் கேட்ட அரசனது உரிமைச் சுற்றத்
தினர்கள் மிகவும் ஆச்சரியங்கொண்டு எப்பொழுதும் இவ்
விராஜயோகியைப் போன்றவர்கள் கிடைப்பது கஷ்டமெ
ன்று காணவேண்டுமென்னும் வீருப்பத்துடனே ஒவ்வொரு
வர்களுந் தேடிவந்து நமஸ்கரிக்கவும், சோகத்துடனே தாயுந்
தந்தையும் மனைவியும் மரலில் வீழ்ந்து வணங்கவும், நல்ல
அந்த ஞானயோகி தமது லட்சியார்த்தப் பொருளினின்றிந்
திரும்பாமல் புண்ணகையோ டிருந்தான். ஏ-று. (ககச)

வந்த பேர்க ஞாடன்வார்த்தை
மஹா திருப்ப வவரறிந்து
பந்தமுடையே நமக்கென்னை பகர்ந்தாற்
தேன்று மெனத் திருப்பித்

தந்த மிடத்திற் சென்றாக
 டவனுஞ் சிறிது நாட்கழித்துத்
 தொந்த மொன்று மில்லாத
 சுயமா முத்தி தானான்.

(இ-ள்.) அங்கு வந்தவர்களுடனே வாய் பேசாதிருப்பதை யவர்க ளுணர்ந்து காமோ பந்தமுடையவர்களாக விருக்கின்றோம். நமக் கென்னசொன்னால் தெரியும் என்று கூறிக்கொண்டு தத்தம் இருப்பிடங்களுக்குப் போய்விட்டார்கள். அவ் விராஜயோகியும் சிலதினங்களுக்குப் பின்பு யாதொரு பந்தமுமில்லாத இயல்பாகவே விளங்குகின்ற முத்தியை அடைந்தான். எ-று.

சுயமாமுத்தி என்றது விதேகமுத்தியை. (கஉ௮)

மேற்படி வேறு.

புந்தமாராஜன்சென்றவிதிகாசந்தன்னைப்பார்ப்போர்
 வந்தனை யொன்று மின்றித் தீரவே துறவ ராகி
 பந்தமு மா தி யில்லா வமலமே வடிவ மாவா
 ரந்தமைபருளிணண்டவெழிற்குருபகாயேவாழி.

(இ-ள்.) இம் மகாராஜன் துறவறமடைந்துபோன பழகதையைப் படிப்பவர்கள் யாதொரு ஆலோசனையு மில்லாமல் முற்றும் துறந்தவர்களாய், முடிவு முதலுமில்லாத பீரமரூபமே தமது சொருபமாகுவர். என்னைக் கிருபையுடனே நீட்டிக்கொண்ட அழகிய ஆசாரிய சொல்படையாகிய நீ நீழி வாழ்வாயாக. எ-று.

எழிற்குருபரை என்றது பெரியாராயி யம்மையை. (1)

கவிஞர்த்தம்.

அரியது துறவறம் மீல தில்லையான்
மருவிய துறவற மொருவி மன்னனா
யுருகெழு முடிசுவித் துலக மாள்வது
பெருநிலை மணியினைப் பிண்டிக் கீதலே.

(இ-ள்.) துறவறத்தைவிட அருமையானது இன்னொன்றில்லை. தானிருந்த துறவறத்தைவிட்டு அரசனாக வாங்கிறம் விளங்குகின்ற மணிகளிட் டிழைத்துள்ள மருடஞ்சுடி உலகத்தை யாள்வது, அதிக விலைமதிப்புள்ள மாணிக்கமணியினை (சேவலமான) பிண்ணாக்குடாங்கும்பொருட்டுக் கொடுத்தலே யொக்கும். எ-று. (ககள)

பாயிரம் உட்படத் திருவிருத்தம் - ௧௨. ௯.

மகாராஜா துறவு

மூலமுமுனையும்

முற்றிற்று.

